

9 69 11/5
ΑΘΗΝΑΣ Γ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΙΝΗ
ΔΙΑΘΗΚΗ

Δ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1001

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

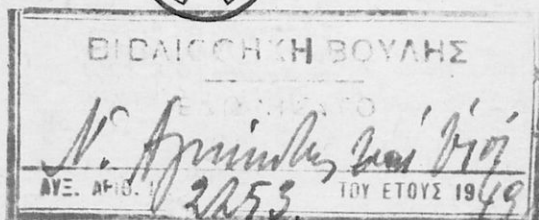
ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΑΘΗΝΑΣ Γ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Κατὰ τὸ ἐπίσημον Ἀναλυτικὸν Πρόγραμμα τοῦ Ὑπουργείου
Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας

Διὰ τὴν Δ' τάξιν τῶν Δημ. Σχολείων

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

002
ΚΛΣ
ΣΤΡΑ
1002

Κάθε γνήσιο αντίτυπο έχει την υπογραφή του συγγραφέα και τη σφραγίδα του εκδότη.

Κ. Χαλκιάς

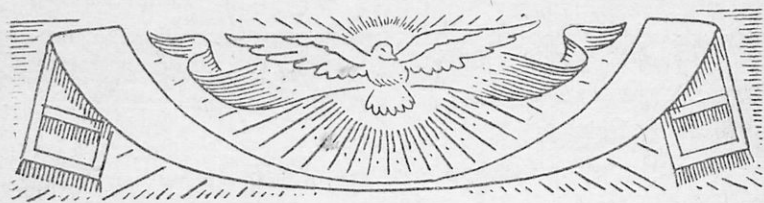

Τò βιβλίο ακολουθεῖ τὴν
επιτομὴν τῆς «Νεοελλ-
ληνικῆς Γραμματικῆς»
τοῦ Κράτους (Ο.Ε.Σ.Β.)

Τυπογραφεῖον Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗ & ΥΙΩΝ — Ψαρῶν 2 — Ἀθῆναι

Κ Α Ι Ν Η Δ Ι Α Θ Η Κ Η

Η Θ Ε Ο Τ Ο Κ Ο Σ

1. Ἡ Γέννησις καὶ τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

Σὲ μιὰ ἡσυχὴ καὶ μικρὴ πόλῃ τῆς Παλαιστίνης, τῇ **Ναζαρέτ**, πρὶν ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια, ζοῦσε ἓνα ἀντρώ-
γυνο: ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα. Ἦταν πολὺ καλοὶ ἀνθρώ-
ποι. Εἶχαν μεγάλῃ πίστιν στὸν Θεό, κι' οἱ καρδιές τους ἦταν
γεμάτες ἀπὸ ἀγάπῃ καὶ ἀγαθότητα.

Εἶχαν ὅμως καὶ ἓναν κρυφὸ καημό: ὁ Θεὸς δὲν τοὺς
εἶχε ἀξιώσει νὰ κάμουν παιδιά. Μόνοι τους καὶ ἔρημοι
καθὼς ζοῦσαν, λαχταροῦσαν τὴ χαρὰ πὺ φέρνουν τὰ παι-
διὰ στὸ σπιτί καὶ διαρκῶς παρακαλοῦσαν τὸν Κύριο νὰ
μὴν τοὺς τὴν στερήσῃ.

Τὰ χρόνια ὅμως περνοῦσαν, ἀλλὰ καὶ ἡ πίστιν τους
πρὸς τὸν Κύριο μεγάλωνε.

Ἐπιτέλους, ὁ Παντοδύναμος τοὺς ἔδωσε τὴ μεγάλη
εὐτυχία νὰ ἀποκτήσουν παιδί! Ἡ Ἄννα, παρ' ὄλο πὺ
ἦταν πολὺ μεγάλη στὰ χρόνια, ἔφερε στὸν κόσμῳ ἓνα κο-
ριτσάκι καὶ τὸ ἔβγαλαν **Μαρία**. Ὅλοι δόξαζαν κι' εὐχαρι-
στοῦσαν τὸν Θεὸ γιὰ τὴ χαρὰ πὺ ἔστειλε σ' αὐτοὺς τοὺς
δυὸ καλοὺς ἀνθρώπους, καὶ πὺ πολὺ ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ
Ἄννα.

Ποῦ νὰ ἤξεραν ὅμως ὅτι αὐτὸ τὸ μικρὸ κοριτσάκι, ὅταν θὰ μεγάλωνε, θὰ γινόταν ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος, ἡ Παναγία;

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε ἡ Παναγία, ἡ Ἐκκλησία μας τὴν εορτάζει κάθε χρόνο στὶς 8 Σεπτεμβρίου.

Ὅταν ἡ Μαρία μεγάλωσε κάπως, οἱ γονεῖς τῆς τὴν πῆγαν στὸ ναὸ καὶ τὴν ἀφιέρωσαν στὴν προστασία τοῦ Κυρίου. Ἡ Μαρία ἔμεινε ἀρκετὰ χρόνια στὸ ναό, φροντίζοντας γιὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν τάξη. Ἡ Ἐκκλησία μας εορτάζει τὴν εἴσοδο τῆς Παναγίας στὸ ναὸ στὶς 21 Νοεμβρίου, μὲ τὴν εορτὴ ποὺ ὀνομάζεται τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

2. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Περνοῦσαν τὰ χρόνια, καὶ ἡ Μαρία μεγάλωνε μὲ τὴν βοήθεια καὶ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν πίστη τῆς. Ὅλοι εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὴ φρονιμάδα τῆς καὶ τὴ σεμνότητά τῆς.

Μιὰ μέρα, καθὼς ἔκανε τὴν προσευχή τῆς, ξαφνικά, παρουσιάσθηκε ἐμπρὸς τῆς ἕνας ὠραιότατος νέος. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε καὶ στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕναν κάτασπρο κρίνο ποὺ μοσχοβολοῦσε. Ἡ Μαρία φοβήθηκε!...

Τότε ὁ νέος τῆς εἶπε:

— Χαῖρε, κεχαριτωμένη. Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου, καὶ σ' ἔχει εὐλογήσει ἐσένα ἰδιαίτερος, ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες.

Ἡ Μαρία ταράχθηκε μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. Κατακόκκινη, συγεσταλμένη, μὲ τὰ μάτια σκυμμένα, δὲν τολμοῦσε νὰ κοιτάξῃ τὸν νέο. «Τί νὰ σημαίνουν τάχα αὐτὰ τὰ λόγια;» ἔλεγε ἀπὸ μέσα τῆς.

— Μὴ φοβᾶσαι! Ξαναμίλησε ὁ νέος. Τὸ θέλημα τοῦ

— Χαῖρε, κεχαριτωμένη... (Σελ. 4)

Θεοῦ εἶναι μεγάλο γιὰ σένα! Γιατὶ θὰ φέρῃς στὸν κόσμο τὸν Υἱό Του...

— Ἐγώ; ἀποκρίθηκε ἡ Μαρία μὲ τρόμο. Πῶς εἶναι δυνατόν αὐτό;

—Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θὰ κατεβῆ καὶ ἡ δύναμη τοῦ Ὑψίστου θὰ ἔλθῃ ἀπάνω σου... εἶπε ὁ νέος καὶ χάθηκε.

—Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἀπάντησε μὲ κατάνυξη ἡ Μαρία, κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται.

Ὁ νέος μὲ τὸ φωτεινὸ πρόσωπο καὶ τὸν κρῖνο ἦταν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ!

Ἦταν μεγάλη ἡ εἶδηση ποὺ ἔφερε ὁ Γαβριήλ. Ἦταν τὸ μήνυμα ποὺ χιλιάδες χρόνια τὸ περιέμενε ὁ κόσμος. Ἦταν ἡ πληροφορία πὼς θὰ κατεβῆ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς στὴ Γῆ, γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Αὐτὸ τὸ μεγάλο γεγονός, τῆς καλῆς ἀγγελίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τὸ εορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας κάθε χρόνο στὶς 25 Μαρτίου, τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

3. Ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου

Πραγματικά, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔγινε ἄνθρωπος καὶ κατέβηκε στὴ Γῆ καὶ εἶχε Μητέρα τὴ Μαρία, ὅπως θὰ μάθουμε πῶς κάτω.

Ὅταν ὁ Κύριος ἦταν πάνω στὸν Σταυρὸ, παρεκάλεσε τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ, τὸν Ἰωάννη, νὰ πάρῃ μαζί του τὴν Παναγία, στὸ σπίτι του, καὶ νὰ τὴ φροντίξῃ ὅπως ὁ γιὸς τῆ μάνα του. Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Ἐπειρὶ ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἀνέβηκε καὶ ἡ Θεοτόκος στοὺς οὐρανοὺς. Τὴν ἡμέρα ποὺ «μετέστη», ἓνα σύννεφο — ὅπως λέει ἡ ἱερὰ παράδοσις — μάζεψε ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ὅλους τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς ἔφερε κοντὰ στὸ ἅγιο λείψανο τῆς Θεομήτορος.

Ἡ Ἐκκλησία εορτάζει τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου στὶς 15 Αὐγούστου.

Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ προσκυνοῦν μὲ σεβασμὸ τὴν Πα-

ναγία, και ιδιαίτερος οι Έλληνες, γιατί πάντοτε, από την εποχή της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, μέχρι τώρα, σε όλες τις δύσκολες στιγμές του Έθνους, στάθηκε βοηθός και υπέρμαχος του ελληνικού λαού και του ελληνικού στρατού, σε όλους τους αγώνες του. Σε όλες τις πόλεις και σε όλα σχεδόν τα χωριά υπάρχουν εκκλησίες της Παναγίας, κι όλα τα ελληνικά σπίτια έχουν κρεμασμένο στο εικονοστάσι τους το εικόνισμα της Θεοτόκου. Κάθε μέρα, κάθε ώρα σχεδόν, αναφέρουμε το όνομα της Παναγίας. Ότι κι αν μας συμβή, «Παναγία μου!» λέμε. Γιατί ξέρουμε ότι η Μητέρα του Κυρίου, ψηλά, στον ουρανό, διαρκώς παρακαλεί για μας τον Κύριο και αδιάκοπα για μας μεσιτεύει. Ωραιότατα είναι τα τροπάρια που είναι αφιερωμένα στη Χάρη Της.

Θεομητορικές εορτές

1. Γέννηση της Θεοτόκου: 8 Σεπτεμβρίου
2. Εισόδια της Θεοτόκου: 21 Νοεμβρίου
3. Ευαγγελισμός της Θεοτόκου: 25 Μαρτίου
4. Κοίμηση της Θεοτόκου: 15 Αυγούστου.

Ο Κ Υ Ρ Ι Ο Σ

1. Ἡ Γέννηση

Ὁ πολύπαθος λαὸς τῶν Ἰουδαίων, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν καὶ πάλι δούλος. Ὑπόδουλη ἢ Παλαιστίνη, ὅπως καὶ ἡ Ἑλλάδα καὶ πολλὲς ἄλλες χῶρες, στοὺς παντοδύναμους Ῥωμαίους. Ἀυτοκράτορας τοῦ ἀπέραντου ρωμαϊκοῦ κράτους ἦταν, τότε, ὁ Αὔγουστος.

Σύμφωνα μὲ μιὰ διαταγὴ του, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους ἔπρεπε νὰ ἀπογραφοῦν. Ὁ καθένας ἔπρεπε νὰ ἀπογραφῆ στὴν πόλη ὅπου εἶχε γεννηθῆ.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἡ Παναγία ἔμενε στὴ Ναζαρέτ, μαζὶ μὲ τὸν ἀγαθὸ Ἰωσήφ, τὸν ξυλουργό, πού ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπὸ τὴ γενιὰ τοῦ Δαυΐδ. Ὁ Ἰωσήφ, γιὰ νὰ ἔχη ἡ Μαρία ἕναν προστάτη, τὴν εἶχε ἀρραβωνιασθῆ, καὶ ἔμεναν μαζὶ. Τώρα, ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ Βηθλεὲμ καὶ νὰ πᾶνε στὴ Ναζαρέτ, γιὰ τὴν ἀπογραφὴ.

Οἱ δυὸ πόλεις ἦταν ἀρκετὰ μακριὰ ἢ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἶχαν περάσει 8 μῆνες καὶ ἡ Μαρία περιμένε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ γεννηθῆ. Ἐπρεπε ὁμως νὰ πᾶνε στὴ Βηθλεὲμ ν' ἀπογραφοῦν γιὰτὶ ἡ διαταγὴ ἦταν αὐστηρή.

Ὁ Ἰωσήφ λοιπὸν πῆρε τὴ Μαρία, τὴν ἔβαλε ν' ἀνεβῆ στὸ γαϊδουράκι τους καὶ ξεκίνησαν.

Ὅταν ἔφτασαν, εἶδαν ὅτι πολὺς κόσμος εἶχε ἔλθει ἐκεῖ, γιὰ τὴν ἀπογραφή. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ὦρα πολλὴ ἔψαξαν γιὰ νὰ βροῦν μιὰ φιλικὴ γωνιά νὰ ἀκουμπήσουν. Μὰ ὅλα τὰ σπίτια καὶ τὰ ξενοδοχεῖα, ἦταν γεμάτα.

Ἐπιτέλους, μὲ τὰ πολλὰ, βρῆκαν στὴν ἄκρη τῆς πόλης ἕνα χωριατόσπιτο. Παρακάλεσαν τὸν ἰδιοκτήτη νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ περάσουν ἐκεῖ τὴ νύκτα.

— Καλοὶ μου ἄνθρωποι, τοὺς εἶπε αὐτός, ὅλα μου τὰ δωμάτια εἶναι πιασμένα. Δὲν ἔχω παρὰ αὐτὴν ἐδῶ τὴ σπηλιά, ποὺ τὴν ἔχω κάνει μάλιστα στάβλο. Ἄν θέλετε, πηγαίνετε νὰ μείνετε ἐκεῖ.

Τί νὰ κάνουν; Εἶχε βραδιάσει πιά. Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν ὑπῆρχε μέρος. Ὁ Ἰωσήφ μὲ τὴ Μαρία καθάρισαν μιὰν ἀκρούλα τοῦ στάβλου, ἄπλωσαν ἕνα χράμι, καὶ κάθισαν. Ἡ νύκτα ἦταν κρύα καὶ σκοτεινὴ.

Κατὰ τὰ ξημερώματα, ἐκεῖ μέσα, στὸν ταπεινὸ στάβλο, ἡ Παναγία γέννησε τὸν Χριστό! Ἐνα θεῖο φῶς ξεχννόταν ἀπὸ τὸ βρέφος καὶ φώτιζε τὴ σκοτεινὴ σπηλιά. Τὰ ζῶα ποὺ ἦταν μέσα, κάτι ἄλογα, βόδια καὶ μερικὰ πρόβατα, σηκώθηκαν καὶ πῆγαν κοντὰ του. Ἐπειδὴ ἔκανε κρύο, ἄρχιζαν νὰ χουχουλίζουν ἀπὸ πάνω του, γιὰ νὰ τὸ ζεστάνουν. Ἀκόμα καὶ τὰ ζῶα εἶχαν καταλάβει πὼς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶχε γεννηθῆ!

Ἡ Μητέρα πῆρε τὸ θεῖο βρέφος, τὸ τύλιξε πρόχειρα, καὶ ὁ Ἰωσήφ τὸ ξάπλωσε σὲ μιὰ φάτνη ὅπου ἔτρωγαν τὰ ζῶα τοῦ στάβλου, ἀφοῦ τὴν ἔστρωσε πρῶτα μὲ ἄχυρα, γιὰ νὰ εἶναι μαλακὴ.

Ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἡ φύση ἄλλαξε μονομιᾶς. Ἡ σκοτεινὴ νύκτα ἔλαμψε ἀπὸ τὸ φῶς ἐνὸς λαμπροῦ ἀστεριοῦ.

Τὰ οὐράνια ἄνοιξαν ξαφνικά, καὶ ἓνα πλῆθος ἀγγέλων ἄρχισε νὰ φτερουγίζει, μὲ τὰ χρυσὰ τους τὰ φτερά, ὀλόγυρα ἀπὸ τὴ σπηλιά, ψάλλοντας :

« Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ».

Δηλαδή: « Ἡ γέννηση τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, φέρνει δόξα στὸν Ὑψιστο Θεό, εἰρήνη στὴ γῆ καὶ εὐτυχία στοὺς ἀνθρώπους ».

Πιὸ πέρα ἀπὸ τὴ σπηλιά, μερικοὶ βοσκοὶ φύλαγαν ἄγρουπνοι τὰ πρόβατά τους. Σὰν εἶδαν τοὺς οὐρανοὺς νὰ ἀνοίγουν καὶ τ' ἄστρα νὰ χύνουν ἓνα πρωτόφαντο φῶς καὶ τοὺς ἀγγέλους νὰ ψάλλουν, φοβήθηκαν. Τί νὰ τρεχε ἄραγε;

Μὰ νά, ἓνας ἄγγελος τοὺς πλησιάζει καὶ τοὺς λέει :

— Μὴ φοβάστε! Χαρὰ μεγάλη σ' ὅλη τὴν πλάση. Γεννήθηκε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ σπηλιά ἀπόψε ἓνα παιδί πὸν θὰ σώσει τὸν κόσμον ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες. Πηγαίνετε νὰ τὸ προσκυνήσετε.

Μαγεμένοι, οἱ βοσκοὶ πῆγαν στὸ στάβλο. Γονάτισαν καὶ προσκύνησαν, πρῶτοι αὐτοί, τὸ θεῖο βρέφος. Μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρὰ ξαναγύρισαν ἀμέσως ὕστερα στὰ ἄκακα πρόβατά τους.

2. Οἱ τρεῖς Μάγοι

Λίγες μέρες μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ἔφτασαν στὰ Ἱεροσόλυμα τρεῖς Μάγοι ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Κρατοῦσαν στὰ χέρια τους πολύτιμα δῶρα. Ἦταν ντυμένοι παρὰ ξένα. Ἦταν σοφοὶ ἄνθρωποι, ἀπὸ αὐτοὺς πὸν μελετοῦσαν τὰ ἄστρα, ὅπως οἱ σημερινοὶ ἀστρονόμοι. Τὴ βραδιὰ πὸν γεννήθηκε ὁ Κύριος, εἶχαν ἰδῆ ἓνα μεγάλο ἀστέρι, πὸν ἄστραφτε λαμπερὸ στὸν οὐρανὸ.

— Κάποιος μεγάλος βασιλέας γεννήθηκε απόψε στη γῆ, εἶπαν. Πᾶμε νὰ τὸν προσκυνήσουμε.

Μὲ ὁδηγὸ τὸ φῶς τοῦ ἄστρου ποῦ προχωροῦσε καὶ τοὺς ἔδειχνε τὸ δρόμο, ἦλθαν στὰ Ἱεροσόλυμα. Ρωτοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ τοὺς ἀνθρώπους.

— Μήπως ξέρετε ποῦ γεννήθηκε ὁ Βασιλέας τῶν Ἰουδαίων;

— Ὁ Βασιλέας τῶν Ἰουδαίων; ἐπαναλάμβαναν παραξενεμένοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐσήκωναν ἀνήξεροι τοὺς ὄμους.

Σὲ λίγο, σ' ὅλη τὴν πόλη διαδόθηκε πὼς τρεῖς μάγοι ζητοῦσαν νὰ βροῦν τὸ μέρος ὅπου γεννήθηκε ὁ Βασιλέας τῶν Ἰουδαίων.

— Ὁ Βασιλέας τῶν Ἰουδαίων! ἐπανελάμβαναν ὀλοένα οἱ ἄνθρωποι.

Ἡ εἶδηση ἔφτασε καὶ στὸ παλάτι.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, βασιλέας τῆς Παλαιστίνης ἦταν ὁ Ἡρώδης ὁ Μεγάλος, ἓνας Ρωμαιοεβραῖος, ἄνθρωπος σκληρὸς καὶ κακοῦργος. Ἡ βασιλεία του ἦταν γεμάτη ἐγκλήματα, καὶ κανεὶς δὲν τὸν ἀγαποῦσε σ' ὅλη τὴ χώρα. Μόλις ἄκουσε ὁ Ἡρώδης πὼς οἱ Μάγοι ζητοῦν νὰ προσκυνήσουν κάποιο νεογέννητο βασιλέα, ἀνησύχησε πολὺ.

Κάλεσε λοιπὸν τοὺς Μάγους καὶ τοὺς ρώτησε, ἂν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.

— Ναί, ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι, μὰ δὲν ξέρουμε ποῦ γεννήθηκε.

Ὁ Ἡρώδης, μὲ μιὰ προσποιητὴ καλοσύνη, τοὺς εἶπε:

— Κι' ἐγὼ θέλω νὰ μάθω ποῦ γεννήθηκε τὸ βασιλόπουλο ποῦ ζητᾶτε. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν πολὺ, ὅταν τὸ βρῆτε καὶ τὸ προσκυνήσετε, περάστε κι' ἀπὸ δῶ νὰ μοῦ πῆτε, ποῦ εἶναι, γιατί θέλω κι' ἐγὼ νὰ πάω νὰ τὸ δῶ καὶ νὰ τὸ προσκυνήσω.

Οἱ Μάγοι τοῦ τὸ ὑποσχέθηκαν, κι' ἔφυγαν ἀπὸ τὰ

Ἱεροσόλυμα. Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἄστρο πὸν τοὺς ὠδηγοῦσε, σταμάτησε ἐπάνω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τῆς Βηθλεέμ.

Μ' εὐλάβεια μῆκαν μέσα οἱ τρεῖς Μάγοι, γονάτισαν καὶ ἐπροσκύνησαν τὸ νεογέννητο Χριστό. Πρόσφεραν τὰ δῶρα πὸν κρατοῦσαν : χρυσό, λίβανο, καὶ σμύρνα.

Ὑστερα, ξαναπῆραν τὸ δρόμο, γιὰ νὰ γυρίσουν πίσω στὰ Ἱεροσόλυμα στὸν Ἡρώδη. Ἀλλὰ τὴ νύκτα, ἕνας Ἄγγελος παρουσιάσθηκε, καὶ τοὺς λέγει :

— Μὴν πᾶτε στὰ Ἱεροσόλυμα, στὸν Ἡρώδη! Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ προσκυνήσῃ τὸ νήπιο, ἀλλὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ! Φοβᾶται μήπως ὅταν μεγαλώσῃ, τοῦ πάρει τὸ θρόνο! Πηγαίνετε στὴν πατρίδα σας ἀπὸ ἄλλο δρόμο!

Τὴν ἴδια νύκτα, ὁ Ἄγγελος παρουσιάσθηκε στὸν Ἰωσήφ, καὶ τοῦ λέει :

— Σήκω, πάρε τὴ Μαρία καὶ τὸ παιδὶ καὶ πήγαινε στὴν Αἴγυπτο. Μεγάλο κακὸ σὲ περιμένει, ἂν μείνῃς ἐδῶ!

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωὶ - πρωί, ὁ Ἰωσήφ πῆρε τὴ Μαρία καὶ τὸ παιδὶ καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Χριστοῦ γεννα

*Γεννιέται ἀπόψε ὁ Χριστός
μὰ ὄχι σὲ παλάτι, οὔτε σὲ κάστρο,
Στὴν ταπεινὴ τὴ γάινη ἐκεῖ,
σταμάτησε τὸ πὸν λαμπρὸ
τοῦ Δεκεμβρίου ἄστρο.*

*Γεννιέται ἀπόψε ὁ Χριστός!
Ἄγγελοι γύρω φτερουγίζουν,
οἱ Μάγοι ὁδοιποροῦν,
τὸ Ἄστέρι φέγγει, ὁδηγός . . .
Ἐφτασαν τώρα, γονατίζουν.*

Μπρὸς τὸν μικροῦλη τὸ Χριστὸ
σκορπίζουν πλούσια δῶρα :
Δίβανο, σμύρνα καὶ χρυσό . . .
Καὶ ὄλα ἐκεῖ σὴ φτωχικὴ
τὴ φάτινη, λάμπουν τώρα . . .

Στέφ. Μπολέτσνις

(Ἀπὸ τὸ Τραγούδι τοῦ Παιδιοῦ, τῆς «Δαμασκοῦ»)

3. Τὸ μεγάλο Ἔγκλημα

Ὁ Ἡρώδης περίμενε τοὺς Μάγους ἀνήσυχος.

Μέρες πολλὰς πέρασαν, οἱ Μάγοι ὅμως δὲ φαίνονταν.
Ὅταν τὸ πῆρε πιά ἀπόφαση πὼς δὲ θὰ ξαναγύριζαν,
ἀνησύχησε πιὸ πολὺ.

Ἐβγαλε λοιπὸν μιὰ φοβερὴ διαταγή, πού σκληρότερή
της δὲν ξανακούστηκε σ' ὅλη τὴ γῆ.

— Νὰ σφαγοῦν, εἶπε, ὄλα τὰ νήπια τῆς Ἰουδαίας.
Νὰ μὴ μείνη κανένα παιδι ζωντανό, κάτω ἀπὸ δυὸ χρονῶν . . .

« Μέσα σ' αὐτὰ θὰ εἶναι σίγουρα, σκέφτηκε, κι' ὁ
καινούργιος βασιλιάς, αὐτὸς πού ἦλθαν οἱ Μάγοι νὰ τὸν
προσκυνήσουν ».

Τὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου δὲ μπορεῖ νὰ χωρέσει αὐτὸ
πού ἔγινε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὴν Παλαιστίνη. Δεκατέσσε-
ρεις χιλιάδες παιδάκια ἔσφαξαν μέσα σὲ μιὰ μέρα οἱ στρα-
τιῶτες τοῦ Ἡρώδη. Ὅλη ἡ χώρα βυθίσθηκε στὸ πένθος.
Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη, μοναχὰ κατάρες κι' ἀναθήματα ἀκού-
γονταν, γιὰ τὸν ἔλεεινό, τὸν ἄνανδρο κακοῦργο.

Ἄλλὰ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ δὲν τὸν ἄφησε ἀτιμώρητο.
Σὲ λίγο, μιὰ βαριὰ ἀρρώστια τὸν κτύπησε. Σάπισε καὶ
πέθανε μέσα σὲ φορικτοὺς πόνους.

4. Τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Ἰησοῦ

Ὅταν ὁ Ἡρώδης πέθανε, ὁ Ἰωσήφ, ἡ Μαρία καὶ τὸ παιδί γύρισαν στὸ σπίτι τους, στὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας.

Ἡ Γαλιλαία ἦταν χώρα τῆς Παλαιστίνης, πολὺ πλούσια. Οἱ κάτοικοί της δὲν ἦταν ὅλοι τους γνήσιοι Ἑβραῖοι. Γι' αὐτὸ κι' οἱ ἄλλοι Ἰουδαῖοι τοὺς περιφρονοῦσαν καὶ δὲν τοὺς θεωροῦσαν ἱκανοὺς γιὰ μεγάλα ἔργα. Ἡ Ναζαρέτ ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸ γραφικὰ χωριὰ τῆς Γαλιλαίας. Τὰ κάτασπρα σπιτάκια της ἦταν χωμένα μέσα σὲ ἓνα δάσος ἀπὸ πορτοκαλιές καὶ ἐλιές. Στὰ ρυάκια, στὰ ποταμάκια της ὑψώνονταν καταπράσινες δάφνες καὶ πικροδάφνες.

Ὁ Ἰωσήφ ξανάπιασε τὴ δουλειά του στὸ φτωχικὸ του ξυλουργεῖο. Ὁ μικρὸς Ἰησοῦς ζοῦσε ὅπως κι' ὅλα τὰ ἄλλα παιδιά τῆς Ναζαρέτ καὶ πολλὲς φορὲς βοηθοῦσε τὸν πατέρα του. Ἀλλά, Θεὸς καθὼς ἦταν, ξεχώριζε μὲ τίς ἀρετές, τὴν καλοσύνη καὶ τὴ μεγάλη ἐξυπνάδα ποὺ ἔδειχνε.

Θὰ ἦταν ὡς δώδεκα χρονῶν ὁ μικρὸς Ἰησοῦς, ὅταν οἱ γονεῖς του τὸν πῆραν στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ τίς ἑορτὲς τοῦ Πάσχα.

Ἀμέτρητος λαὸς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἐρχόταν κάθε χρόνο στὸ Ναό, γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἑορτή.

Ὅταν τελείωσαν οἱ γιορτές, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν πάλι στὴ Ναζαρέτ. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν μαζί τους.

— Θάναί μπροστὰ μὲ τ' ἄλλα Ναζαρηνόπουλα, εἶπε ὁ Ἰωσήφ.

Ἡ μητέρα του ἠσύχασε.

Τὸ βράδυ, ὅμως, ὅταν στάθηκαν νὰ ξεκουραστοῦν καὶ εἶδαν πὼς τὸ παιδί τους ἔλειπε, ἀνῆσύχησαν. Πῆραν τὸ δρόμο πίσω καὶ ξαναγύρισαν στὰ Ἱεροσόλυμα. Τρεῖς μέρες

... Τὸν εἶδαν ἐκεῖ, στή μέση, νὰ διδάσκη τοὺς σοφοὺς ...

τὸ γύρευαν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, σὰν τρελοῖ. Πρώταγαν τὸν ἕνα, ρώταγαν τὸν ἄλλο. Χαμένα ὄλα. Κανένας δὲν τὸ εἶχε ἰδῆ.

Τέλος, ξαναπῆγαν στὸ Ναό. Καὶ τότε, μὲ μεγάλη τους κατάπληξη, τὸν εἶδαν ἐκεῖ, στή μέση, νὰ διδάσκη τοὺς σοφοὺς ραβίνους τοῦ Ἰσραὴλ καὶ νὰ συζητῆ σὰν κανένας μεγάλος σοφὸς μαζί τους. Κι' αὐτοὶ ποὺ τὸν ἄκουαν, θαύμαζαν κι' ἀποροῦσαν.

— Παιδί μου, τοῦ λέει ἡ μητέρα του, ἐδῶ λοιπὸν ἦσουν; Καὶ μεῖς φάγάμε τὸν κόσμον νὰ ψάχνουμε νὰ σὲ βροῦμε!

— Καὶ γιατί, μητέρα μου, ἀνησυχίσατε; Ποῦ ἄλλοῦ θὰ μὲ βροίσατε, παρὰ σὺν σίτι τοῦ Πατέρα μου;

Κανένας δὲν κατάλαβε τὴ βαθιὰ σημασία ποὺ εἶχαν τὰ λόγια ἐκεῖνα.

Οἱ γονεῖς του τὸν πῆραν, καὶ εὐχαριστημένοι ποὺ δὲν εἶχε πάθει τίποτε, ὅπως φοβόνταν, γύρισαν στὴ Ναζαρέτ. Τὸ παιδί ὄλο καὶ μεγάλωνε. Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε...

Στὸ Ναό

Σοφοὶ μὲ ἄσπρα γένια καὶ μαλλιά, κί' Αὐτὸς
τοὺς ἔκανε νὰ βουβαθοῦν, παιδάκι ἀκόμα!
Κοίτα! Στὴ μέση ὁ δωδεκάχρονος Χριστὸς
καὶ γύρω οἱ ἄλλοι μὲ κλειστὸ τὸ στόμα!
'Απ' τὸ πρωὶ μέχρι τ' ἀπόγεμα, γιά δὲς!
'Ολο ρωτιοῦσαν οἱ σοφοὶ νὰ μάθουν,
κί' Αὐτὸς τοὺς ἐξηγοῦσε τίς γραφές
τί ἦρθανε, τί μέλλει ἀκόμα ν'ἔρθουν.
Κί' ἐκεῖνοι σιωπηλοί, μὲ βλέμμα πονηρό,
χαϊδεύοντας τὰ μακριὰ τους γένια,
ἴσως σκέφτηκαν — γιατί ὄχι; — τὸ Σταυρὸ
καί, ἀπὸ τότε, τὰ καρφιά τὰ σιδερένια...

Ν. ΚΑΜΒΥΣΗΣ

(Ἀπὸ τὸ Τραγούδι τοῦ Παιδιοῦ, τῆς «Δαμασκοῦ»)

Ο Β Α Π Τ Ι Σ Τ Η Σ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Ἰωάννη

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι τώρα ἄνδρας 30 χρόνων. Εἶναι ὁμοῦς ἄγνωστος στὸν πολὺν τὸν κόσμον. Κανένας δὲν ξέρει ἀκόμα οὔτε τὴ θεϊκὴ του τὴν καταγωγὴ οὔτε τὴ μεγάλη ἀποστολὴ του.

Κάποιος ἄλλος, λίγο μεγαλύτερος του στὰ χρόνια, ἐτοιμάζει τὸ δρόμον του. Στὴν κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ, ἓνας παράξενος προφήτης χρόνια τώρα διδάσκει:

— Νὰ μετανοήτε, γιατί πλησιάζει ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Προδρομος. Γιὰ τὴ γέννησίν του, τὸ Εὐαγγέλιον γράφει πολλὰ καὶ θαυμαστὰ πράγματα.

Ὁ πατέρας του ὁ Ζαχαρίας ἦταν ἱερέας. Μιὰ μέρα, καθὼς προσευχόταν στὸ ναό, κάποιος Ἄγγελος παρουσιάσθηκε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ζαχαρία, ἡ Ἐλισάβετ, ἡ γυναίκα σου, θὰ γεννήσῃ παιδί πού θὰ τὸ ὀνομάσῃς Ἰωάννη. Αὐτό, ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ γίνῃ προφήτης καὶ θὰ ἐτοιμάσῃ τὸ δρόμον τοῦ Κυρίου.

— Δὲν εἶναι δυνατό, αὐτὸ πού μοῦ λές, ἀποκρίθηκε ὁ Ζαχαρίας. Ἡ γυναίκα μου εἶναι πολὺ γριά.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, εἶπε τότε ὁ Ἄγ-

γελος. Μὲ ἔχει στείλει ὁ Κύριος. Κι' ἀφοῦ δὲν πιστεύεις, θὰ μείνης κωφάλαλος ὥσπου νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅλα ὅσα σοῦ εἶπα.

Καὶ χάθηκε. Ὁ Ζαχαρίας, στὴ στιγμή, κουφάθηκε κι' ἔχασε τὴ λαλιά του! Κι' ὁ κόσμος ποῦ ἦταν στὸ ναό, ἀποροῦσε:

— Τί ἔπαθε ὁ ἱερέας καὶ σταμάτησε; ἔλεγαν.

Κι' ὅταν ὁ Ζαχαρίας βγήκε ἀπὸ τὸ ἱερό καὶ δὲν μπορούσε νὰ τοὺς μιλήσῃ, καὶ τοὺς ἔκαμε νοήματα, ἡ ἀπορία ἔγινε ἀκόμα πιὸ μεγάλη. Κατάλαβαν τότε ὅτι κάποιο θαῦμα θὰ ἔγινε μέσα στὸ ἱερό!

Ὁ Ζαχαρίας, σὲ κακὰ χάλια, ἔφυγε σιγὰ - σιγὰ καὶ πῆγε στὸ σπίτι του...

Καὶ ὕστερα ἀπὸ ἑννέα μῆνες, ἡ Ἐλισάβετ γέννησε ἓνα ἀγόρι! Ὅλοι οἱ συγγενεῖς του, τὴν ὀγδόη μέρα, μαζεύθηκαν στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία νὰ γιορτάσουν τὸ γεγονός. Συζητοῦσαν τί ὄνομα νὰ δώσουν στὸ βρέφος.

— Γιά νὰ ρωτήσουμε καὶ τὸν Ζαχαρία, εἶπε κάποιος. Ἀλλὰ ὁ Ζαχαρίας δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ. Γι' αὐτὸ ζήτησε μιὰ πλάκα κι' ἔγραψε πάνω σ' αὐτὴν τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Κι' ἀμέσως, ἡ γλώσσα του λύθηκε κι' ἄρχισε πάλι νὰ μιλάῃ καὶ ν' ἀκούῃ!

Ὅλα αὐτὰ ἔδειχναν πὼς τὸ παιδί ποῦ γεννήθηκε θὰ γινόταν ἓνας ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος, ποῦ θὰ ἐκτελοῦσε κάποια μεγάλη ἐντολή τοῦ Θεοῦ.

2. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη

Ὅταν ὁ Ἰωάννης μεγάλωσε, ἀποτραβήχθηκε σὲ μιὰν ἔρημο, κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ἐκεῖ ζοῦσε μιὰ πολὺ παράξενη ἀσκητικὴ ζωή. Φοροῦσε ἓνα χιτώνα ἀπὸ τρίχες καμήλας, ποῦ τὸν ἔζωνε στὴ μέση του μ' ἓνα τρίχινο σκοινί.

Ἡ κυριότερη τροφή του ἦταν ἀγριοχόρτα καὶ ἀγριο μέλι.

Ἀπόφευγε τὸν κόσμον. Ἡ ψυχὴ του προνοῦσε, βλέποντας τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ εἶναι βουτηγμένοι στὴ διαφθορὰ καὶ στὴν ἁμαρτία. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ κηρύττει, σ' ὅσους ἔρχονταν νὰ τὸν ἰδοῦν καὶ νὰ τοὺς λέη ὅτι ἔπρεπε νὰ μετανοήσουν :

— Μετανοήτε, γιατί πλησιάζει ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν! Καὶ ἔξακολουθώντας τὸ κήρυγμά του, τοὺς εἰδοποιούσε ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας. Δηλαδή, αὐτὸς ποὺ τὸν περιμένουν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὅπως τὸ εἶπαν καὶ οἱ Προφῆτες πρὶν ἀπὸ χρόνια.

Ὅσοι τὸν πίστευαν, πηγαινάν καὶ τοὺς βάπτιζε στὸν Ἰορδάνη.

— Ἐγώ, τοὺς ἔλεγε, σὰς βαπτίζω μὲ νερό, ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔρθῃ σὲ λίγο ὕστερ' ἀπὸ μένα, θὰ σὰς βαπτίσῃ μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο.

Σὲ λίγον καιρό, ἡ φήμη του εἶχε ἀπλωθῆ σ' ὅλη τὴν Ἰουδαία. Ὅλοι τὸν θεωροῦσαν μεγάλο προφήτη. Ἄλλοι τὸν ἔκραζαν Ἡλία, κι' ἄλλοι τὸν ρωτοῦσαν μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ Μεσσίας ποὺ περιμέναν τόσους αἰῶνες τώρα.

Ἀλλὰ ὁ Ἰωάννης τοὺς ἀποκρινόταν, ταπεινά :

— Σὲ λίγο ἔρχεται πίσω μου ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς οὔτε τὰ κορδόνια ἀπ' τὰ σάνταλά του νὰ λύσω.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης ἦλθε πρὶν ἀπὸ τὸν Κύριο, γιὰ νὰ τοῦ ετοιμάσῃ τὸ δρόμο, γι' αὐτὸ ὀνομάζεται **Πρόδρομος**— δηλαδή αὐτὸς ποὺ πάει ἔμπρός, στὸ δρόμο.

3. Ἡ Βάπτισις τοῦ Κυρίου

Ἐνα πρωί, φάνηκε ἀπὸ μακριὰ ὁ γαλήνιος Ναζωραῖος. Ὁ Ἰωάννης, τὸν εἶδε, τὸν γνώρισε, κι' ἀμέσως φώναξε στοὺς μαθητὲς του :

— Ἰδοῦ, ἔρχεται ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς ποὺ θὰ σηκώσῃ τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου!...

Μόλις ὁ Ἰησοῦς ἤρθε κοντά, ὁ Προδρομος ἔπεσε καὶ τὸν προσκύνησε.

— Σήκω ἑπάνω, Ἰωάννη, τοῦ λέει ὁ Χριστός. Ἦλθα σήμερα νὰ με βαπτίσῃς.

— Ἐγὼ ἐσένα! εἶπε κατάπληκτος ὁ Βαπτιστής. Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ σένα, καὶ σὺ ἔρχεσαι σὲ μένα;

Τότε ὁ Ἰωάννης, ὑπακούοντας στὴ θεία βουλή, πῆρε τὸν Κύριο καὶ τὸν ὀδήγησε στὴν ὄχθη. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μπῆκε τότε στὸ νερό, καὶ καθὼς ὁ Ἰωάννης τὸν βάπτιζε, θαῦμα μεγάλο ἔγινε! Τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ σταμάτησε καὶ τὰ νερὰ ἔκαμαν πίσω· οἱ οὐρανοὶ ἀνοιξαν καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σὰν ὀλόλευκο περιστέρι, κατέβηκε καὶ πέταξε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Θεανθρώπου. Μία φωνὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ λέῃ:

— Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός.

Δηλαδή: «Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπητός μου ὁ γιός».

Ἔτσι ἐκείνη τὴ στιγμῇ, παρουσιάσθηκαν καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος: Ὁ υἱὸς ποὺ βαπτιζόταν, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ποὺ κατέβαινε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, κι ἡ φωνὴ τοῦ Πατέρα του. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐκκλησία μας τὴν ἡμέρα ποὺ ἐορτάζεται ἡ Βάπτισις τοῦ Κυρίου τὴν ὀνομάζει θεοφάνεια, δηλαδή «φανέρωμα τοῦ Θεοῦ». Τὴν τιμᾶ στὶς 6 Ἰανουαρίου. Τότε ψάλλουν καὶ τὸ παρακάτω τροπάριο:

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου, Κύριε,
ἢ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθη προσκύνησις.
Τοῦ γὰρ γεννήτορος ἢ φωνὴ προσεμαρτύρει Σοι
ἀγαπητόν Σε Υἱὸν ὀνομάζουσα.
Καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστεράς,
ἐβεβαίου τοῦ Λόγου τὸ ἀσφαλές.

Τη στιγμή εκείνη, παρουσιάσθησαν καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας
Τριάδος . . . (Σελ 20).

Ὁ ἐπιφανείς Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν
καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα Σοι.

Δηλαδή :

Ὅταν βαπτίζοσουν, Κύριε, στὸν Ἰορδάνη, φανερώθηκαν καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ φωνὴ δηλαδή τοῦ Πατέρα, πὺν σὲ ἀνεγνώριζε γιὰ ἀγαπητό του υἱό, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πὺν ἐβεβαίωσε πὺς εἶσαι ὁ ἀληθινὸς Λόγος τοῦ Θεοῦ, πὺν φανερώθηκες, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ φωτίσες τὸν κόσμο. Δόξα σὲ Σένα!

4. Τὸ μαρτύριο τοῦ Προδρόμου

Μῆνες πολλοὺς ἐδίδασκε ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς καὶ μετὰ τὴ βάπτισι τοῦ Κυρίου. Ὁ κόσμος τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν σεβόταν.

Πολλὲς φορές, πλήθη ὀλόκληρα ἔτρεχαν στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνη, κί ἄκουαν ἀπὸ τὸ στόμα του τίς συμβουλές του γιὰ τὴ σωτηρία τους.

Τὴν Παλαιστίνη τότε τὴν κυβερνοῦσε ὁ Ἡρώδης, ἀλλὰ ὄχι αὐτὸς πὺν ἔσφαξε τὰ 14.000 νήπια. Μ' ὄλ' αὐτὰ ὅμως στὴν ψυχὴ τοῦ ἔμοιαζε πάρα πολύ. Ἦταν τὸ ἴδιο αἰμοβόρος καὶ σκληρός. Τόσο ἀμαρτωλὸς ἦταν, ὥστε ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ παντρευθῆ τὴ γυναίκα τοῦ ἀδερφοῦ του, τὴν Ἡρωδιάδα, πὺν ἦταν κί αὐτὴ ἀμαρτωλή.

Ὁ Ἰωάννης πολὺ συχνὰ κατέκρινε τὴν ἐλεεινὴ ζωὴ πὺν ἔκανε ὁ Ἡρώδης καὶ ἡ Ἡρωδιάδα, γι' αὐτὸ καὶ ἡ βασίλισσα δὲν τὸν συμπαθοῦσε διόλου. Ἀφορμὴ ζητοῦσε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ. Κάποτε, λοιπόν, σ' ἓνα πλούσιο γλέντι πὺν ἔκαμε ὁ Ἡρώδης στὸ παλάτι, γιὰ τὰ γενέθλιά του, χόρευε ἡ ἀνεψιὰ του ἡ Σαλώμη. Καὶ τόσο πολὺ ἐνθουσιάσθηκε ὁ ἀμαρτωλὸς βασιλέας, ὥστε, ὅταν τέλειωσε, τὴ ρώτησε :

— Τί θέλεις, παιδί μου, νὰ σοῦ χαρίσω; Ὅρχίζομαι στὸ Θεὸ πὸς καὶ τὸ μισό μου βασιλῆιο ἂν μοῦ ζητήσης θὰ σοῦ τὸ δώσω!

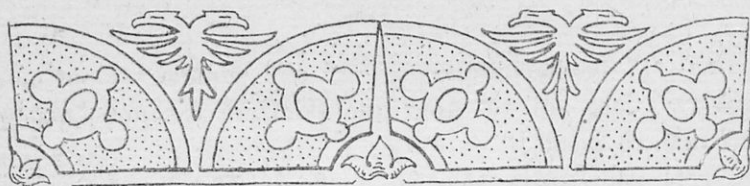
Ἡ κόρη τότε πῆγε νὰ συμβουλευθῆ τὴν ἄνομη βασίλισσα.

— Νὰ ζητήσης, τῆς εἶπε, τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου νὰ σοῦ τὴ φέρουν μέσα σ' ἓνα πιάτο.

Σκληρὴ χάρη αὐτὴ ποὺ ζήτησε ἡ Σαλώμη, ἀλλὰ ὁ Ἡρώδης εἶχε πάρει ὄρκο. Τί νᾶκανε; Ἡ αἰμοβόρα καρδιά του δὲν μποροῦσε φυσικὰ νὰ λυπηθῆ ποὺ θὰ ἀποκεφάλιζε τὸν Πρόδρομο. Μονάχα ποὺ φοβόταν νὰ τὸ κάμη αὐτὸ φανερά, μιὰ κι' ὁ κόσμος ἀγαποῦσε τὸν Ἰωάννη τόσο πολὺ. Ἔστειλε λοιπὸν κρυφά, μιὰ νύκτα, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν. Τὸν ἀποκεφάλισαν μέσα στὴ φυλακὴ, στὰ σκοτεινά, οἱ στρατιῶτες τοῦ ἄνομου βασιλιᾶ. Ἡ Σαλώμη πῆρε τὸ κεφάλι του, τὸ ἔβαλε στὸ πιάτο καὶ τὸ ἔφερε στὴν κακούργα βασίλισσα. Ἔτσι ἡ ἐπιθυμία τῆς κακῆς γυναίκας εἶχε πιά γίνει.

Τὸ μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Ἰωάννη ἡ ἐκκλησία μας τὸν τιμᾷ στὴς 29 Αὐγούστου. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶναι πανελλήνια ἡμέρα γενικῆς νηστείας.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

1. Ὁ Ἰησοῦς στήν Ἔρημο

Μετὰ τὴ βάλπτισή του, ὁ Κύριος ἔφυγε, μόνος του, καὶ πῆγε στήν ἔρημο. Ἦθελε νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἀπομονωμένος, γιὰ νὰ προσευχηθῆ καὶ νὰ νηστέψῃ, μακριὰ ἀπὸ τὴ φασαρία τοῦ κόσμου. Ὁ Κύριος προετοιμαζόταν γιὰ τὴ μεγάλη του ἀποστολή!

Ἔμεινε ἐκεῖ σαράντα μέρες, χωρὶς νὰ τρώῃ τίποτα. Τὴν τελευταία ἡμέρα ὁμῶς πείνασε.

Τότε τοῦ παρουσιάσθηκε ὁ Σατανᾶς καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἄν ἀλήθεια εἶσαι γιὸς τοῦ Θεοῦ, πρόσταξε τὶς πέτρες νὰ γίνουν ψωμιά, νὰ φᾶς καὶ νὰ χορτάσῃς!

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς ἤσυχος, τοῦ εἶπε :

— Δὲ ζῆ μόνο μὲ τὸ ψωμί ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!...

Τότε ὁ Σατανᾶς εἶπε τοῦ Κυρίου νὰ πάῃ μαζί του. Ὁ Κύριος τὸν ἀκολούθησε, καὶ ἔφθασαν στὰ Ἱεροσόλυμα. Πῆγαν καὶ στάθηκαν στὴ στέγη τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντα, ἄκρη-ἄκρη.

Ὁ Σατανᾶς εἶπε :

— Ἄν εἶσαι γιὸς τοῦ Θεοῦ, πέσε ἀπὸ δῶ. Θὰ στείλῃ ὁ Θεὸς τοὺς Ἀγγέλους του καὶ θὰ σὲ κρατήσουν στὰ φτερά

τους, ὥσπου νὰ φτάσης κάτω, γιὰ νὰ μὴν τύχη καὶ σκοντάψης...

Μὰ ὁ Ἰησοῦς, πάλι ἡσυχος, τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Λένε οἱ Γραφεὲς πὸς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δοκιμάξης τὴν πίστη σου στὸ Θεό...

Ὁ Σατανᾶς ὁμως δὲν ἔλεγε νὰ ἡσυχάσῃ.

Πῆρε τὸν Κύριο καὶ πῆγαν σ' ἓνα πανύψηλο βουνό, ἀπ' ὅπου φαίνονταν οἱ χῶρες καὶ οἱ πολιτεῖες ὅλης τῆς Γῆς. Ἦταν ἓνα ὑπέροχο πανόραμα. Καὶ εἶπε ὁ Σατανᾶς :

— Τὰ βλέπεις ὅλ' αὐτά ; Ὅλα δικὰ σου θὰ εἶναι, ἂν σκύψης καὶ μὲ προσκυνήσης.

— Χάσου ἀπὸ προστά μου, Σατανᾶ, ἀποκρίθηκε δυνατὰ ὁ Κύριος. Μόνο τὸν Κύριο καὶ Θεὸ πρέπει νὰ προσκυνοῦμε καὶ κανέναν ἄλλο!

Καὶ τότε ὁ Σατανᾶς ἐξαφανίσθηκε. Καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατέβηκαν οἱ Ἄγγελοι καὶ στάθηκαν γύρω ἀπὸ τὸν Κύριο.

2. Οἱ Δώδεκα Μαθητές

Ἐπειρ' ἀπ' αὐτά, ὁ Κύριος ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἔρημο καὶ κατέβηκε πάλι στὸν Ἰορδάνη.

Ἐκεῖ, κοντὰ στὸν Ἰωάννη τὸν Προδρομο (ποῦ δὲν τὸν εἶχε σκοτώσει ἀκόμα ὁ Ἡρώδης) ἦταν δυὸ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ Γαλιλαία. Μόλις εἶδαν τὸν Κύριο, αἰσθάνθηκαν τὴν καρδιά τους νὰ χτυπᾷ δυνατὰ. Τόσο φωτεινὴ καὶ γεμάτη καλοσύνη ἦταν ἡ μορφή του. Πῆγαν λοιπὸν μαζί του, κι' ἀπὸ τότε τὸν ἀκολουθοῦσαν πιστά, σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ. Ἦταν οἱ πρῶτοι τοῦ Μαθητές, ὁ Ἰωάννης, γιὸς τοῦ Ζεβεδαίου κι' ὁ Ἀνδρέας, γιὸς τοῦ Ἰωνᾶ.

Καί, ὅπως μᾶς διηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ἀνδρέας ἔτρεξε καὶ βρῆκε τὸν ἀδελφὸ του τὸν Σίμωνα ποῦ ἦταν ψαράς.

— Σίμωνα, τοῦ λέει, ἔλα νὰ γνωρίσης τὸν Μεσσία πὸν χρόνια τώρα τὸν περιμένουμε!

Ὁ Σίμωνας ἔτρεξε κοντὰ στὸν Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος τὸν κοίταξε λίγο στὰ μάτια, κι' ὕστερα τοῦ εἶπε:

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ Ἰωνᾶ, ὁ Σίμων. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ ὀνομάζεσαι Πέτρος.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰησοῦς, μὲ τοὺς τρεῖς μαθητές του, ξεκίνησε γιὰ τὴ Γαλιλαία. Στὸ δρόμο, συνάντησαν ἕναν ἄλλο ψαρά, τὸν Φίλιππο. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέει:

— Ἔλα μαζί μου!

Ὁ Φίλιππος, χωρὶς ἀντίρρηση, τὸν ἀκολούθησε, καὶ τόσο πολὺ γοητεύθηκε ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, ὥστε ἔτρεξε ὅλος χαρὰ στὸν φίλο του τὸν Ναθαναὴλ ἢ Βαρθολομαῖο. Τὸν βρῆκε νὰ κάθεται κάτω ἀπὸ μιὰ συκιά καὶ νὰ διαβάζη.

— Βρήκαμε τὸν Μεσσία, τοῦ λέει ὁ Φίλιππος. Εἶναι ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας...

Ὁ Ναθαναὴλ τὸν κοίταξε μὲ ἀμφιβολία.

— Μπά! Μπορεῖ ποτὲ νὰ βγῆ τίποτε καλὸ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ;

Τὸ εἶπε αὐτό, γιὰ τὴ Ναζαρέτ ἦταν ἕνα μικρὸ καὶ καταφρονημένο χωριό.

— Ἔλα μαζί μου καὶ θὰ ἰδῆς, τοῦ λέει ὁ Φίλιππος.

Ξεκίνησαν. Κι' ὅταν ἔφθασαν κοντὰ στὸν Κύριο, γύρισε Ἐκεῖνος καὶ κοίταξε τὸν Ναθαναὴλ.

— Νά κι' ἕνας πραγματικὸς Ἰσραηλῆτης πὸν δὲν ἔχει πονηριὰ στὴν ψυχὴ του, εἶπε.

Ὁ Ναθαναὴλ τὰ ἔχασε:

— Καὶ ποῦ μὲ ξέρεις, Κύριε; ρώτησε μὲ σεβασμό.

— Ποῖν ἔρθη ὁ Φίλιππος νὰ σὲ φωνάξῃ, ἐγὼ σὲ εἶχα ἰδῆ πὸν καθόσουν κάτω ἀπὸ τὴ συκιά.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ναθαναὴλ ἔγινε ἀνάστατη ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

— Δάσκαλε, τοῦ φώναξε, εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ...

Κι' ἀπὸ τότε τὸν ἀκολουθοῦσε πάντα.

Αὐτοὶ ἦταν οἱ πρῶτοι Μαθηταὶ τοῦ Κυρίου. Σὲ λίγες μέρες, οἱ πέντε ἔγιναν δώδεκα, οἱ ἑξῆς :

Πέτρος καὶ Ἀνδρέας, ἀδελφία, γιοὶ τοῦ Ἰωνᾶ.

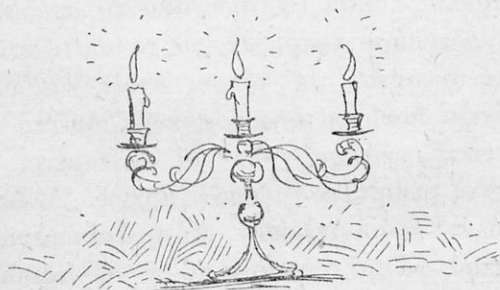
Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, ἀδελφία, γιοὶ τοῦ Ζεβεδαίου.

Θίλλιπος καὶ Ναθαναὴλ ἢ Βαρθολομαῖος, φίλοι.

Ἰάκωβος καὶ Λεβαῖος.

Θωμᾶς καὶ Ματθαῖος.

Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

1. Τὸ θαῦμα τῆς Κανᾶ

Κοντὰ στὴ Ναζαρετ εἶναι ἓνα ὁμορφο χωριό, ἡ Κανᾶ. Ἐκεῖ, μιὰ μέρα, γινόταν ἓνας γάμος ὅπου κάλεσαν τὸν Ἰησοῦ, τὴ Μητέρα του, καὶ τοὺς δώδεκα Μαθητές.

Ἡ γαμήλια πομπὴ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς νύφης, καὶ ὅλοι οἱ καλεσμένοι τραβήξαν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Ὅπως ἦταν συνήθεια τοῦ τόπου, στοὺς γάμους γίνονταν μεγάλα γλέντια πὺν κρατοῦσαν ἀρχετὲς ἡμέρες.

Στὸ τραπέζι, κάθισαν ὅλοι οἱ καλεσμένοι, μὲ τὸ γεροντώτερο στὴ μέση. Τὸ φαγοπότι ἄρχισε. Ἀλλὰ στὴ μέση τοῦ φαγητοῦ, τὸ κρασί τελείωσε. Αὐτὸ ἦταν μεγάλη ντροπὴ γιὰ τὸ γαμπρό, νὰ μὴν ὑπάρχει κρασί νὰ περιποιηθῆ τοὺς καλεσμένους του. Ἡ Παναγία τὸ κατάλαβε, πῆγε κοντὰ στὸν Χριστὸ καί, στενοχωρημένη, τοῦ λέει:

- Παιδί μου, μοῦ φαίνεται πὺς τελείωσε τὸ κρασί.
- Καλά, Μητέρα, ἀποκρίθηκε Ἐκεῖνος ἡσυχα - ἡσυχα. Σὲ λίγο, ὁ Ἰησοῦς λέει στοὺς ὑπηρέτες:
- Γεμίστε ὅλα τὰ πιθάρια πὺν ἔχετε στὸ σπίτι, μὲ καθαρὸ νερό.

Ὅταν τὰ γέμισαν, φωνάζει ὁ Ἰησοῦς τὸν ἀρχιτε-

κλινο, τὸν ἀρχισερβιτόρο νὰ ποῦμε τοῦ τραπεζιοῦ, καὶ τοῦ λέει :

— Γέμισε ἓνα ποτήρι κρασί ἀπὸ τὰ πιθάρια καὶ δοκίμασέ το.

Ἐκεῖνος γέμισε ἓνα ποτήρι, τὸ δοκίμασε, καὶ λέει τοῦ γαμπροῦ :

— Γαμπρέ, πῶς μᾶς τὰ κατάφερες ἔτσι ; Μᾶς εἶχες φυλάξει τὸ καλὸ κρασί γιὰ τὸ τέλος ; Κι' ὅμως ὅλος ὁ κόσμος κάνει τὸ ἀντίθετο. Πρῶτα κερνάει τὸ καλὸ του τὸ κρασί, καὶ σὰ μεθύσουν οἱ καλεσμένοι, τότε τοὺς φέρνει καὶ τὸ δευτερότερο !

Ὁ ἀρχιτρίκλινος ἀποροῦσε ποῦ καὶ πῶς βρέθηκε τόσο ἄφθονο πιτό. Ἦταν πρώτης τάξεως κρασί, τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε πῆ ὡς τότε.

Καθένας δὲν πῆρε εἶδηση τὸ θαῦμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς Μαθητές του. Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ θαῦμα, τὸ πρῶτο σημάδι γιὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἰησοῦς στοὺς ἴδιους τοὺς Μαθητὲς τὴ θεία του ἀποστολή.

2. Στὴν πόλη Ναϊν

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς περιόδευε μὲ τοὺς δώδεκα Μαθητές του στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά τῆς Γαλιλαίας, διδάσκοντας τὸν κόσμο. Ὅλοι ἔτρεχαν νὰ τὸν ἴδουν' καὶ νὰ τὴν ἀκούσουν.

Τὸν ἄκουγαν καὶ ἡ ψυχὴ τους σκιστοῦσε ἀπὸ τὰ θεῖα λόγια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλοσύνης. Σὰν τὴ βροχὴ ποὺ πέφτει στὴ διψασμένη γῆ καὶ τὴ ζωντανεύει, ἔτσι ζωντάνευαν καὶ οἱ καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Κυρίου.

Μιά μέρα, καθὼς ἔμπαιναν στὴν πόλη Ναϊν τῆς Γαλιλαίας, εἶδαν μιὰ κηδεῖα. Κόσμος πολὺς ἀκολουθοῦσε,

καὶ μιὰ μαυροντυμένη γυναίκα ἔκλαιε καὶ θρηνοῦσε ἀπαρηγόρητα. Εἶχε πεθάνει τὸ μονάκριβό της παιδί, καὶ πηγαιναν ἐκεῖνη τὴ στιγμή νὰ τὸ θάψουν.

Ὁ Χριστὸς λυπήθηκε. Ἀμέσως πρόσταξε νὰ σταματήση μπροστά του τὸ φέρετρο. Γυρίζει τότε καὶ λέει στὴ μητέρα τοῦ νεκροῦ :

— Μὴν κλαῖς, κυρά μου. Τὸ παιδί σου θ' ἀναστηθῆ.

Ὁ κόσμος, περίεργος, μαζεύθηκε γύρω ἀπὸ τὸν παρῶξενο ἄνθρωπο καὶ τὴ συνοδεία του.

Τότε, ὁ Ἰησοῦς ὕψωσε τὰ βλέμματά Του στοὺς οὐρανοὺς. Τὰ χεῖλη Του κάτι ψιθύρισαν. Κατόπιν ἄπλωσε τὸ χεῖρι Του στὸ νεκρὸ ἄγορι καὶ λέει :

— Παιδί μου, σὶκω ἀπάνω!

Καὶ μεμιᾶς, ὁ νεκρὸς σάλεψε, τὰ μάτια του ἀνοιξαν, ἀνασηκώθηκε, κι' ἄρχισε νὰ μιλά. Ὁ κόσμος τὰ εἶχε χάσει τελείως. Πρώτη φορὰ ἔβλεπε αὐτὴ τὴ δύναμη σὲ ἄνθρωπο. Ὅλοι ἔπεσαν χάμω καὶ τὸν προσκυνοῦσαν. Κι' ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, καταφιλοῦσε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ. Δάκρυα χαρᾶς ἔτρεχαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ἡ εἶδηση γιὰ τὸ μεγάλο θαῦμα ἔκαμε φτερὰ καὶ μαθεύτηκε σ' ὅλη τὴ χώρα. Ἀπὸ παντοῦ, κόσμος πολὺς ἔτρεχε νὰ γνωρίσῃ τὸν Κύριο.

3. Ἡ κόρη τοῦ Ἰαείρου ἀνασταίνεται

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ἦταν πιά γνωστὸ σ' ὅλη τὴ Γαλιλαία. Στὴν πρωτεύουσά της τὴν Καπερναοὺμ, ὁ Χριστὸς συνήθιζε νὰ πηγαίνει πολὺ συχνά. Ἦταν μιὰ ὁμορφὴ πόλη κοντὰ στὴ λίμνη Τιβεριάδα.

Μιὰ μέρα, καθὼς ὁ Ἰησοῦς ἔτρωγε σ' ἓνα φιλικὸ του σπίτι μὲ τοὺς Μαθητῆς του, ἦρθε τρέχοντας κάποιος ἄν-

θρωπος, κι' ἔπεσε στὰ πόδια του. Μὲ κλάματα τὸν παρακαλοῦσε, κι' ἔλεγε :

— Κύριε, ἔλα στὸ σπίτι μου, ἡ κόρη μου πεθαίνει !
Μονάχα Σὺ μπορείς νὰ τὴν κάμης καλά.

Ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁ Ἰάειρος, γνωστὸς σ' ὅλη τὴν πόλη γιατί ἦταν ἀρχηγὸς τῆς ἑβραϊκῆς συναγωγῆς καὶ ἀρχετὰ πλούσιος. Ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστη τοῦ πατέρα, σηκώθηκε πῆρε τοὺς Μαθητῆς του καὶ ξεκίνησε.

Στὸ δρόμο ὁμως, κάποιος ἦρθε τρέχοντας στὸν Ἰάειρο :
— Κύριε, μὴν ἀνησυχῆς τὸ Δάσκαλο, εἶπε, γιατί ἡ κόρη σου πέθανε !

Ὁ πατέρας ὁμως γύρισε καὶ κοίταξε μ' ἐμπιστοσύνη τὸν Χριστό.

— Σὺ, Κύριε, καὶ νεκροὺς ἀκόμα μπορείς ν' ἀναστήσης.
Ὁ Χριστὸς εἶδε τὴν πίστη του, καὶ γι' αὐτὸ τράβηξε γραμμὴ στὸ σπίτι. Μόλις ἔφθασαν, πολὺς κόσμος εἶχε μαζευθῆ πλάι στὸ νεκρὸ κορίτσι. Οἱ γυναῖκες ἔκλαιγαν καὶ μοιρολογοῦσαν.

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω. Κράτησε μόνο τοὺς γονεῖς καὶ τρεῖς Μαθητῆς του.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, προσευχήθηκε στὸν Πατέρα Του. Ὕστερα ἄπλωσε τὸ θεῖο χέρι Του, ἔπιασε τὸ χλωμὸ χέρι τῆς νεκρῆς καὶ μίλησε :

— Ἐύπνησε, κορίτσι μου !

• Μεμιάς, αὐτὸ ἀνοιξε τὰ μάτια του καὶ σηκώθηκε ὀρθή, ἐνῶ ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα της ἀγκάλιαζαν τὸν Ἰησοῦ κι' ἔβρεχαν μὲ δάκρυα χαρᾶς κι' εὐγνωμοσύνης τὸ χιτῶνα του.

4. Ἡ θεραπεία τῶν Δέκα Λεπρῶν

Ὕστερ' ἀπὸ ἀρχιετὲς ἡμέρες, ὁ Κύριος ἔτυχε νὰ περ-

νάει ἀπὸ ἑνα ἔρημικὸ μέρος, πηγαίνοντας ἀπὸ τὴ μιὰ πόλη
στὴν ἄλλη. Καθὼς περπατοῦσε, ἄκουσε φωνές.

— Ἰησοῦ, γιὰ τοῦ Δαβὶδ, βόηθησέ μας! . . .

Γύρισε ὁ Κύριος, καὶ εἶδε μακριά, πέρα ἀπὸ τὸ δρόμο,
ἑνα ἀπὸ τὰ φορικτότερα θεάματα ποὺ μπορεῖ νὰ ἰδῇ
ἀνθρώπου μάτι.

Δέκα λεπροὶ ἦταν ξαπλωμένοι πάνω σὲ κάτι ἄθλια
κουρέλια, σέρνοντας σὰ σκουλήκια τ' ἀκρωτηριασμένα τους
κορμιά. Τὰ πρόσωπα καὶ τὰ χέρια τους ἦταν παραμορ-
φωμένα ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀρρώστια.

Ἡ λέπρα ἦταν συνηθισμένη ἀρρώστια σ' ἐκείνη τὴ
χώρα, κι' ἡ μόνη προφύλαξη ποὺ ἔπαιρναν ἦταν νὰ διώ-
χνουν τοὺς ἀρρώστους μακριά, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὅπου καὶ
τοὺς ἀπαγόρευαν νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ ἄλλους ἀνθρώπους.
Ἐκεῖ ἀργοπέθαιναν ἔρημοι, ἐγκαταλειμμένοι. Κι' ἂν κανέ-
νας γιατρονόταν, κι' ἔπρεπε νὰ γυρίσει πίσω στὴν πόλη μὲ
τοὺς γερούς, ἔπρεπε νὰ τὸν ἐξετάσουν πρῶτα οἱ ἱερεῖς ἂν
ἔγινε καλά.

Οἱ λεπροὶ αὐτοὶ λοιπὸν ἄπλωναν τὸ χέρι τους καὶ ἐκέ-
τευαν τὸν Κύριο, φωνάζοντάς τον μ' ὄλη τους τὴ δύναμη.

— Ἰησοῦ, γιὰ τοῦ Δαβὶδ, λυπήσου μας!

Ὁ Χριστὸς πόνεσε ἀπὸ τὴ δυστυχία τους. Πῶς ἦταν
δυνατὸν ἡ θεία καρδιά Του νὰ μὴ συγκινηθῇ;

— Εἶστε καλά, πηγαίνετε νὰ σᾶς ἰδοῦν οἱ ἱερεῖς!

Τρελοὶ ἀπ' τὴ χαρὰ τους, σηκώθηκαν ἀπὸ τὴ σηλιά,
βγήκαν ἔξω τρεχάτοι, καὶ τράβηξαν γιὰ τὴν πόλη ὅσο μπο-
ροῦσαν γρηγορώτερα. Εἶχαν γίνει καλά. Οἱ ἱερεῖς τοὺς
βεῆκαν ὅλους γερούς!

Μὰ ἀπὸ τοὺς δέκα, μονάχα ἕνας θυμήθηκε νὰ γυρίσει
πίσω καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ἰησοῦ. Ἐπεσε στὰ πόδια
του καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Κύριε, σ' εὐχαριστῶ ποὺ μ' ἔσωσες!

— Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἐννιά; ρώτησε ὁ Ἰησοῦς. Μήπως δὲ γιαιτρεύτηκαν; Μόνον ἐσὺ ἔγινες καλά;

— Ὅχι, Κύριε, ὅλοι μας ἐγίναμε καλά.

Ὁ Ἰησοῦς πικράθηκε γιὰ τὴν ἀχαριστία τῶν ἄλλων λεπερῶν. Κοίταξε μὲ καλοσύνη τὸν μόνον ἀπὸ τοὺς δέκα ποὺ γύρισε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, καὶ τοῦ εἶπε:

— Σήκω ἀπάνω! Πήγαινε σπίτι σου! Ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε!

5. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται καὶ πάλι στὴν Καπερναοῦμ. Ὅσες φορὲς ἦλθε ἐδῶ, μετὰ τὴν ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰακείρου, ὁ κόσμος δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ σὲ ἡσυχία. Τὰ πλήθη πρόφεραν μὲ σεβασμὸ τ' ὄνομά Του.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν σ' ἓνα σπίτι καὶ δίδασκε. Τὸ σπίτι, ἢ αὐλή, ὁ δρόμος ἔξω ἦταν γεμάτος κόσμος.

Στὴν πόλη, ὑπῆρχε ἓνας ἄρρωστος, παραλυτικός. Οἱ συγγενεῖς του, μόλις ἄκουσαν πὸς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἐκεῖ, τὸν σήκωσαν μὲ τὸ κρεβάτι του, καὶ τὸν ἔφεραν στὸ σπίτι ὅπου δίδασκε ὁ Χριστός. «Ἀφοῦ ἔχει φέρει πεθαμένο στὴ ζωὴ, δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ κάμῃ καλὰ ἓναν ἄρρωστο;» ἔλεγον ἀπὸ μέσα τους.

Ὅταν ὁμως προσπάθησαν νὰμποῦν μέσα, ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ καταφέρουν ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον. Χωρὶς νὰ χάνοιεν ὥρα, πῆγαν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ἀνέβηκαν στὴ σκεπή, χάλασαν ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ κεραμίδια, ἔδεσαν μὲ σχοινιά τὸ κρεβάτι τοῦ ἀρρώστου καὶ τὸν κατέβασαν κάτω, μπροστὰ στὸν Κύριον.

Ἐκεῖνος εἶδε τὴ μεγάλη τους πίστη καὶ συγκινήθηκε. Γυρίζει λοιπόν καὶ λέει τοῦ παραλυτικοῦ:

Α. Γ. Καλογεροπούλου, *Καινὴ Διαθήκη*

— Σοῦ συγχωρήθηκαν οἱ ἁμαρτίες σου!

Μερικοὶ ὁμως ἀπὸ κείνους ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ δὲν εὐχαριστήθηκαν καθόλου ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἄκουσαν. Ἄρχισαν νὰ μουρμουρίζουν καὶ νὰ ρωτοῦν κρυφὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον

— Μὰ καλὰ, ἔχει κανένας ἄλλος τὸ δικαίωμα νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Θεό;

Ὁ Κύριος, σὰν καρδιογνώστης, κατάλαβε τὶς σκέψεις τους καὶ τοὺς εἶπε:

— Τί εἶναι εὐκολώτερο νὰ πῶ στὸν ἄρρωστο; Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου, ἢ σήκω πάνω καὶ περπάτα; Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἰδῆτε πῶς ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει τὴ δύναμη νὰ κἀνῃ καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο, λέω τώρα στὸν παραλυτικό:

»— Σήκω ἀπάνω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα!

Μονομιᾶς, ὁ παραλυτικὸς ἔγινε καλὰ. Σηκώθηκε ὀρθιος, αὐτὸς ποὺ χρόνια ὀλόκληρα ἦταν χάμω. Μὲ χαρὰ φορτώθηκε τὸ κρεβάτι στοὺς ὄμους του καὶ, διασχίζοντας τὰ πλήθη ποὺ τὸν κοίταζαν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του τρέχοντας σὰν τρελός.

Ὅλοι τότε ἄρχισαν νὰ δοξολογοῦν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὶ πίστεψαν στὸν Ἰησοῦ.

6. Ὁ δοῦλος τοῦ Ἐκατοντάρχου

Ἄλλη μιὰ μέρα, στὴν Καπερναοὺμ πάλι, κάποιος Ρωμαῖος ἀξιωματικὸς — ἐκατόνταρχος — ἦρθε στὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακάλεσε θερμὰ λέγοντάς του:

— Κύριε, βοήθησέ με. Ὁ δοῦλος μου εἶναι ἄρρωστος. Βασανίζεται καὶ ὑποφέρει ἐδῶ καὶ χρόνια τώρα.

Πρώτη φορὰ Ρωμαῖος παρακαλοῦσε τὸν Χριστὸ καὶ

πίστευε στή θεϊκή του δύναμη. Ὡς τώρα, μονάχα Ἰουδαῖοι τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει.

Ὁ Χριστὸς λέει τοῦ ἑκατοντάρχου:

—Ἐλα, σήκω καὶ πᾶμε στὸ σπίτι σου, καὶ θὰ γίνῃ ὁ δοῦλος σου καλά.

—Ὅχι, Κύριε, εἶπε παρακλητικὰ ὁ ἑκατόνταρχος. Ἐγὼ εἶμαι ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος. Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ βάλω στὸ σπίτι μου. Σὺ ἔχεις τὴ δύναμη, κι' ἀπὸ δῶ πού εἴμαστε τώρα, νὰ τὸν γιατρέψῃς.

Ὁ Ἰησοῦς θαύμασε. Πρώτη φορὰ ἔβλεπε τόση πίστη στὸ πρόσωπό Του.

—Ἀλήθεια εἶναι αὐτὸ πού εἶπε, γύρισε καὶ μίλησε στοὺς Μαθητὲς Του. Τέτοια πίστη δὲν τὴ συνάντησα ἀκόμα σὲ κανέναν Ἰσραηλίτη!

Γυρίζει τότε καὶ λέει τοῦ ἑκατοντάρχου:

—Πήγαινε, καλέ μου ἄνθρωπε, σπίτι σου. Ὁ δοῦλος σου ἔγινε κιόλας καλά.

Καὶ πραγματικά, ὁ δοῦλος τοῦ ἑκατοντάρχου εἶχε σηκωθῆ. Ἦταν πιά καλά ἀπολύτως.

7. Ὁ τυφλὸς στὴν Ἱεριχὼ

Εἶναι τραγικό, νὰ εἶναι κανεὶς τυφλός. Νὰ εἶναι καταδικασμένος γιὰ πάντα νὰ ἔχῃ σκοτάδι μπρὸς στὰ μάτια του. Νὰ μὴ βλέπῃ κανένα ἀπὸ τὰ θαυμάσια δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ.

Ἕνας τυφλός, λοιπόν, μιὰ μέρα καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, στὴν πόλη Ἱεριχὼ, καὶ ζητιάνευε. Ξάφνου, ἀκούει θόρυβο, φωνὲς πού ἔρχονταν ἀπὸ ἓνα μέρος ὅπου εἶχε μαζευθῆ πολὺς κόσμος. Ρώτησε τί συμβαίνει, καὶ τοῦ εἶπαν πὼς ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς.

Μιὰ ἐλπίδα φώτισε τὴν πονεμένη του ψυχὴ. Νὰ μπο-

ροῦσε τάχα ὁ προφήτης νὰ τὸν κἀνῃ κι' αὐτὸν καλὰ... Ἀφοῦ εἶχε ἀναστήσει πεθαμένους, γιατί νὰ μὴ μπορῇ νὰ κάμῃ καλὰ κι' ἓνα δυστυχισμένο τυφλό; Μὰ δὲ μπορούσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τρέξῃ νὰ τὸν βοῇ. Ποῦ νὰ πάῃ ἀφοῦ δὲν ἔβλεπε;

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ φωνάζῃ δυνατὰ:

— Ἰησοῦ, γιὰ τοῦ Δαυὶδ, βόηθησέ με!

Ὁ κόσμος τὸν μάλωνε, τοῦ ἔλεγε νὰ μὴ φωνάζῃ ἔτσι γιατί δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνοχλῇ ὄλο τὸν κόσμο. Αὐτὸς ὁμως φώναζε ὀλοένα καὶ πιὸ δυνατὰ:

— Ἰησοῦ, γιὰ τοῦ Δαυὶδ, βόηθησέ με, λυπήσου με!

Ἄκουσε ὁ Χριστὸς τὶς φωνὲς σὲ μιὰ στιγμή πὺ βρέθηκε κοντὰ στὸν τυφλό, κι' εἶπε στοὺς Μαθητὲς Του νὰ τὸν φέρουν κοντὰ Του.

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα; τοῦ εἶπε ὅταν πλησίασε.

— Τί ἄλλο, Κύριε, παρὰ νὰ βρῶ τὸ φῶς μου;

— Ἡ πίστι σου σ' ἔσωσε, τοῦ λέει χαμογελώντας ὁ Χριστὸς. Πήγαινε τώρα, δὲν εἶσαι πιὰ τυφλός.

Ἀμέσως τὰ μάτια του ἀνοιξαν. Ὅλες οἱ ὁμορφιὲς τοῦ κόσμου φανερώθηκαν μπροστά του. Καὶ μέσα σ' αὐτὲς πιὸ ὁμορφος, πιὸ ὑπέροχος, ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαχνίας, αὐτὸς πὺ χαρίζει τὸ γλυκὸ φῶς στὸν κόσμο, ὁ Χριστὸς!

8. Μὲ πέντε ψωμιὰ καὶ δυὸ ψάρια

Ὅπως τὸ λουλούδι τραβᾷ τὶς μέλισσες κοντὰ του, ἔτσι κι' ὁ λαὸς ἔτρεχε γοητευμένος πίσω ἀπὸ τὸν πρῶτο Ναζωραῖο. Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο ἡ φήμη Του ἀπλωνόταν παντοῦ, τόσο ὁ κόσμος τὸν πίστευε καὶ τὸν λάτρευε. Κοπάδια οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ τὸν καλὸ τους βοσκὸ!...

Ἄκόμα καὶ στὴν ἐρημίᾳ, πού πολλές φορές ὁ Ἰησοῦς ἀποτραβιόταν γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἢ νὰ προσευχηθῇ, ὁ κόσμος τὸν ἀνακάλυπτε καὶ μαζευόταν γύρω Του.

Πέντε χιλιάδες ἄτομα, μιὰ μέρα, σὲ μιὰ κοιλάδα ἐρημικὴ τῆς Γαλιλαίας, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, δὲν κούνησαν ἀπ' τὴ θέση τους, ἀλλὰ τὸν ἄκουγαν ὅλη μέρα πού τοὺς δίδασκε.

Ἀκίνητοι σὰν μαρμαρωμένοι ἄκουγαν τὰ χροσὰ του λόγια.

Κόντευε νὰ βραδιάσῃ. Τί θὰ γινόταν ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος; Οἱ Μαθητὲς Του ἀνησύχησαν. Τί θὰ ἔτρωγαν οἱ χιλιάδες ἀκροατὲς πού εἶχαν μαζευθῇ ἐκεῖ πέρα; Μαζί τους δὲν εἶχαν παρὰ δυὸ ψάρια καὶ πέντε ψωμιά. Εἶπαν λοιπὸν τοῦ Χριστοῦ:

— Κύριε, ἄφησε τὰ πλήθη νὰ ἐπιστρέψουν στὰ σπίτια τους, νὰ φᾶνε. Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ἔχουμε παρὰ πέντε ψωμιά μονάχα καὶ δυὸ ψάρια.

— Φέрте τα δῶ, τοὺς ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς.

Τὰ πέντε ψωμιά καὶ τὰ δυὸ ψάρια τὰ εὐλόγησε ὁ Χριστός, ὅταν τοῦ τᾶφεραν μπροστά Του, καὶ ὕστερα τὰ ἔδωσε στοὺς Μαθητὲς Του λέγοντας:

— Μοιράστε τα στὸν κόσμο!

Οἱ Μαθητὲς ἄρχισαν νὰ τὰ μοιράζουν. Μὰ ἐκεῖ πού τελείωναν, ἄλλα παρουσιάζονταν μὲς στὰ καλάθια τους! Στὸ τέλος, ὅλες ἐκεῖνες οἱ χιλιάδες ὁ κόσμος ἔφαγαν καλά, καὶ ὄχι μονάχα αὐτό, ἀλλὰ καὶ περίσσεψαν καὶ δέξα κοφίνια.

9. Ὁ Χριστὸς σταματᾷ τὴν τρικυμία

Μιὰ μέρα, ὁ Χριστὸς ἦταν μέσα σὲ μιὰ βάρκα, μαζί μὲ τοὺς Μαθητὲς Του, στὴ λίμνη τῆς Γενησαρέτ. Εἶχαν

ξεμακρύνει πολὺ ἀπὸ τὴν ἀκτὴν. Ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἀποκοιμηθῆ.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἓνας δυνατὸς ἄνεμος σηκώθηκε καὶ κάτι πελώρια κύματα τοὺς ἔζωσαν. Σὰν καρυδότσουφλο πήγαινε πέρα-δῶθε ἢ βάρκα πάνω στ' ἀφρισμένα κύματα.

Οἱ Μαθητῆς, κατατρομαγμένοι, ξύπνησαν τότε τὸν Χριστό :

— Διδάσκαλε, πάει, πνιγόμαστε ! φώναξαν.

Ὁ Ἰησοῦς ξύπνησε. Κοίταξε ἀτάραχος τ' ἀγριεμένα κύματα, κι' ὕστερα, μὲ πολὺ πόνου, εἶπε στοὺς Μαθητῆς Του :

— Τόσο λιγόπιστοι λοιπὸν εἴσαστε ; Πέστε μου γιατί φοβάστε ;

Κι' ἀμέσως μ' ἓνα Του βλέμμα, ἡ θάλασσα γαλήνεψε, ὁ ἄνεμος ἔπαυε, κι' ὅλη ἡ ἀγριὰδα τῆς τρικυμίας κατασίγασε καὶ ἡμέρεψε ἡ θάλασσα.

10. Ὁ Τυφλὸς τῶν Ἱεροσολύμων

Γεννημένος τυφλός, τριάντα χρόνια τώρα, στὸ ἴδιον πάντα μέρος τοῦ δρόμου, ζητᾷ ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς διαβάτες. Ὅλοι τὸν ξέρουν στὰ Ἱεροσόλυμα, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Τὸν ξέρουν ἀκόμα κι' οἱ Φαρισαῖοι κι' οἱ Ἀρχιερεῖς, γιατί πολλές φορές, περνώντας ἀπὸ κεῖ, τοῦ ἔδωσαν, ἐπιδεικτικά, ἐλεημοσύνη.

Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ Ναό, ἓνα Σάββατο, ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς Μαθητῆς Του, σταμάτησε μπροστά του. Ἐνας Μαθητῆς ρώτησε τὸν Χριστό :

— Διδάσκαλε, οἱ γονεῖς τούτου δῶ τοῦ ἀνθρώπου ἀμάρτησαν ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔχει ἀμαρτήσῃ καὶ εἶναι τυφλός ;

— Οὔτε αὐτός, οὔτε οἱ γονεῖς του ἀμάρτησαν, ἀπο-

ζήθησε ὁ Κύριος. Εἶναι τυφλὸς γιὰ νὰ φανερωθῆ ἡ δόξα τοῦ Θεανθρώπου.

Γύρισε τότε στὸν τυφλό :

— Θέλεις νὰ γίνης καλά ; τὸν ρώτησε.

Ἄν ἤθελε, λέει ; Μὰ ποιὸς τυφλὸς δὲ θέλει τὸ φῶς του ;

— Ξημέρωσε καὶ γιὰ μένα τὸ φῶς Σου, Κύριε, τοῦ φώναξε παρακλητικὰ ὁ τυφλὸς ζητιάνος.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἔφτυσε καταγῆς, ἔκαμε λίγη λάσπη, τὴν πῆρε στὰ θεϊκά Του χέρια κι' ἄλειψε μὲ τὰ δάκτυλά Του τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ.

— Σήκω τώρα καὶ πήγαινε νὰ πλυθῆς στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ.

Ὁ τυφλὸς πῆγε ἀμέσως στὴν κολυμβήθρα καὶ ἔκαμε ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Κύριος.

Μόλις πλύθηκε, τὰ λέπια ἔπεσαν ἀπὸ τὰ μάτια του, κι' ὁ πρὶν τυφλὸς ἀνάβλεψε, κι' ὁ κόσμος, γιὰ πρώτη φορά, φανερώθηκε μπροστά του. Ὅλοι ὅσοι τὸν ἤξεραν ἀπὸ πρὶν, τὸν ρωτοῦσαν περίεργοι νὰ μάθουν :

— Εἶσαι ἢ δὲν εἶσαι σὺ ὁ τυφλός ;

— Ἐγὼ εἶμαι, δλόκληρος, ἀπαντοῦσε αὐτὸς μὲ καμάρι.

— Καὶ πῶς ἔγινες καλά ;

Καὶ αὐτὸς τοὺς ἔλεγε καὶ τοὺς ξανάλεγε τὴν ἱστορία.

— Ποιὸς σ' ἔκαμε καλά ; τὸν ρωτοῦσαν κι' οἱ Φαρισαῖοι ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ τους γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ.

— Ὁ Ἰησοῦς, αὐτὸς ποὺ τὸν λένε Χριστό, ἀποκρινόταν ἐκεῖνος.

— Μὰ καλά, αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος σὰν ὅλους μας.

Κι' ἦταν ἐξάλλου ἁμαρτία νὰ σ' ἀγγίξῃ Σάββατο. Δὲν ξέρεις κι' ἐσὺ κι' αὐτός, πῶς τὸ Σάββατο δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κάνη τίποτα ;

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀμάρτησε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ κι' ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος τὸν εἰσάκουσε ὅταν προσευχήθη καὶ τοῦ ζήτησε νὰ μὲ κἀνῆ καλὰ; Αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ!

Οἱ Φαρισαῖοι, συγχισμένοι, τὸν ἐδιώξαν βορίζοντάς τον.

Μιὰ μέρα, τὸν ἀπάντησε στὸ δρόμο ὁ Χριστὸς καὶ τοῦ λέει :

— Πιστεύεις, ἐσὺ παιδί μου, στὸν Γιὸ τοῦ Θεοῦ;

— Ποιὸς εἶσαι σύ, Κύριε;

— Εἶμαι αὐτὸς ποὺ σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ σ' ἔκαμε νὰ ἰδῆς τὸ φῶς! Τώρα στέκομαι ἐδῶ μπροστά σου!

Γονάτισε ὁ πρὶν τυφλὸς στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν προσκύνησε :

— Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ! ἔκραξε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Χριστὸς ἔφυγε πάλι γιὰ τὴ Γαλιλαία. Μέρη καὶ μέρη, ὁ λαὸς συζητοῦσε γιὰ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο θαῦμα. Ἡ λατρεία ποὺ τοῦ εἶχαν μεγάλωνε ὀλοένα καὶ περισσότερο, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὅσο περισσότερο τὸν ἀγαποῦσε ὁ κόσμος, τόσο τὸν μισοῦσαν οἱ Ἄρχιερεῖς.

11. Στὴν Προβατικὴ Κολυμβήθρα

Τὸν παλιὸ καιρὸ, κάθε πόλη εἶχε ὀλόγουρα τείχη. Ἔτσι καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, μεγάλη καὶ ἀρχαία πόλη, εἶχε τὰ τείχη της. Μόνο ποὺ τώρα ἦταν γκρεμισμένα. Φαινόταν ἀκόμη οἱ μεγάλες πύλες τους. Μιὰ ἀπ' αὐτέξ, στὴ βορεινὴ πλευρά, λεγόταν «Προβατικὴ Πύλη», γιὰτὶ ἀπὸ κεῖ μπαινόβγαιναν τὰ κοπάδια.

Αὐτὴ ἡ πύλη εἶχε πέντε στοές. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν μιὰ μεγάλη κολυμβήθρα, ποὺ οἱ Ἑβραῖοι τὴν ὀνόμαζαν Βηθεσδά. Τὰ νερά της, ἔλεγαν, ἦταν θαυματουργά. Κάθε τόσο, κατέβαινε ἓνας ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ τάραζε. Ὁ-

ποιος ἄρρωστος ἔμπαινε πρῶτος μετὰ τὴν ταραχὴ τοῦ νεροῦ, γινόταν γιὰ πάντα καλά. Δὲν τὸν ἔπαινε πιά ποτὲ στὴ ζωὴ του καμιὰ ἀρρώστια.

Πλῆθος ἀμέτρητο ἀπὸ ἀρρώστους σπρώχονταν γύρω ἀπὸ τὴν Προβατικὴ Πύλη. Κουτσοί, τυφλοί, παραλυτοὶ καὶ διάφοροι ἄλλοι ἀρρωστοὶ περιέμεναν ὄρες ὀλόκληρες νὰ ταραξῆ τὸ νερὸ τῆς κολυμβήθρας Ἰαγγελοῦ Κυρίου.

Ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, ἦταν κι' ἓνας παραλυτικὸς, τριανταοχτὼ ὀλόκληρα χρόνια κρατημένος. Περιέμενε ὁ δυστυχησμένος χρόνια καὶ χρόνια γιὰ νὰ γιαιτρευθῆ, μὰ πάντα κάποιος ἄλλος πρόφταινε κι' ἔμπαινε στὸ νερό, μόλις τὸ ταραξέ ὁ Ἰαγγελοῦ.

Μιὰ μέρα, ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ καὶ ὁ Ἰησοῦς. Εἶδε τὸ πλῆθος τοὺς ἀρρώστους ποῦταν μαζεμένοι ἐκεῖ, καὶ ἀνάμεσα σ' ὅλους τοῦ ἔκαμε ἐντύπωση ὁ δυστυχησμένος ὁ παραλυτικὸς καὶ τὸν ρώτησε :

— Θέλεις, παιδί μου, νὰ γίνης κι' ἐσὺ καλά;

— Ναί, Κύριε, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Δὲν προφταίνω ποτὲ νὰ μπῶ κι' ἐγὼ πρῶτος. Πάντα κάποιος ἄλλος τὰ καταφέρει καὶ μπαίνει πρῶτον ἀπὸ μένα! Ἐγὼ, βλέπεις, δὲν ἔχω κανένα δικό μου νὰ μὲ βοηθήσῃ!

— Σήκω πάνω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα. Εἶσαι καλά!

Ὁ παραλυτὸς δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά του. Σηκώθηκε. Ἦταν καλά, στ' ἀλήθεια. Γεμάτος χαρὰ, στυλώθηκε στὰ πόδια του. Ἄρχισε νὰ τρέχει κατὰ τὸ σπίτι του, ἐνῶ ὁ κόσμος ὀλόγυρα δόξαζε τὸν Θεό.

12. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου

Σὲ μιὰ πόλη τῆς Ἰουδαίας, τὴ Βηθανία, ἦταν ἓνα σπίτι πολὺ φιλικὸ τοῦ Ἰησοῦ, τὸ σπίτι τοῦ Λαζάρου. Κάθε

φορὰ πού περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν πόλη, τὸν φιλοξενοῦσαν μ' ὄλη τους τὴν καρδιά ὁ ἀδελφικός του φίλος ὁ Λάζαρος καὶ οἱ δύο ἀδελφές του, ἡ Μαρία καὶ ἡ Μάρθα.

Μιά μέρα ὁμως, ὁ Λάζαρος ἀρρώστησε βαριά. Ὁ Ἰησοῦς ἔλειπε μακριά, καὶ οἱ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου τὸν εἰδοποίησαν νὰ ἔλθῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ φίλο του πὺν κινδύνει νὰ πεθάνῃ.

Ὅταν ἄκουσε τὴν εἶδηση, ὁ Ἰησοῦς εἶπε στοὺς Μαθητές του:

— Αὐτὴ ἡ ἀρρώστια θὰ δώσῃ ἀφορμὴ νὰ δοξαστῇ ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ.

Σὲ λίγες μέρες πάλι, εἶπε στοὺς Μαθητές του:

— Ὁ φίλος μου ὁ Λάζαρος κοιμήθηκε, πᾶμε νὰ τὸν ξυπνήσουμε!

Οἱ Μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ γέλασαν μὲ κεῖνα τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ.

— Καλά, Δάσκαλε, ἀφοῦ κοιμήθηκε, μόνος του θὰ ξυπνήσῃ.

— Δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν; Ὁ φίλος μου ὁ Λάζαρος πέθανε. Πρέπει νὰ πᾶμε στὸ σπίτι του.

Κίνησαν ὅλοι τους γιὰ τὴ Βηθανία. Πρὶν μπουὺν στὴν πόλη, ἔφθασε ἡ εἶδηση πὺς ἐρχόταν ὁ Χριστός. Πρῶτη ἡ Μάρθα ἔτρεξε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ. Μόλις τὸν εἶδε, ἄρχισε τὰ κλάματα.

— Κύριε, ὁ φίλος σου ὁ Λάζαρος, πάει πιά. Πέθανε. Ἄν ἦσουν ἐδῶ στὴν ἀρρώστια του, θὰ τὸν εἶχες κάνει καλὰ καὶ δὲ θὰ τὸν χάναμε.

Σὲ λίγο, ἔφτασε κι' ἡ Μαρία μαζί μὲ ἕνα πλῆθος ὁλόκληρο ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους τοῦ νεκροῦ.

— Ἄχ, Κύριε, ἂν ἦσουν Σὺ ἐδῶ, δὲ θὰ τὸν χάναμε τὸν ἀδελφό μου.

Ὁ Ἰησοῦς συγκινήθηκε βλέποντας τὶς δυὸ ἀδελφές

τοῦ φίλου του νὰ κλαῖνε, κι' ὄλο τὸν κόσμο γύρω του δακρυσμένο. Δάκρυσε κι' ἐκεῖνος.

— Ποῦ εἶναι τὸ μνήμα τοῦ Λάζαρου; ρώτησε. Πηγαίνετε με ὡς ἐκεῖ...

— Ἔλα νὰ ἰδῆς, Κύριε, τοῦ εἶπε ἡ Μάρθα.

Ὁ Ἰησοῦς, μὲ ὄλη τὴ μεγάλη συνοδεία του, ἔφθασε στὸν τάφο.

— Σηκῶστε τὴν πέτρα ἀπὸ τὸ μνήμα, πρόσταξε.

— Ἄχ, Κύριε, εἶπε ἡ Μάρθα. Εἶναι τέσσερεις μέρες τώρα ποὺ τὸν ἔχουμε θάψει. Φοβοῦμαι πὼς τὸ πτώμα θὰ ἔχη ἀρχίσει νὰ μυρίζη.

— Ἐχε πίστη, Μάρθα! εἶπε ὁ Ἰησοῦς.

Ὅταν σηκώθηκε ἡ πλάκα, ὁ Ἰησοῦς γονάτισε στὸ χεῖλος τοῦ τάφου, ὕψωσε τὰ χέρια Του στὸν οὐρανό, κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται.

— Πατέρα μου, ἔλεγε, εἰσάκουσε τὴν προσευχή μου. Φανέρωσε τὴ δόξα Σου σήμερα, γιὰ νὰ πιστέψῃ ὁ λαός Σου!

Σηκώθηκε καὶ ἦταν κατασυγκινημένος. Μὲ φωνὴ προστακτικὴ λέει τοῦ νεκροῦ:

— Λάζαρε, ἔβγα ἔξω!

Μεμῆς, τὸ πτώμα ἄρχισε νὰ σαλεύη, νὰ σαλεύη, ἀρροσηκώθηκε ὁ νεκρός, καί, σὲ λίγο, παρουσιάσθηκε ὀρθός, σαβανοφορεμένος.

Τὸ τί ἔγινε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπ' τὸν κόσμο ποὺ ἦταν ἐκεῖ γύρω, δὲν περιγράφεται.

Ὅλοι ἔπесαν στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν προσκυνούσαν φωνάζοντας:

— Σὺ εἶσαι, στ' ἀλήθεια, Κύριε, ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ. Σὺ εἶσαι ὁ Μεσσίας.

Στὸν Ἰησοῦ ὅμως δὲν ἄρεσε ὁ θόρυβος καὶ οἱ ἐπιδείξεις, γι' αὐτὸ σιγὰ - σιγὰ, μὲ τρόπο, ἀποτραβήχθηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος ποὺ τὸν περιτριγύριζε. Σ' ὄλη τὴν Ἰουδαία,

ὅμως, σὰν ἀστραπή, διαδόθηκε τὸ καινούργιο θαῦμα τοῦ Χριστοῦ, κι' ἔτσι, ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνοῦσε τώρα πιά, τὸν χαιρετοῦσαν καὶ τὸν προσκυνοῦσαν.

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Κάποια μέρα, πῆρε ὁ Χριστὸς τοὺς τρεῖς Μαθητὲς του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, κι' ἀνέβηκε μαζί τους στὸ ὄρος Θαβὼρ γιὰ νὰ προσευχηθῆ.

Σὰν ἔφθασαν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, κάθισαν λίγο γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν κι' ὁ Ἰησοῦς, ἐκεῖνη τῆ στιγμῇ, τοὺς ἄφησε καὶ πῆγε λίγο παράμερα γιὰ νὰ προσευχηθῆ.

Οἱ τρεῖς Μαθητὲς Τὸν κοίταζαν καθὼς προσευχόταν. Μά, ξαφνικά, ὅλα γύρω Του ἄλλαξαν. Μεταμορφώθηκε! Τὰ ροῦχα Του, τὸ ἱμάτιό Του, ἔβγαξε φῶς κι' ἄστραφτε, κάτασπρο σὰν τὸ χιόνι. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ ἓνα θεῖο φῶς.

Δίπλα Του, δυὸ ἄνδρες ὀρθοὶ κάθονταν καὶ κουβέντιαζαν μαζί Του. Τοῦ προέλεγαν ὅσα ἦταν νὰ πάθῃ μιὰ μέρα στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἦταν ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ προφήτης Ἠλίας.

Σὲ μιὰ στιγμῇ, ὁ Πέτρος πῆγε κοντὰ στὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ λέει θαρρετά :

— Διδάσκαλε, καλὸ εἶναι νὰ μείνουμε ἀπόψε ἐδῶ. Θὰ ετοιμάσουμε τρεῖς σκηνές. Μιὰ γιὰ σένα, μιὰ γιὰ τὸν Μωυσῆ καὶ μιὰ γιὰ τὸν Ἠλία!

Καθὼς ὅμως Τοῦ μιλοῦσε, ὁ Πέτρος ἔμεινε στὴ μέση κατασαστισμένος ἀπὸ τὸ φόβο του. Μιὰ φωνή, πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἀκούσθηκε νὰ λέη :

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Γιὸς μου ὁ ἀγαπητός! Αὐτὸν ν' ἀκοῦτε!

Οἱ Μαθητὲς ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὸ φόβο τους. Σὲ λίγο, ἦρθε κι' ὁ Χριστὸς κοντὰ τους καὶ τοὺς εἶπε :

— Σηκωθῆτε λοιπὸν ἄπάνω, καὶ μὴ φοβάσθε !

Σήκωσαν τὰ μάτια τοὺς καὶ εἶδαν μόνον τὸν Κύριο. Τὸ θεῖο ὄραμα εἶχε διαλυθῆ. Ὁ Χριστὸς τοὺς συμβούλεψε νὰ μὴν ποῦν σὲ κανένα τίποτα ἀπ' ὅσα εἶχαν ἰδῆ ἐκεῖνη τῆ νύκτα.

Ἔστερα, κατέβηκαν ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ πῆγαν νὰ συναντήσουν τοὺς ἄλλους Μαθητές :

Τὴν **Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος** τὴν ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας στὶς 6 Αὐγούστου.

Τότε ψάλλουμε καὶ τὸ παρακάτω τροπάριο :

«Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός,
δείξας τοῖς Μαθηταῖς Σου τὴν δόξαν Σου καθὼς ἠδύναντο,
λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς Σου τὸ αἶδιον,
Προσβείαις τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα Σοι ! »

Δηλαδή : Πάνω στὸ βουνό, ἄλλαξες μορφή, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἔδωσες στοὺς Μαθητές Σου νὰ καταλάβουν, ὅπως μπορούσαν, τὴ Δόξα Σου. Λάμπρε τὸ φῶς Σου καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀφοῦ Σὲ παρακαλεῖ ἡ Θεοτόκος. Φωτοδότη, νὰ εἶσαι δοξασμένος».

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ὁ Ζακχαῖος

Ἐκεῖνο πού αἰῶνες θαυμάζει ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι τὰ σοφὰ λόγια πού δίδαξε στὸν κόσμον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὅλη Του ἡ θεία διδασκαλία εἶναι γραμμένη στὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια.

Ὁ Χριστὸς μιλοῦσε ἀπλᾶ, ὥραϊα, μὲ παραδείγματα ἀπὸ τὴ ζωὴ. Συζητοῦσε μὲ σοφοὺς καὶ ἀμόρφωτους. Παντοῦ, ὅπου ἔβρισκε κόσμον μαζεμένο, δίδασκε. Τὸ δεύτερο καὶ τὸν τρίτο χρόνο μετὰ τὸ βάπτισμά Του, ὅταν τὰ θαύματα κι' ἡ διδασκαλία Του εἶχαν διαδοθῆ σ' ὅλη τὴν Ἰουδαία, ὁ κόσμος μαζευτόταν ὀλόγυρά Του σὰ μελίσι. Αὐτὸ γινόταν σ' ὅποιο μέρος καὶ νὰ πήγαινε.

Κάποτε, πήγαινε ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἱεριχώ. Ὁ κόσμος τοῦ ἔκαμε μεγάλη ὑποδοχὴ, καὶ τὸν περιέμενε ἔξω ἀπ' τὴν πόλη. Ὅλοι τοὺς εἶχαν τρέξει νὰ Τὸν ὑποδεχθοῦν. Ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, ἦταν κι' ἓνας κοντὸς ἀνθρώπακος, ὁ Ζακχαῖος. Ἦταν τελώνης, ἀπ' αὐτοὺς πού εἰσπράττανε τοὺς φόρους, ἀπὸ τὸν λαό. Πηγαίνοντας ὁμοῦ γιὰ νὰ εἰσπράξουν τοὺς φόρους, τὰ κατάφερναν καὶ λήστευαν καὶ βασάνιζαν τὸν κόσμον.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ Ζακχαῖος. Ἐπειδὴ ἦταν

κοντός, γὰ νὰ τὰ καταφέρει νὰ ἰδῆ τὸν Ἰησοῦ πὸ ἐρχόταν, ἀνέβηκε πάνω σὲ μιὰ συκιά. Καθὼς ὁμως ὁ Χριστὸς περνοῦσε, τὸν εἶδε καὶ τὸν κοίταξε.

— Ζαχαῖε, τοῦ εἶπε. Κατέβα κάτω. Σήμερα θὰ ἔρθω νὰ μείνω στὸ σπίτι σου.

Γεμάτος χαρὰ αὐτός, κατέβηκε γρήγορα - γρήγορα καὶ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό, ὁδήγησε τὸ Θεάνθρωπο σπίτι του, ὅπου τὸν κράτησε καὶ τὸν φιλοξένησε.

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ ὁμως, οἱ ὑποκριτὲς Φαρισαῖοι, ἄρχισαν νὰ τὸν κατηγοροῦν, κρυφά, γιατί πῆγε νὰ μείνη στὸ σπίτι ἐνὸς ἁμαρτωλοῦ. Ἐκεῖνος ὁμως πὸν μποροῦσε νὰ διαβάξῃ καὶ τίς πιὸ ἀπόκρυφες σκέψεις τοῦ καθενός, τοὺς εἶπε :

— Δὲν ἔχουν οἱ γεροὶ ἄνθρωποι ἀνάγκη ἀπὸ γιατρό, ἀλλὰ οἱ ἄρρωστοι. Ἐγὼ ἦρθα γιὰ νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλούς, ὄχι τοὺς δικαίους.

Συγκινημένος, ὁ Ζαχαῖος πρόσθεσε δειλά :

— Κύριε, δίνω ἀπὸ σήμερα τὴ μισή μου περιουσία στοὺς πτωχοὺς. Κι' ἂν ἀδίκησα κανένα στὴ ζωὴ μου, εἶμαι πρόθυμος νὰ διορθώσω τὸ κακὸ πὸν τοῦ ἔχω κάμει.

Ὁ Χριστὸς γύρισε χαρούμενος στὸν κόσμον πὸν στεκόταν ὀλόγυρά του καὶ εἶπε :

— Ἀλήθεια σᾶς λέω, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Μεγάλη χαρὰ γίνεται σήμερα στὸν οὐρανό!

2. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτισσα

Γιὰ νὰ πᾶς ἀπὸ τὴν Ἰουδαία στὴ Γαλιλαία, ἔπρεπε νὰ περάσῃς ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴ Σαμάρεια. Ὅμως, Ἰουδαῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, ἀντὶ νὰ περνοῦν ἀπὸ κεῖ ὅταν ταξιδεύαν, προτιμοῦσαν νὰ κάμουν τὸν κύκλον γιὰ νὰ μὴν περάσουν μέσ' ἀπὸ τὴ Σαμάρεια. Δὲν ἠθέλαν νᾶχουν καμιὰ σχέση

μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες. Τοὺς περιφρονοῦσαν. Ἄν μάλιστα κανένας ἀναγκαζόταν νὰ πιῇ νερὸ ἀπὸ τὰ χέρια Σαμαρείτη, ἔπρεπε ὕστερα νὰ καθαρισθῇ κάμποσες μέρες γιὰ νὰ μὴ στὸ Ναό.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς δὲν πρόσεχε κάτι τέτοιες προλήψεις γιὰτί, γιὰ κεῖνον, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἴσοι, παιδιὰ τοῦ Θεοῦ ὅλοι τους. Μιὰ μέρα, θέλοντας νὰ πάει ἀπὸ τὴν Ἰουδαία στὴ Γαλιλαία πέρασε ἀπὸ τὴ Σαμάρεια.

Οἱ Μαθητὲς πῆγαν πρὸς μὲν, γιὰ νὰ φωνίσουν τρόφιμα. Ὁ Χριστὸς εἶχε καθίσει καὶ τοὺς περιέμενε σ' ἓνα πηγάδι κοντά, ποῦ τὸ λέγανε πηγάδι τοῦ Ἰακώβ.

Σὲ λίγο, ἦρθε μιὰ γυναίκα μ' ἓνα κουβὰ καὶ μὲ μιὰ στάμνα. Ἐριξε τὸν κουβὰ στὸ πηγάδι καὶ τὸν τραβῆξε ἔξω γεμάτον. Ὁ Ἰησοῦς τῆς ζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πιῇ λίγο νερὸ. Ἡ Σαμαρείτισσα, μὲ μεγάλην ἀπορία, τὸν ρώτησε :

— Κύριε, ἐσὺ δὲ φαίνεσαι γιὰ ντόπιος. Ἐσὺ εἶσαι Ἰουδαῖος. Πῶς λοιπὸν καταδέχεσαι νὰ ζητᾷς νερὸ ἀπὸ μιὰ Σαμαρείτισσα; Δὲν ξέρεις πὼς ἐμᾶς τοὺς Σαμαρεῖτες δὲ μᾶς συμπαθοῦν οἱ Ἰουδαῖοι;

— Ἄν δὲ μοῦ δώσῃς ἀπὸ τὸ δικό σου τὸ νερὸ, τότε θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ ἀπὸ τὸ δικό μου, τῆς λέει ὁ Κύριος.

Ἡ γυναίκα τότε γέλασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐένε μου, ποῦ τὸ ἔχεις ἐσὺ τὸ νερὸ; Οὔτε κουβὰ βλέπω νὰ κρατᾷς, οὔτε σχοινί, καὶ νὰ τὸ ξέρῃς, τὸ πηγάδι εἶναι πολὺ βαθύ.

— Γυναίκα, τῆς εἶπε ὁ Χριστός. Τὸ δικό μου τὸ νερὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸ νερὸ τῆς ζωῆς. Ὅποιος τὸ πιῇ δὲν ξαναδιψᾷ πιά! Ὅτι ἄλλο νερὸ καὶ νὰ πιῇς, πάλι, ὅταν περάσῃ λίγη ὥρα, θὰ ξανανώσῃς δίψα! Ἄν ὁμῶς δοκιμάσῃς τὸ δικό μου τὸ νερὸ, ποτὲ στὴ ζωὴ σου δὲ θὰ ξαναδιψᾷς!

— Πολὺ παράξενα εἶναι τὰ λόγια σου, καλέ μου ἄνθρωπε! Φαίνεσαι σοφὸς καὶ διαβασμένος! Γι' αὐτὸ λοιπὸν, πολὺ σὲ παρακαλῶ, ἐξήγησέ μου κάτι ποὺ θὰ σὲ ρωτήσω. Ἐμεῖς λέμε, ἐδῶ στὴ Σαμαρεία, πὼς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς κατοικεῖ στὸ δικό μας τὸ βουνὸ τὸ Γαριζίν, κι' ἐκεῖ πρέπει νὰ τὸν λατρεύουμε! Οἱ Ἰουδαῖοι πάλι λένε πὼς μονάχα στὸ Ναὸ τους στὰ Ἱεροσόλυμα πρέπει νὰ λατρεύη κανεὶς τὸν Θεό. Ποιὸς ἔχει δίκιο; Αὐτοὶ ἢ ἐμεῖς; Ποῦ πρέπει νὰ λατρεύουμε τὸν Θεό;

Ὁ Ἰησοῦς σήκωσε τὰ μάτια του καὶ κοίταξε ὀλόγυρα τὴν καταπράσινη φύση, σὰ ν᾿ἄθελε ν' ἀγκαλιάσῃ ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ. Γυρίζοντας ὕστερα πρὸς τὴ Σαμαρείτισσα τῆς εἶπε:

— Ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρὼν! Ὅπου κι' ἂν τὸν προσκυνᾷς, ἐκεῖνος σ' ἀκούει, φτάνει μονάχα ἢ προσευχῆ σου νὰ γίνεται μ' ἀληθινὴ πίστη.

Ἡ Σαμαρείτισσα, καταμαγευμένη, τὸν κοίταξε ὄλο θαυμασμό. Πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της ἀκουγε τέτοια θεῖα λόγια!

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν ἄντρα σου! τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς.

— Δὲν ἔχω ἄντρα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Χριστός. Σωστὰ ἀπάντησες πὼς δὲν ἔχεις ἄντρα. Κι' ὅμως ὡς τώρα ἔχεις παντρευτῆ πέντε φορές!

Ἡ Σαμαρείτισσα ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένη. Ποῦ τ᾿ἔφερε λοιπὸν αὐτὸς ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς της!

— Κύριε, εἶπε ἐκκληκτη. Εἶσαι μεγάλος προφήτης. Μὴν εἶσαι σὺ ὁ Μεσσίας ποὺ περιμένουμε ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια; Ἐχω ἀκούσει νὰ λένε πὼς κάποια μέρα θ᾿ ἄρθῃ κατὰ τὰ μέρη μας ὁ Χριστός.

— Τὸν ἔχεις μπροστά σου αὐτὴ τὴ στιγμὴ, τῆς εἶπε ὁ Ἰησοῦς!

Ἡ Σαμαρεΐτισσα, γεμάτη χαρὰ, ἔτρεξε νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐχάριστη εἶδηση στὴν πόλιν Σιχάρ, ὅπου ἔμενε, σ' ὅλο τὸν κόσμον. Στὸ μεταξὺ ἦλθαν κι' οἱ Μηθητῆς τοῦ Κυρίου μὲ τὰ τρόφιμα ποὺ εἶχαν ἀγοράσει στὴν πόλιν. Τοὺς φάνηκε παράξενο πῶς καταδεχόταν ὁ Χριστὸς νὰ μιλᾷ μὲ μιὰ γυναίκα τῆς Σαμάρειας.

— Κύριε, τοῦ εἶπαν, δὲ θὰ φᾶμε;

— Καθῆστε σεῖς νὰ φᾶτε, τοὺς ἀποκρίθηκε. Ἐγὼ δὲν πεινῶ!

«Κάτι θὰ τοῦδωσε νὰ φάει αὐτὴ ἡ γυναίκα ποὺ ἦταν ἐδῶ πέρα, γι' αὐτὸ δὲν πεινάει», σκέφθηκαν.

Ὁ Χριστὸς ὅμως κατάλαβε τίς σκέψεις τους, καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἐγὼ τρέφομαι ὅταν κηρύσσω τὴν ἀλήθεια στὸν κόσμον, ὅταν διδάσκω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα μου.

Σὲ λίγο, πολὺς κόσμος ἀπὸ τὴ Σιχάρ ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦ. Ἦταν οἱ Σαμαρεῖτες ποὺ ἔρχονταν νὰ Τὸν γνωρίσουν. Τὸν πῆραν μὲ μεγάλες τιμές. Τὸν κράτησαν στὴν πόλιν τους ἀρκετὲς μέρες κι' Αὐτός, σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ διάστημα τοὺς δίδασκε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Καὶ πολλοὶ πίστεψαν!

3. Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ παιδιὰ

Μιὰ μέρα, ὁ Κύριος καὶ οἱ Μαθητῆς του εἶχαν σωματήσῃ ἔξω ἀπὸ ἓνα χωριό, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν.

Δὲν εἶχαν καλὰ - καλὰ προφθάσει νὰ καθίσουν, ὅταν ἓνας πυκνὸς ὄμιλος ἀπὸ γυναῖκες φάνηκε ν' ἄρχεται πρὸς τὸ μέρος Του. Ἦταν ὅλες τους μητέρες, καὶ κρατοῦσαν βρέφη στὴν ἀγκαλιά τους, κι' ἄλλες πάλι εἶχαν μαζί τους καὶ

Καὶ σήκωσε τὸ ἅγιο χέρι Του νὰ εὐλογήσῃ τὰ παιδιὰ . . .

τὰ μικρὰ παιδιὰ τους ποὺ τὰ κρατοῦσαν ἀπὸ τὸ χεράκι.

Οἱ Μαθητὲς τοῦ Κυρίου, θυμωμένοι, προχώρησαν νὰ τὴς προφθάσουν πρὶν ἔρθουν κοντὰ στὸν Χριστό.

— Ἀφήστε τον πιά μιὰ στιγμή ἤσυχο τὸ Δάσκαλο, τοὺς εἶπαν αὐστηρά.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ποὺ εἶχε ἰδῆ καὶ εἶχε ἀκούσει τὴ σκηνὴ ἐκεῖνη, γύρισε καὶ φώναξε στοὺς Μαθητὲς Του:

— Ἀφήστε τὰ παιδιὰ νὰ ἔλθουν κοντά μου. Μὴν τὰ ἐμποδίζετε! Δικὴ τους εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἀλήθεια, σὰς λέω, πὸς ἂν ἡ καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων δὲ γίνῃ τόσο ἀθῶα ὅσο εἶναι τῶν παιδιῶν, δὲν ἀξίζουν νὰ γίνουν μαθητὲς μου.

Καὶ σήκωσε τὸ ἅγιο χέρι Του νὰ εὐλογήσῃ τὰ παι-

διὰ πού τόν εἶχαν περικυκλώσει ἀπ' ὅλες τῖς μεριές. Μὲ πόσῃν ἀγάπῃ ὁ Χριστὸς τὰ χάριδεψε ὅλα, κι' ἔβρισκε τοῦ κόσμου τὰ γλυκὰ λόγια νὰ εἰπῇ στὸ καθένα. Κι' αὐτὰ δὲν μπορούσαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ κοντὰ Του, εὐτυχισμένα πού ἔνιωθαν τέτοιαν ἀγάπῃ νὰ τὰ ζεσταίνῃ, τὴν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ.

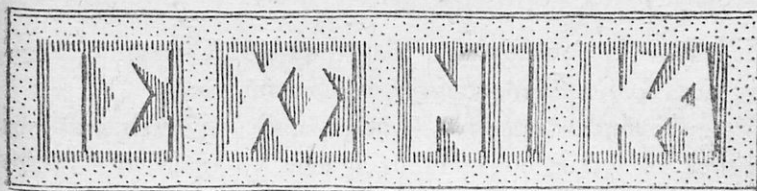
"ΑΦΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Εἶχε ὁ Χριστὸς μας στὴν καρδιά,
ἀγάπῃ τόσῃ γιὰ τ' ἀθῶα μικρὰ παιδιὰ
πού τρέζαν κάποτε κοντὰ Του!
Τὰ γαλανὰ τους μάτια τώρα, δὲς
πόσες ἀκτίνες αὐτεινές
ἀντιανακλοῦν ἐκεῖ, ἀπ' τὴ ματιὰ Του!

ὦ ἐλλογημένα ἑσεῖς, παιδιὰ,
πού κάποιαν ἤρεμῃ, γλυκιὰ βραδιά
— ποῖος δὲν τὴν ξέρει αὐτὴ τὴν ἱστορία! —
σᾶς χάριδεψε ὁ καλὸς μας ὁ Χριστὸς
κι' εἶπε πὼς χάρισε ὁ Θεὸς
σὲ σᾶς, τῶν οὐρανῶν τὴ Βασιλεία!

N. ΚΑΜΒΥΣΗΣ

(Ἀπὸ τὸ Τραγούδι τοῦ Παιδιοῦ, τῆς « Δαμασκοῦ »)

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Τὸ ὠραιότερο μέρος τῆς θείας διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι οἱ Παραβολές. Ἄρσεν πολὺ τοῦ Ἰησοῦ νὰ λέη ὁμορφες σύντομες ἱστορίες, μὲ τὶς ὁποῖες ἤθελε νὰ διδάξη μιὰν ἀλήθεια ποὺ εἶχε μεγάλη σημασία γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἐδῶ, θ' ἀναφέρουμε μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ ὁμορφες.

1. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀνόητου πλουσίου

Κάποτε, ζοῦσε ἓνας ἀνθρώπος πολὺ πλούσιος, μὲ μεγάλη κτηματικὴ περιουσία. Μιὰ χρονιά, ἡ σοδειά του πῆγε χῶρις φορὲς καλύτερα ἀπὸ τὶς ἄλλες. Τὰ χωράφια του γέμισαν ἄφθονα γεννήματα, τὰ δέντρα του φορτώθηκαν καρπούς. Δὲν εἶχε πιά ποῦ νὰ βάλῃ τὰ εἰσοδήματά του. Συλλογιζόμενος λοιπὸν κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

«Θὰ γκρεμίσω τὶς ἀποθήκες μου καὶ θὰ κτίσω ἄλλες πολὺ μεγαλύτερες. Καὶ θὰ συνάξω ἐκεῖ τὰ ἀγαθὰ μου καὶ τὰ γεννήματά μου. Κι' ὅταν γεμίσουν οἱ ἀποθήκες μου ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ ταῦ κόσμου, τότε θὰ πῶ στὴν ψυχὴ μου:

»— Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ γιὰ κάμποσα χρόνια. Φάε τώρα καὶ διασκέδασε!».

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ πλούσιος. Ἀλλὰ τὴν ἴδια νύκτα, ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθηκε καὶ τοῦ λέει:

— Ἀνόητε ἄνθρωπε! Ἀπόψε, ὁ Θεὸς σὲ εἰδοποιεῖ πὸς ἔφθασε τὸ τέλος σου! Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ πεθάνης. Τί θὰ γίνουν, κουτέ, ὅλα τοῦτα τὰ πλούτη πὸς σώριασες στὶς ἀποθῆκες σου;

Μ' αὐτὴ τὴν παραβολή, ὁ Χριστὸς ἤθελε νὰ διδάξῃ τὰ παρακάτω:

Ὅποιος κοιτάξει, σὲ τοῦτο τὸν προσωρινὸ κόσμον πὸς ζοῦμε, νὰ θησαυρίζῃ μὲ ὑλικά ἀγαθὰ, ἄδικος ὁ κόπος του! Θάρρη μιὰ ὥρα, χωρὶς νὰ τὴν περιμένη, καὶ θὰ πεθάνῃ. Τί θὰ γίνουν τότε ὅλα τὰ πλούτη πὸς σύναξε τόσο ζηλότυπα, καὶ στέρησε ἄλλους ἀνθρώπους; Τί μπορεῖ νὰ πάρῃ μαζί του, ἀπ' ὅσα ἔχει στὶς ἀποθῆκες του, τὴ στιγμή πὸς θὰ πεθαίνει; Ὁ ἄνθρωπος στὴ ζωὴ του, πρέπει πρῶτα νὰ φροντίσῃ νὰ πλουτίσῃ τὴν ψυχὴ του, νὰ βοηθήσῃ τοὺς γύρω του ἀνθρώπους, νὰ κάνῃ καλὰς πράξεις, νὰ μὴν ἀδικῇ κανένα, νὰ ζῇ ζωὴ χριστιανικῆς ἀγάπης σκορπίζοντας γύρω του τὸ καλὸ, γιατί αὐτὸ εἶναι πὸς μένει γιὰ τὸν ἄνθρωπον, κι' αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἀληθινὴ περιουσία πὸς μπορεῖ νὰ πάρῃ μαζί του.

Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς στὴ γῆ, ἀλλὰ θησαυροὺς στὸν οὐρανό!

2. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνη καὶ τοῦ Φαρισαίου

Κάποια ἄλλη φορὰ, γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὴν ὑποκρισία καὶ τὴν περηφάνια τῶν Φαρισαίων, καὶ θέλοντας νὰ διδάξῃ τὴν ταπεινοφροσύνη καὶ τὴν εἰλικρίνεια, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή:

— Μιὰ μέρα, δυὸ ἄνθρωποι ἀνέβηκαν στὸ Ναὸ γιὰ νὰ

προσευχηθῶν. Ὁ ἓνας ἦταν τελώνης καὶ ὁ ἄλλος Φαρισαῖος.

» Ὁ Φαρισαῖος περήφανος, πλούσιος ντυμένος, στάθηκε στὴ μέση τοῦ ναοῦ καὶ ἄρχισε νὰ λέη τὴν παρακάτω προσευχή:

» — Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ γιατί ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Δὲν εἶμαι κλέφτης, οὔτε ἄδικος, οὔτε ἄτιμος καθὼς εἶναι τοῦτος ἐδῶ ὁ Τελώνης. Νηστεύω δύο φορὲς τὴν ἐβδομάδα καὶ ἀπ' ὅσα κερδίζω, δίνω τὸ ἓνα δέκατο στοὺς φτωχοὺς!

» Ὁ Τελώνης στάθηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ναοῦ καί, νιώθοντας τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας του νὰ τοῦ βαραίνει τὸ στήθος, μὲ πολλὴ συντριβὴ ἔλεγε:

» — Θεέ μου συχώρεσέ με τὸν ἁμαρτωλό.

» Καὶ δὲν εἶχε θάρρος οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώση ψηλά».

— Λοιπόν, σὰς λέω, εἶπε ὁ Χριστὸς τελειώνοντας τὴν παραβολή του, πὼς ὁ Θεὸς πρόσεξε πολὺ περισσότερο τὴν προσευχὴ τοῦ Τελώνη παρὰ τοῦ Φαρισαίου! Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ περηφανεύεται γρήγορα ταπεινώνεται, καὶ ὅποιος εἶναι ταπεινός, γρήγορα ὁ Θεὸς θὰ τὸν ὑψώσῃ!

Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

3. Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ

Ἀπὸ τίς ὠραιότερες καὶ τίς πιὸ διδακτικὲς παραβολὲς τοῦ Ἰησοῦ εἶναι καὶ ἡ παρακάτω:

« Ἐνας πατέρας εἶχε δύο γιούς. Καὶ τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ μικρότερος:

» — Πατέρα, δώσε μου τὸ μερίδιο ποὺ μοῦ ἀνήκει ἀπὸ τὴν περιουσία μας.

»Ο πατέρας μοίρασε τὴν περιουσία του στοὺς δυὸ γι-
οὺς του.

»Ο γιὸς του ὁ μικρότερος πῆρε τὰ χρήματα κι' ἔφυγε
σὲ χῶρες μακρινές. Ἐκεῖ πού πῆγε, ἄρχισε νὰ ζῆ ἄσωτα.
Ἔπεσε στὰ γλέντια καὶ στὶς διασκεδάσεις. Ἔτσι ὅμως,
ὅσα χρήματα κι' ἂν ἔχη κανεὶς, ἔρχεται μιὰ στιγμή πού τε-
λειώνουν. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ περιουσία τοῦ παιδιοῦ σὲ λίγον
καιρὸ καταφαγώθηκε καί, μιὰ μέρα, βρέθηκε χωρὶς πεντάρα.

»Πῆγε στοὺς φίλους του, μ' αὐτοὺς πού καθόταν καὶ
γλεντοῦσε ἄλλοτε, καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσουν.
Αὐτοὶ ὅμως ἔκαναν πὼς δὲν τὸν ξέρουν. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ
υποφέρει καὶ νὰ πεινᾷ. Προσπάθησε νὰ βρῆ δουλειά, χωρὶς
νὰ κατορθώσῃ τίποτα, μιὰ καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ξέρανε πρὶν
ἔκαναν τώρα πὼς δὲν τὸν εἶχαν ξαναἰδῆ. Παρακαλοῦσε νὰ
τὸν δεχθοῦν σ' ὅποιαδήποτε δουλειά, γιὰ ἓνα κομμάτι ξερὸ
ψωμί. Στὸ τέλος, ἀναγκάσθηκε νὰ πάη καὶ νὰ βόσκη χοί-
ρους. Καὶ τόσο πολὺ πεινοῦσε, πού ἀναγκαζόταν νὰ προ-
σπαθῆ νὰ χορτάσῃ τὴν πείνα του μὲ τὰ ξυλοκέρατα πού ἔ-
τρώγαν οἱ χοῖροι.

» Διώσανε τὰ ροῦχα του, τρυπήσανε τὰ παπούτσια του,
τὰ μαλλιά του καὶ τὰ γένια του μεγάλωσαν, κι' ἡ φυσιο-
γνωμία του ὀλόκληρη πῆρε μιὰν ἀγριάδα πού δὲν τὴν εἶχε
πρῶτα.

» Κάποια μέρα, καθὼς στεκόταν κι' ἀκουμποῦσε στὸ
ραβδί του γυμνὸς καὶ ξυπόλητος, συλλογίσθηκε :

« Ἀλήθεια, πόσοι δούλοι στ' ἀρχοντικὸ τοῦ πατέρα
μου χορταίνουν τὸ ψωμί, κι' ἐγὼ ἐδῶ-πέρα κοντεύω νὰ
πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα. Καλὰ θάταν νὰ γύριζα πίσω στὸ
σπίτι τοῦ πατέρα μου, νὰ πέσω γονατιστὸς στὰ πόδια του
καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὲ συχωρέσῃ καὶ νὰ μὲ δεχθῆ,
ὄχι πιά σὰν παιδί του, ἀλλὰ σὰν ἓναν ἀπ' τοὺς δούλους
πούχει στὸ ὑποστατικὸ του ».

« Πατέρα μου, ἀμάρτησα ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ . . . (Σελ. 58)

» Ἔτσι κι' ἔκαμε. Ξεκίνησε γιὰ τὸ πατρικό του σπίτι. Ὁ πατέρας του ἀπὸ καιρὸ εἶχε μάθει τὸ κατάντημα τοῦ γιοῦ του.

» Μιὰ μέρα, ἐκεῖ πού καθόταν στὸν ἐξώστη τοῦ πλούσιου σπιτιοῦ του, εἶδε ἕναν κουρελιάρη ὁδοιπόρο ν'ἀρχεται πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ καρδιά του ἦ πατρική σκίσησε, καὶ γνώρισε τὸ παιδί του, πρὶν τὰ μάτια του ξεχωρῖσουν καλὰ - καλὰ τὴ φυσιογνωμία του.

» Ἐτρεξε λοιπὸν νὰ τὸν ὑποδεχθῆ. Μόλις ὅμως ὁ ἄσω-

τος ἦλθε κοντά του κι' ἔπεσε στὰ πόδια του μὲ δάκρυα κι' ἄρχισε νὰ τοῦ λέει: « Πατέρα μου, ἁμάρτησα ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπέναντί σου. Δὲν εἶμαι πιά ἄξιος νὰ λέγωμαι παιδί σου. Κάνε με δούλο σου », τότε, ὁ μεγαλόψυχος πατέρας του, τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, τὸν φίλησε, φώναξε τοὺς ὑπηρετές του καὶ εἶπε:

»— Πάρτε τὸ παιδί μου. Λοῦστε το καὶ κτενίστε το. Φέрте του ροῦχα καὶ παπούτσια. Βάλτε του στὰ χέρια του χρυσὰ δαχτυλίδια. Κι' ὕστερα, ἀφοῦ τὸν ἐτοιμάσετε, σφάζτε τὸ πιὸ διαλεχτό μου μοσχάρι, κι' ἄς γίνη σήμερα στὸ σπίτι μου μεγάλο γλέντι, γιατί αὐτὸ τὸ παιδί μου ἦταν χαμένο καὶ τὸ ξαναβρῆκα καὶ τῶχα γιὰ πεθαμένο κι' αὐτὸ ἀναστήθηκε.

» Ἔτσι κι' ἔγινε. Τὸ γλέντι ἄρχισε στὸ χαρούμενο σπίτι.

» Σὲ λίγην ὥρα ὅμως, ἦλθε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός. Αὐτὸς δούλευε ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ χωράφια. Μόλις λοιπὸν πλησίασε στὸ σπίτι, ἄκουσε τὶς φωνές, τὰ ὄργανα καὶ τὰ τραγούδια.

» Γεμάτος περιέργεια, φώναξε ἓνα δούλο, καὶ τὸν ρώτησε τί συμβαίνει στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του.

»— Δὲν τὸ ξέρεις λοιπὸν, ἀκόμα; τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ δούλος. Γύρισε ὁ ἀδελφός σου ἀπὸ τὴν ξενητεία, κι' ὁ πατέρας σου ἀπὸ τὴ χαρὰ του ἔσφαξε τὸ μοσχάρι τὸ θρεφτὸ κι' ἔστησε μεγάλο πανηγύρι.

» Ὁ μέγας ἀδελφός σὰν τ' ἄκουσε, θύμωσε πάρα πολύ, καὶ δὲν ἤθελε νὰ πάη μέσα. Ὅταν τῶμαθε ὁ πατέρας του, βγῆκε καὶ πῆγε κοντά του καὶ τὸν ρώτησε γιατί εἶναι θυμωμένος.

»— Πατέρα, ἀποκρίθηκε αὐτὸς μὲ παράπονο. Τόσα χρόνια δουλεύω πιστὰ κοντά σου, καὶ ποτὲ δὲ μοῦ ἔδωσες ἔστω κι' ἓνα κατσικάκι γιὰ νὰ καθίσω νὰ τὸ φάω μαζί μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα ὅμως πού γύρισε ἐκεῖνος πού κατὰ-

φαγε ὅλη τὴν περιουσία πού με τόση ἀπλοχεριά τοῦδωσες, ἔσφαξες τὸ μοσχάρι σου τὸ θρεφτὸ κι' ἔκανες ὀλόκληρο πανηγύρι.

«— Παιδί μου, εἶπε τότε ὁ πατέρας με καλοσύνη. Σὺ ἦσουν πάντα κοντά μου, κι' ὅ,τι κι' ἂν ἔχω εἶναι δικά σου. Τὸ ξέρεις. Τώρα ὅμως ἔπρεπε νὰ τρέξεις κι' ἐσὺ νὰ χαρῆς καὶ νὰ γλεντίσης μαζί μας, γιατί ὁ ἀδελφός σου ἦταν χαμέγος καὶ τὸν ξαναβρήκαμε, καὶ πεθαμένος κι' ἀναστήθηκε!»

Ὁ Χριστός, μ' αὐτὴ τὴν παραβολή, ἤθελε νὰ δείξη πὼς στοὺς οὐρανοὺς καὶ στὶς μεγάλες καρδιές, γίνεται μεγάλη χαρὰ ὅταν ἓνας ἁμαρτωλὸς βρῆ τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας.

Ὅποιος μπορεῖ καὶ φέρνει ἓνα παραστρατημένο παιδί στοῦ δρόμο τοῦ Θεοῦ, εἶναι σωστὸς Χριστιανός.

Κανένα παιδί δὲν πρέπει νὰ μένη ἔξω ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ!

4. Ἡ παραβολὴ τῶν Δέκα Παρθένων

Κάποια μέρα, ὁ Θεὸς θὰ κρίνη τὸν καθένα ἀνάλογα μετὰ τὶς πράξεις του. Ποιὰ θὰ εἶναι αὐτὴ ἡ μέρα, κανεὶς δὲν τὸ ξέρει ἀπὸ πρὶν. Μονάχα ὁ Θεὸς τὴ γνωρίζει. Γι' αὐτό, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ εἶναι πάντα ἔτοιμοι, πάντα καλοὶ, καὶ πάντα καὶ σὲ κάθε στιγμή νάχουν τὴν καρδιά τους καθαρή.

Γιὰ νὰ μᾶς διδάξη αὐτὸ τὸ πράγμα ὁ Χριστὸς καὶ νὰ τὸ παρουσιάσῃ ὀλοφάνερο, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή:

«Μιὰ φορὰ, εἶχαν καλέσει σ' ἓνα γάμο δέκα παρθένες. Ἀπ' αὐτὲς ὅμως, ἔτυχε, οἱ πέντε νᾶναι ἔξυπνες κι' οἱ ὑπόλοιπες πέντε μωρές. Οἱ Ἰουδαῖοι συνήθιζαν τότε στοὺς γάμους, νὰ βγαίνουν τὴ νύκτα τὰ κορίτσια μετὰ τοὺς λύχνους

καὶ νὰ ὑποδέχονται τὸν νυμφίον, δηλαδὴ τὸν γαμπρό. Σ' ἐκεῖνο τὸ γάμον, δὲν ἤξεραν ποιά ὥρα ἦταν νὰ ἔλθῃ ὁ νυμφίος.

Ἄναφαν λοιπὸν τὰ λυχνάρια τους, καὶ τὸν περιμέναν νὰ ἔλθῃ.

» Ὁ νυμφίος ὅμως ἀργοῦσε νὰ φανῇ, κι' οἱ παρθένες ἀποκοιμήθηκαν περιμένοντάς τον. Κατὰ τὰ μεσάνυκτα, ἀκούσθηκε μιὰ φωνή:

» — Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται...

» Ἐύπνησαν τότε κι' οἱ δέκα παρθένες καὶ θέλησαν νὰ ἀνάψουν τὰ λυχνάρια τους γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸ γαμπρό. Ἄλλὰ οἱ πέντε ἔξυπνες εἶχαν πάρει μαζί τους κι' ἀπὸ ἓνα μπουκαλάκι λάδι καὶ τῶρα τὴν ὥρα πὸς δὲν εἶχαν οἱ δικοὶ τους οἱ λύχνου λάδι, γιὰτι εἶχε καὶ ὅλο τὴν ὥρα πὸς εἶχαν πέσει στὸν ὕπνον. Καθὼς λοιπὸν δὲν κρατοῦσαν καθόλου παραπανιστὸ μαζί τους, ἔτρεξαν ἀμέσως γρήγορα - γρήγορα στὰ σπίτια τους νὰ βάλουν λάδι στὰ λυχνάρια τους, κι' ὕστερα πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Ἦταν ὅμως πὰ ἀργά.

» Ἡ θύρα εἶχε κλείσει, κι' οἱ πέντε μωρὲς παρθένες εἶχαν μείνει ἀπ' ἔξω ».

Ἔτσι λοιπὸν, θὰ μείνῃ ἔξω ἀπὸ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος πὸς δὲν εἶναι ἔτοιμος τὴ στιγμή πὸς θὰ ἔλθῃ ὁ Κύριος νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον. Γι' αὐτὸ πρέπει, ὅλοι μας, νὰ φροντίζουμε, κάθε μέρα, καὶ κάθε στιγμή, νὰ εἶμαστε ἔτοιμοι γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν Νυμφίον-Χριστό.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε καλός, καὶ ὄχι πότε καλὸς καὶ πότε κακός.

5. Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἐλεήμονα Σαμαρείτη

Μιὰ μέρα πὸς ὁ Κύριος δίδασκε στὰ πλήθη, τὸν πλη-

σιάζει κάποιος νομοδιδάσκαλος καί, γιά νά τόν πειράξη :

— Δάσκαλε, πές μου τί νά κάμω γιά νά πάω στόν Παράδεισο; τόν ρώτησε.

“Ο Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Τό νόμο τοῦ Θεοῦ τόν ξέρεις, ἀφοῦ τόν διαβάζεις καί τόν ἐξηγεῖς καί στοὺς ἄλλους! Τί λέει λοιπόν;

— Ν’ ἀγαπᾶς τόν Θεό μ’ ὅλη σου τήν καρδιά, μέσα ἀπό τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου, καί τόν πλησίον σου σάν τόν ἑαυτό σου, ἀποκρίθηκε ὁ νομοδιδάσκαλος.

— Βλέπω πὼς ξέρεις καλά τὸ νόμο, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χριστός. Ἄν θέλεις ὅμως νά σωθῆς, νά τόν ἐφαρμόζεις κίόλας, γιὰτί δὲ φθάνει νά τόν ξέρης καλά μονάχα.

— Ναί, Δάσκαλε, ἀλλὰ ποῖός εἶναι ὁ πλησίον;

Τότε ὁ Ἰησοῦς βροῖκε ἀφορμὴ γιά νά διδάξη τὸ πιὸ ἀγαπητό του θέμα, τὴν ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον. Εἶπε λοιπὸν τὴν παρακάτω παραβολή :

« Μιὰ μέρα, ἓνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἱεριχώ. Ξαφνικά, κάπι ἄγριοι ληστὲς πετάχθηκαν μπροστά του, πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους, ὄρμησαν καταπάνω του καί τοῦ πήραν ὅ,τι εἶχε καί δὲν εἶχε, τὸν γύμνωσαν, τὸν ἔδειραν κι’ ὕστερα τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένο στὴ μέση τοῦ δρόμου.

» Σὲ λίγο, πέρασε κάποιος ἱερέας ἀπὸ κεῖ, εἶδε τὸν δυστυχισμένο νά κοιτάται καταμεσῆς τοῦ δρόμου, κι ἀντὶ νά τὸν βοηθήσει, εἶπε :

«— Δὲ βαριέσαι! Ἄφησέ τον ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται! καί προσπέρασε χωρὶς νά γυρίσει νά τὸν κοιτάξει.

» Σὲ λίγο, πέρασεν ἓνας λευίτης κι’ ἔκαμε τὸ ἴδιο. Τέλος, πέρασε κι’ ἓνας φτωχὸς Σαμαρεῖτης. Αὐτός, μόλις εἶδε τὸν ἄγνωστο ἄνθρωπο σ’ αὐτὰ τὰ χάλια, ράγισε ἡ καρδιά του. Ξεπέζεψε λοιπὸν ἀπὸ τὸ γαῖδουράκι του κι’ ἔτρεξε ἀμέσως κοντά του. Τοῦ καθάρισε τὶς πληγές, ἔριξε λάδι γιά

νά σταματήσουν οί πόνοι του, ὅπως τὸ συνήθιζαν τότε, κι' ἔδεσε ὕστερα τὰ τραύματά του καὶ τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῆ. Τὸν ἀνέβασε στὸ γαϊδουράκι του καὶ τὸν ἔφερε στὸ πῶ κοντινὸ χάνι. Εἶπε ὕστερα στὸν ἰδιοκτήτη:

«— Περιποιήσου αὐτὸ τὸν ἄρρωστο γιὰ λογαριασμό μου. Ὅ,τι κι' ἂν ξοδέψης, ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ πληρώσω στὸ γυρισμό μου».

— Τώρα λοιπὸν, σὲ ρωτῶ, γύρισε κι' εἶπε στὸν νομοδιδάσκαλο, τελειώνοντας τὴν παραβολή του ὁ Ἰησοῦς, Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους εἶναι ὁ πλησίον;

— Αὐτὸς ποὺ περιποιήθηκε τὸν πληγωμένο, ἀποκρίθηκε ὁ νομοδιδάσκαλος.

— Πήγαινε λοιπὸν καὶ κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο.

Κι' ἔξυπνα καὶ καθαρὰ κι' ἐργατικὰ παιδιὰ ἂν εἴσαστε, κι' ἂν ἔχετε ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου, χωρὶς ὅμως ν' ἀγαπᾶτε ὁλοὺς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, δὲν μπορείτε νὰ εἴσαστε παιδιὰ διὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ο Θ Ρ Ι Α Μ Β Ο Σ

Πλησίαζε τὸ Πάσχα, ἡ μεγάλη γιορτὴ τῶν Ἰουδαίων. Ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν στὴ Βηθανία, ὅπου εἶχε ἀναστήσει τὸ φίλο του τὸν Λάζαρο. Τὸ φετεινὸ Πάσχα ἐπιθύμησε νὰ τὸ κάμῃ στὰ Ἱεροσόλυμα, μαζὶ μὲ τοὺς Μαθητῆς Του.

Ἐκίνησε λοιπὸν ἀπὸ τὴ Βηθανία γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ πορεία ἐκείνη ἦταν ἓνας ἀληθινὸς θρίαμβος γιὰ τὸν Ἰησοῦ, μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ ἔκαμαν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι ποὺ πορεύονταν πρὸς τὴν Ἁγία Πόλη.

Ὁ Ἰησοῦς, πρὶν μοῦν στὰ Ἱεροσόλυμα, ἔστειλε δυὸ Μαθητῆς Του καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ πᾶτε στὸ τάδε μέρος, κι' ἐκεῖ θὰ βρῆτε ἓνα γαϊδουράκι μαζὶ μὲ τὴ μάνα του. Νὰ μοῦ τὸ φέρετε. Ἄν

σᾶς ρωτήση κανείς, πῆτε του πὼς ὁ Κύριος τὸ θέλει.

Πραγματικά, ὅλα ἔγιναν ὅπως τὰ εἶπε. Σὲ λίγο, γύρισαν οἱ δυὸ Μαθητὲς μὲ τὸ γαῖδουράκι. Οἱ διάφοροι ποὺ ἦταν ἐκεῖ καὶ συνόδευαν τὸν Κύριο, ἔβγαλαν ἀμέσως τὰ ἱμάτιά τους, καὶ τᾶβαλαν στὸ γαῖδουράκι ἀντὶ γιὰ σαμάρι, γιὰτὶ ἤθελαν νὰ δείξουν πόσο τιμοῦσαν τὸν Κύριο. Ὁ Ἰησοῦς τότε καβαλίκεψε, καὶ ὅλοι μαζὶ ξεκίνησαν.

Ὅσο ὁμως περισσότερο πλησίαζαν στὴν πόλη, τόσο πυκνότερος μαζευόταν ὁ κόσμος γύρω τους, γιὰ νὰ ἰδῆ τὸν Μεσσία.

Ἐξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸν περιέμενε ὅλος ὁ λαός. Ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ εἶχαν γεμίσει ὅλους τοὺς δρόμους. Στὰ χέρια τους κρατοῦσαν κλαριά ἀπὸ φοίνικες (βάγια).

Μόλις φάνηκε ὁ Χριστὸς νὰ ἔρχεται πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἓνας ἀπερίγραπτος ἐνθουσιασμὸς κυρίεψε τὰ πλήθη. Ἄρχισαν νὰ ξεφωνίζουν ὅλοι χαρούμενοι, κουνώντας τὰ κλαδιὰ τοὺς φοίνικες δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἔτσι ὅπως μονάχα τοὺς βασιλιάδες ὑποδέχονταν.

— Ὡσαννά (ζήτω). Εὐλογημένος ὅς εἶναι αὐτὸς ποὺ μᾶς ἔρχεται! Ζήτω ὁ Βασιλέας τοῦ Ἰσραὴλ. Ὡσαννά στὸν γιὸ τοῦ Δαυὶδ, τοῦ φώναζαν.

Ἔστρωναν χάμω τὰ ροῦχα τους γιὰ νὰ πατήσῃ τὸ γαῖδουράκι, οἱ γυναῖκες ἔριχναν χάμω τὰ μαντίλια τους, ἐνῶ τὰ παιδιὰ φώναζαν ὀλοένα καὶ πιὸ δυνατά:

— Ὡσαννά, ὡσαννά!...

Οἱ δρόμοι, οἱ ἐξῶστες, τὰ δέντρα, τὰ παράθυρα ἦταν κατάμεστα ἀπὸ κόσμῳ. Τέτοια αὐθόρμητη ὑποδοχὴ ποτὲ δὲν εἶχε γίνει σὲ κανέναν ἄνθρωπο. Ὅλος ὁ κόσμος χαιρόταν. Πολλοὶ λίγοι ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ λύσσαξαν ἀπὸ τὸ κακό τους, ὅσο ἔβλεπαν τὸ λαὸ νὰ λατρεύῃ ἐκεῖνον ποὺ αὐτοὶ τὸν μισοῦσαν θανάσιμα. Κλείστηκαν στὸ γραφεῖο

Ἰωάννα ! Ἰωαννά ! (Σελ. 63)

τοῦ Ἀρχιερέα οἱ Ἄρχοντες τῆς Ἰουδαίας, καὶ ἐκεῖ ἔσπαζαν τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ βροῦν ἓνα τρόπο ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ Ἐκεῖνον, ποὺ ἡ δύναμή Του ὄλοένα καὶ μεγάλωνε.

Τῇ θριαμβευτικῇ ὑποδοχῇ τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱερουσόλυμα, τῇ γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων, μιὰ Κυριακὴ δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα. Τότε μοιράζουσι βάρια σὺν ἑκκλησίαις σ' ἀνάμνηση τῆς θριαμβευτικῆς ἐκείνης ὑποδοχῆς τοῦ Χριστοῦ μας στὰ Ἱερουσόλυμα.

Τ Ο Θ Ε Ι Ο Δ Ρ Α Μ Α

1. Στὸ Ναὸ

Ἡ θριαμβευτικὴ ὑποδοχὴ τοῦ Ἰησοῦ κράτησε ὡς τὴν ὥρα πού ὁ Θεάνθρωπος ἔφθασε στὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια τοῦ ναοῦ. Ἐκεῖ ὁ λαὸς διαλύθηκε, κι' ὁ Χριστὸς μπῆκε μέσα γιὰ νὰ προσευχηθῆ. Πλησίαζε, εἶπαμε, τὸ Πάσχα. Τὰ προπύλαια τοῦ Ναοῦ παροῦσίαζαν μιὰν ἀηδιαστικὴν κατάσταση. Ζῶα λογῆς-λογῆς, πρόβατα, κότες, περιστέρια, εἶχαν κουβαληθῆ γιὰ τὴ θυσία καὶ γιὰ ἔμπόριο.

Σαράφηδες ἕνα σωρὸ, πού ἄλλαζαν τὰ ρωμαϊκὰ νομίσματα μὲ ἑβραϊκὰ, εἶχαν γεμίσει τὴν αὐλή. Μέσα στὸ Ναὸ γινόταν πανδαιμόνιο, πού δὲν ταίριαζε καθόλου.

Ὁ Χριστὸς ὅταν εἶδε αὐτὴ τὴν κατάσταση ἀγανάκτησε. Ἀμέσως, ἄρπαξε ἕνα βούρδουλα πού βρέθηκε μπροστά του κι' ἔδιωξε τοὺς ζωέμπορους καὶ τοὺς σαράφηδες, ἀναποδογουρίζοντας τὶς κάσες τοὺς καὶ φωνάζοντάς τοὺς :

— Ἔξω, πού καταντήσατε τὸ σπῆτι τοῦ Πατέρα μου ἔμπορικὸν κατάστημα. Ντροπὴ σας !

Κανεῖς δὲν τοῦ ἀντιστάθηκε. Εἶχε τόσο ἐπιβάλλον καὶ τόση δύναμη ἢ φωνὴ του, πού ὅλοι ἔτρεξαν νὰ ἐξαφανισθοῦν.

Μπῆκε κατόπιν στὸ Ναὸ. Ὅλο τὸ συνέδριο, ὁ κόσμος
Α. Γ. Καλογεροπούλου, Καινὴ Διαθήκη

τῆς ἰουδαϊκῆς ὑποκρισίας ἦταν ἐδῶ. Φαρισαῖοι μὲ μακροὺς χιτῶνες, Γραμματεῖς, Σαδουκαῖοι, κι' ὅλοι οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραήλ, φανατικοὶ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ ὅλοι τους.

Ὁ Χριστὸς βρῆκε μὰ θαυμάσια εὐκαιρία γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὴν ὑποκρισία τῶν Φαρισαίων. Ἀνάμεσα σ' ἄλλα τοὺς εἶπε :

— Ἀλίμονο σὲ σᾶς, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτῆς, ποὺ μοιάζετε μὲ ὠραίους τάφους. Ἀπ' ἔξω λάμπουν ἀπὸ τὰ μάρμαρα κι' ἀπὸ μέσα κρύβουν μεγάλη μούχλα καὶ σαπίλα.

» Ἀλίμονό σας, Φαρισαῖοι ὑποκριτῆς, ποὺ φροντίζετε νὰ καθαρίζετε τὸ ποτήρι σας, μονάχα ἀπ' ἔξω, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ τί ἔχει μέσα του.

» Γεννήματα ὄχιᾶς, σπέρματα τοῦ διαβόλου, τόσοι καὶ τόσοι προφῆτες ἔζησαν ἀνάμεσά σας, κι' ἐσεῖς τοὺς λιθοβολήσατε καὶ τοὺς σκοτώσατε!

» Ὑποκριτῆς ποὺ κάνετε πὼς τηρεῖτε τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς παραβιάζετε πρῶτοι καὶ καλύτεροι. Ἀμαρτωλοί, ποὺ σουρώνετε τὸ κουνούτι, καὶ καταπίνετε δλόκληρη τὴν καμήλα, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά!

» Αὐτὰ ποὺ διδάσκετε εἶναι ἀλήθειες, αὐτὰ ὅμως ποὺ κάνετε, τὰ ἔργα σας, εἶναι ἀντίθετα ἀπ' τὴ διδασκαλία σας! Ἀδικεῖτε τὸν κόσμον, ἐκμεταλλεύσατε τὶς χῆρες καὶ τὰ ὄρφανά, καὶ τὴν παραμικρότερη καλὴ πράξη ποὺ θὰ κάμετε, τὴν κάνετε γιὰ ἐπίδειξη, γιὰ νὰ σᾶς ἰδῇ ὁ κόσμος.

» Ὑποκριτῆς, σᾶς εἰδοποιῶ πὼς ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ θὰ πέσῃ ἀπάνω σας!

2. Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἕλληνες

Αὐτὰ εἶπε ὁ Χριστὸς καὶ βγῆκε, ἀγανακτισμένος, ἀπὸ τὸ Ναό. Καθὼς ἔβγαινε, ὁ Φίλιππος τοῦ ἀνάγγειλε πὼς

μερικοί Ἕλληνες θέλουν νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τοῦ μιλήσουν.

Ἡ μελαγχολικὴ ὄψη τοῦ Θεανθρώπου φωτίσθηκε μεμιάς κι' ἓνα θεϊκὸ χαμόγελο ἀνθίσει στὰ πικραμένα του χεῖλη.

— Ἄς ἔλθουν, εἶπε στὸν Φίλιππο, κι' ὕστερα βυθίζοντας τὰ μάτια του στὸ ἄπειρο, εἶπε χαμογελώντας: Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ δοξαστῇ ὁ γιὸς τοῦ Ἀνθρώπου!

Ὁ λαὸς μὲ τὸν ὁποῖο πρωτομίλησε δὲ θὰ δεχόταν εὐκολα τὴ διδασκαλία του. Ἦξερε τί τὸν περίμενε. Καὶ τώρα, ἀκούγοντας πὸς τὸν ζητοῦν οἱ Ἕλληνες, ἔβλεπε πὸς ἡ δόξα του κι' ἡ ἐξάπλωση τῆς θρησκείας του ἄρχιζε. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο.

Οἱ Ἕλληνες ὑπῆρξαν ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τῆς γῆς ποὺ στερέωσαν μὲ τὴ γλώσσα, τὸ αἷμα καὶ τὸν πολιτισμὸ τους τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ.

3. Τὸ Συνέδριο

Στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα Καϊάφα συνεδριάζουν οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραήλ. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνομοι, ποὺ ὁ Κύριος διαρκῶς τοὺς κεντηρίαζε. Γιατὶ ἦταν ὑποκριτὲς, ἄρπαγες, ἄπονοι, φιλοχρήματοι.

Προσπαθοῦν νὰ βροῦν μιὰ ἀφορμὴ, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦ. Ἀλλὰ ποιά ἀφορμὴ ἦταν δυνατὸν νὰ δώσῃ ὁ Ἀναμάρτητος; Ποιά αἰτία μπορούσαν νὰ βροῦν στὸν Δίκαιο; Αὐτὸς μόνον καλὸ ἔκανε πάντα. Μόνον γιὰ ἀγάπη μιλοῦσε καὶ γιὰ ἀγαθότητα. Ἀπ' ὅπου περνοῦσε, τὴ γαλήνη τῶν ψυχῶν καὶ τὴ θεραπεία τῶν σωμάτων ἄφηνε πίσω του.

Ἄλλὰ ὄχι! Ἐπρεπε νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν θανατώσουν. Δὲν μπορούσαν πιά νὰ τὸν ὑποφέρουν. Καὶ μάλιστα ἔπρεπε νὰ τὸν πιάσουν κρυφά. Γιατὶ μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ εἶχε ὁ λαός, ἂν τὸν ἔπιαναν φανερά, τὴν ὥρα, π. χ.,

πὸν θά ἦταν στὸ ναό, ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ γίνῃ ἐπανά-
σταση. Ποῦ νὰ τὸν βροῦν ὁμῶς κρυφά;

Τότε, ἀπὸ τὴ δύσκολη θέση τοὺς τοὺς ἐβγαλε ἓνας προ-
δότης. Ἦταν ὁ μαθητὴς τοῦ Κυρίου, ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

Παρουσιάσθηκε στὸ Συνέδριο καὶ εἶπε :

— Τί μοῦ δίνετε γιὰ νὰ σᾶς Τὸν παραδώσω;

Οἱ ἄρχοντες, ἐνθουσιασμένοι, ἀπάντησαν :

— Τριάντα ἀργύρια!

— Σύμφωναι! ἀποκρίθηκε ὁ φοβερὸς προδότης. Θὰ
σᾶς εἰδοποιήσω πότε καὶ πῶς θὰ τὸν συλλάβετε, χωρὶς νὰ
σᾶς ἰδῇ κανένας. Ἐκεῖνος ποῦ θὰ πάω νὰ τὸν φιλήσω, αὐ-
τὸς θὰ εἶναι...

Καὶ ἔφυγε.

Οἱ ἄρχοντες, καταχαρούμενοι, γιὰ τὴν ὠραία αὐτὴ εὐ-
καιρία ποῦ εἶχαν στὰ χέρια τους, ἄφησαν νὰ βροῦν μιὰ ψεύ-
τικη αἰτία γιὰ νὰ καταδικάσουν τὸν Χριστό, στὴ δίκη ποῦ
θά Τοῦ ἔκαναν.

4. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος

Τὸ Πάσχα ἐκείνης τῆς χρονιᾶς ἦταν τὸ τελευταῖο ποῦ
θά περνοῦσε ὁ Κύριος στὴ Γῆ. Γι' αὐτό, ἤθελε νὰ τὸ
ἐορτάσῃ μαζὶ μὲ τοὺς Δώδεκα. Ὅταν λοιπὸν πῆγαν οἱ
Μαθητὲς Του νὰ τὸν ρωτήσουν ποῦ θὰ ἤθελε νὰ ἐτοιμά-
σουν τὸ τραπέζι, φώναξε δυὸ ἀπ' αὐτοὺς καὶ τοὺς εἶπε :

— Νὰ πᾶτε στὴν πόλη. Στὸ δρόμο θὰ συναντήσετε
κάποιον ποῦ θὰ κρατᾷ ἓνα σταμνὶ μὲ νερό. Νὰ τὸν πά-
ρετε ἀπὸ πίσω καὶ νὰ μπῆτε στὸ σπίτι ὅπου θὰ μπῆ
κι' αὐτός. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε τὸ νοικοκύρη, καὶ θὰ τοῦ πῆτε :
« Ὁ κύριος ρωτᾷ : ποῦ εἶναι τὸ μέρος ὅπου θὰ φάῃ μαζὶ
μὲ τοὺς Μαθητὲς του ; » Αὐτὸς θὰ σᾶς πᾶει σ' ἓνα δωμά-

τιο μεγάλο, στὸ τελευταῖο πάτωμα. Ἐκεῖ νὰ ἐτοιμάσετε τὸ τραπέζι.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Καὶ τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ, ὁ Κύριος καὶ οἱ Δώδεκα Μαθητές, ἀνέβηκαν στὸ ψηλὸ δωμάτιο, ὅπου ὅλα ἦταν ἔτοιμα. Ἐνα μεγάλο μακρόστενο τραπέζι περιμένε, στρωμένο.

Πρὶν προλάβουν νὰ καθίσουν καλὰ - καλὰ, ὁ Κύριος σηκώθηκε. Ἔβγαλε τὸ ἱμάτιό Του, πῆρε μιὰ πετσέτα καὶ μιὰ λεκάνη μὲ νερό, κι' ἄρχισε νὰ πλένη τὰ πόδια τῶν Μαθητῶν Του. Ἐκεῖνοι τὰ εἶχαν χάσει. Τόσο εἶχαν σατίσει, ὥστε Τὸν ἄφηναν νὰ τοὺς πλένη χωρὶς νὰ μιλοῦν. Ὅταν ὁμως ὁ Κύριος πῆγε καὶ στὸν Πέτρο, αὐτὸς ξεσηκώθηκε.

— Ὅχι, Κύριε, μὴ μοῦ πλένης τὰ πόδια! φώναξε παραγμένος καὶ μὲ κομμένη φωνὴ ἀπὸ τὴ συγκίνησή του.

Ὁ Κύριος ἀποκρίθηκε ἤσυχα - ἤσυχα :

— Αὐτὸ ποὺ κάνω τούτη τὴ στιγμή, δὲν μπορείς νὰ τὸ καταλάβης τώρα. Ἀργότερα ὁμως θὰ τὸ καταλάβης.

Ὁ Πέτρος ὁμως ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζη :

— Ποτὲ δὲ θὰ σ' ἀφήσω νὰ μοῦ πλύνῃς τὰ πόδια, Κύριε!

Ἄλλὰ ὁ Κύριος, γαλήνιος πάντα, τὸν μάλωσε :

— Ἐὰν δὲ σοῦ πλύνω τὰ πόδια, δὲν μπορείς νὰ εἶσαι μαθητής μου.

Τότε ὁ Πέτρος ὑπάκουσε. Πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, λέει :

— Κύριε, ὄχι μόνο τὰ πόδια μου, ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια μου καὶ τὸ κεφάλι μου νὰ πλύνῃς...

Καὶ τότε ὁ Κύριος ἔπλυνε καὶ τοῦ Πέτρου τὰ πόδια...

Μ' αὐτὸ ποὺ ἔκαμε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, θέλησε νὰ δώσῃ στοὺς Μαθητές Του καὶ στοὺς ἀνθρώπους ἓνα παράδειγμα

ταπεινοφροσύνης . . . Πόσο μεγάλη ψυχή πρέπει να ἔχη κα-
νείς για να εἶναι ταπεινός! . . .

“Όταν πιά κάθισαν να φᾶνε, ὁ Κύριος πήρε τὸ ψωμί,
τὸ ἔκοψε καὶ τὸ μοίρασε στοὺς Μαθητῆς του, λέγοντας

— **Λάβετε φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου!** Δηλαδή: πάρτε
καὶ φᾶτε, αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμα μου.

“Υστερα, γέμισε τὰ ποτήρια κρασί, καὶ εἶπε:

— **Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αἷμά μου, τὸ
τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενόν εἰς ἄφεσιν
ἁμαρτιῶν.**

Δηλαδή: πίνετε ἀπὸ αὐτὸ ὅλοι· γιατί εἶναι τὸ αἷμα
μου, τῆς καινῆς διαθήκης, πὸν χύνεται για πολλούς, ὥστε
να συγχωρεθοῦν οἱ ἁμαρτίες.

Κι’ ὕστερα συμπλήρωσε:

— Αὐτὸ να τὸ κάνετε για να με θυμάστε . . .

“Ἐτσι, ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ὁ Κύ-
ριος ἴδρυσε τὸ Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, πὸν θὰ
μάθετε γι’ αὐτὸ περισσότερες λεπτομέρειες στὴν Ἑκτη Τάξη.

“Ἀρχισαν να τρῶνε. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Κύριος εἶπε:

— Ἀλήθεια, κάποιος ἀπὸ σᾶς θὰ με προδώσει . . .

Οἱ Μαθητῆς ταραχθῆκαν. Ἀρχισαν να ρωτοῦν:

— Ποιὸς εἶναι, Κύριε;

— Μήπως εἶμαι ἐγώ;

“Ὁ Κύριος ἦταν ἡσυχος. Σὲ λίγο, εἶπε:

— Ἐκεῖνος πὸν θὰ τοῦ δώσω μιὰ μπουκιά ψωμί
βουτηγμένη στὸ ζουμί, αὐτὸς εἶναι.

Κι’ ἀμέσως, χωρὶς να δείξει καμιά ταραχή, πήρε ἓνα
κομμάτι ψωμί, τὸ βούτηξε στὸ πιάτο καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ
Ἰούδα.

— “Ὁ,τι ἔχεις να κάμεις, κάμε το γρήγορα . . .

Τὸ πήρε ὁ προδότης καὶ βγήκε . . .

5. Στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ

“Ὅταν ἀπόφαγαν, ὁ Κύριος μίλησε πολλὴν ὥρα στοὺς Μαθητῆς Του. Τοὺς ἔδινε τὶς τελευταῖες Του ἐντολές, πὺν ἡ κυριότερη ἦταν ἡ ἀγάπη. “Ὅταν τοὺς εἶπε πὺς τὴν ὥρα πὰ τὸ δικὸ του ἔργο τέλειωσε καὶ πὺς πρέπει νὰ φύγη, ὁ Πέτρος, ἀνήσυχος καὶ συγκινημένος, Τὸν ρώτησε :

— Ποῦ θὰ πᾶς, Κύριε ;

— Ἐκεῖ πὺν πρόκειται νὰ πάω ἐγὼ, ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ ἔλθης. Θὰ ἔλθης ὅμως ἀργότερα . . .

Ὁ Πέτρος στενοχωρήθηκε :

— Ἐγὼ, Κύριε, δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω; Ἐγὼ καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα τὴ δίνω γιὰ Σένα! . . .

Τοῦ ἔριξε ὁ Κύριος μιὰ ματιὰ, γιὰτὶ ἤξερε καλὰ τί ἐπρόκειται νὰ γίνῃ. Καί, ἤσυχα, τοῦ εἶπε :

— Ἀλήθεια σοῦ λέω, Πέτρο, ἀπόψε, πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινός, θὰ μ’ ἔχῃς ἀρνηθῆ τρεῖς φορές.

Ὁ Πέτρος ἀναστατώθηκε, φώναξε λοιπόν :

— Κι’ ἂν ἀκόμα πρέπει νὰ πεθάνω μαζί μὲ Σένα, δὲ θὰ Σὲ ἀρνηθῶ! . . .

Κι’ οἱ ἄλλοι Μαθητῆς τὸ ἴδιο ἔλεγαν.

Ὁ Κύριος δὲν τοὺς μίλησε. Μόνο σηκώθηκε. Τοὺς πῆρε καὶ βγήκαν. Ἦταν φεγγάρι. Τράβηξαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, καὶ πῆγαν σ’ ἓναν κῆπο ὅλο ἐλαιόδενδρα, τὴ Γεθσημανῆ. Ἦταν κατὰ τὴ μεριὰ τοῦ Ὁρους τῶν Ἐλαιῶν.

Πολὺ λυπημένος ἦταν ὁ Κύριος. Βάραινε τὴν ψυχὴ Του ὁ πόνος γιὰ τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἀχαριστία τους. Ἦθελε νὰ μείνῃ μόνος, νὰ προσευχηθῆ.

“Ὅταν μπῆκαν στὸν κῆπο, εἶπε στοὺς Μαθητῆς Του :

— Ἐσεῖς, μείνετε δῶ πέρα. Ἐγὼ πάω νὰ προσευχηθῶ. Νὰ προσεύχεσθε ὅμως καὶ σεῖς, γιὰ νὰ μὴν πέσετε σὲ πειρασμό.

Ἔστερα προχώρησε, καὶ πῆρε μαζί του τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη. Ὅταν πῆγαν πρὸ πέρα, εἶπε:

— Βαριά πού εἶναι ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὴ λύπη! . . . Καθίστε δῶ καὶ μὴν κοιμηθῆτε . . .

Ξεμάκρυνε. Κι' ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κήπου ἀπόμε-
μερη, κάτω ἀπὸ μιὰ φουντωμένη ἐλιά, ἄρχισε νὰ προσεύ-
χεται:

— Πατέρα μου, ἄς ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν πιῶ αὐτὸ
τὸ πικρὸ ποτήρι . . . Μὰ ὄχι, Πατέρα μου, ἄς γίνῃ τὸ δικό
Σου τὸ θέλημα, ὄχι τὸ δικό μου . . .

Γύρισε στοὺς τρεῖς Μαθητές. Αὐτοὶ εἶχαν ἀποκοιμη-
θῆ. Τοὺς ξύπνησε, καὶ λέει τοῦ Πέτρου:

— Κοιμᾶσαι, λοιπόν, Πέτρο; Οὔτε μιὰ ὥρα δὲν μπό-
ρεσες νὰ ξαγρυπνήσης μαζί μου;

Ἀμέσως θυμῆθηκε τὰ μεγάλα λόγια πού εἶχε πῆ πριν
ἀπὸ λίγο ὁ Πέτρος, πὼς καὶ στὸ θάνατο ἀκόμα θὰ πήγαινε
μαζί Του! . . .

— Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, γιὰ νὰ μὴν πέσετε
στὸν πειρασμό . . . ξαναεἶπε ὁ Κύριος.

Κι' ἔφυγε πάλι, καὶ πάλι προσευχήθηκε.

Ὅταν ξαναγύρισε, οἱ Μαθητὲς πάλι κοιμόνταν!

— Ὡστε κοιμᾶσθε καὶ ξεκουράζεσθε! τοὺς εἶπε. Τώρα
ὅμως πρέπει νὰ ξυπνήσετε, γιὰτὶ ἦλθε ἡ ὥρα πού ὁ γιὸς
τοῦ Θεοῦ θὰ πέση στὰ χέρια τῶν ἀμαρτωλῶν . . .

Ἀπὸ πέρα, ἀκουόταν ὁ θόρυβος τῶν ἀνθρώπων πού
ἔρχονταν νὰ Τὸν συλλάβουν. Φάνηκαν οἱ ἀναμμένοι δαυλοί.

Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ στὸν Κύριο καὶ στοὺς Μαθη-
τές Του, ὁ Ἰησοῦς ρώτησε:

— Ποιὸν ζητᾶτε;

— Τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο, εἶπε ὁ ρωμαῖος ἀξιω-
ματικός.

— Ἐγὼ εἶμαι!

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν τὸν πίστεψε. Δὲν περιέμενε τέτοιον θάρος. Γύρισε καὶ κοίταξε ὀλόγυρα, ψάχνοντας.

— Ποιὸν ζητᾶτε; ξαναρώτησε ὁ Κύριος.

— Τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο, ξαναεῖπε ὁ ἀξιωματικὸς.

— Σᾶς εἶπα, ἐγὼ εἶμαι! . . .

Τότε, μετὰ ἀπὸ τὸ πλῆθος, βγήκε ὁ προδότης ὁ Ἰούδας. Πῆγε κοντὰ στὸν Χριστό, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Χαῖρε, Ραββί! (δηλαδή, γειά σου Δάσκαλε!)

Ὁ Χριστὸς τὸν κοίταξε καλὰ-καλὰ:

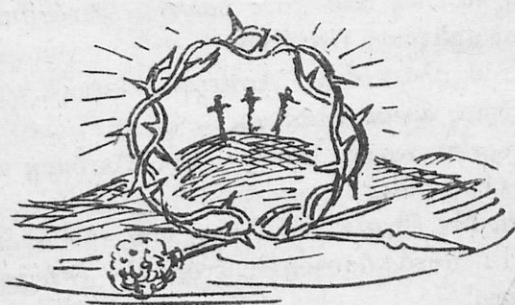
— Δὲν ντρέπεσαι λοιπόν; Μὲ φίλημα προδίνεις τὸ Δάσκαλό σου;

Τότε οἱ στρατιῶτες ἔπιασαν τὸν Χριστό. Μὰ ὁ Πέτρος ἐξαγριώθηκε. Τράβηξε τὸ μαχαίρι του, ὄρμησε κι' ἔκοψε τὸ αὐτὶ ἐνὸς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν πιάσει τὸ Δάσκαλό του.

Ὁ Κύριος τὸν εἶδε, καὶ τὸν μάλωσε:

— Πέτρο, βάλε τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του. Γιατί ὅποιος δίνει μαχαιριές, ἀπὸ μαχαίρι πεθαίνει, — καὶ τὴν ἴδια ὥρα θεράπευσε τὸ κομμένο αὐτὶ.

Ἡ ὀπλισμένη συνοδεία ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ παλαιοῦ Ἀρχιερέα Ἄννα. Οἱ Μαθητές, τρομαγμένοι, σκόρπισαν. Μόνο δυὸ πῆγαν μαζί. Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης.

ΤΑ ΦΡΙΚΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. ΣΤΟΥ "ΑΝΝΑ

Εἶχαν πὰ περάσει τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἔφεραν τὸν Κύριο σὸ σπίτι τοῦ "Αννα.

Ὁ "Αννας ἦταν Ἀρχιερέας ἄλλοτε. Ὁ τωρινὸς Ἀρχιερέας ὁ Καϊάφας ἦταν γαμπρὸς τοῦ.

"Όταν παρουσίασαν τὸν Κύριο μπροστά του, ὁ "Αννας, γυρεύοντας ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὸν θανατώσῃ, τὸν ρώτησε ποιά εἶναι ἡ διδασκαλία Του.

— Ἐγὼ πάντα φανερὰ δίδαξα, ἀποκρίθηκε Ἐκεῖνος. Δὲν εἶπα ποτέ μου τίποτα κρυφόν. Γιατί μὲ ρωτᾷς; Ρώτησε αὐτοὺς πού μὲ ἄκουσαν, νὰ σοῦ ποῦν...

Τότε, κάποιος ἀπὸ τοὺς δούλους, πετάχθηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ μπάτσισε τὸν Κύριο!

— Ἔτσι μιλάνε στὸν Ἀρχιερέα; εἶπε.

Ὁ Κύριος ἔμεινε ἀτάραχος:

— Ἄν εἶπα κανένα κακὸ πὲς το. "Αν ὁμως μίλησα σοστά, γιατί μὲ κτυπᾷς;

Τίποτα δὲν ἔβγαλε ὁ "Αννας ἀπὸ τὴν ἀνάκριση τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό, ἀπογοητευμένος, τὸν ἔστειλε, δεμένον, στὸν Καϊάφα.

Σὲ τοῦτο τὸ μεταξύ, ὁ Πέτρος μαζί με τὸν Ἰωάννη εἶχαν μῆ στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ἄννα, γιατί ὁ Ἰωάννης ἦταν γνωστός ἐκεῖ πέρα. Κάποια δούλη ποὺ ἦταν ἐκεῖ, ὅταν εἶδε τὸν Πέτρο, τὸν ρώτησε:

— Μήπως εἶσαι Μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔφεραν;

Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε.

— Δὲν εἶμαι! εἶπε...

2. Στοῦ Καϊάφα

Πῆραν λοιπὸν τὸν Κύριο, δεμένο, ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Ἄννα καὶ τὸν πῆγαν στὸ σπῆτι τοῦ Καϊάφα, τοῦ Ἀρχιερέα.

Ἀπὸ μακριά, ἀκολούθησε κι' ὁ Πέτρος, καὶ μπῆκε στὴν αὐλή. Οἱ δούλοι εἶχαν ἀνάψει φωτιά. Στάθηκε ἐκεῖ κοντὰ κι' αὐτός, νὰ πυρωθῆ.

Στὸ σπῆτι τοῦ Καϊάφα εἶχαν συγκεντρωθῆ τὰ περισσότερα μέλη τοῦ Συνεδρίου. Παρ' ὄλο ποὺ ἦταν νύκτα βαθιά, περασμένα μεσάνυχτα, εἶχαν τρέξει, ὅταν τοὺς κάλεσε ὁ Ἀρχιερέας, γιὰ νὰ δικάσουν τὸν Κύριο.

Ἐκεῖ λοιπὸν, στοῦ Καϊάφα, εἶχαν μαζευθῆ καὶ διάφοροι ψευδομάρτυρες ποὺ ἔλεγαν ἐναντίον τοῦ Κυρίου πολλὰ ψέματα, γιὰ νὰ μπορέσει ἔτσι τὸ Συνέδριο νὰ βρῆ μιὰ πρόφασιν νὰ τὸν καταδικάσῃ. Ὁ Κύριος ὅμως δὲ μιλοῦσε. Οὔτε λέξη δὲν ἔβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα Του, κι' αὐτὸ πολὺ τοὺς ἀνησυχοῦσε τοὺς ἄρχοντας ποὺ Τὸν δικάζαν, γιατί ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀνακαλύψουν καμιά αἰτία ἐναντίον Του. Ἐαφνικὰ ὅμως παρουσιάσθηκαν δυὸ καινούργιοι ψευδομάρτυρες. Εἶπαν πὸς κάποτε Τὸν ἄκουσαν νὰ λέγῃ ὅτι θὰ γκρεμισθῆ τὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ὕστερα θὰ τὸν ξανακτίσῃ σὲ τρεῖς μέρες.

Ὁ Χριστὸς καὶ πάλι σὴπαινε. Θυμωμένος, τότε, σηκώθηκε ὁ Καϊάφας καὶ Τὸν ρώτησε:

— Δὲ λὲς τίποτα; Δὲν ἀκοῦς τί σοῦ κατηγοροῦν!

Ὁ Κύριος, τίποτα! Τότε ὁ Καϊάφας, καθὼς ἦταν ὄρθιος, ρώτησε τὸν Σωτήρα :

— Σὲ δοκίμω στ' ὄνομα τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, πές μας ἂν εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

— Ἐγὼ εἶμαι! ἀποκρίθηκε ὁ Κύριος, καὶ ξαναεἶπε :

» Ἀλλὰ νὰ ξέρετε, ὅτι σὲ λίγο θὰ ἰδῆτε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ νὰ κάθεται πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἔρχεται πάνω στὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ.

Τότε ξέσπασε τὸ μεγάλο κακό. Ἄρχισαν νὰ σχίζουν οἱ ἄρχοντες τὰ ροῦχα τους, γιὰ νὰ δείξουν πόσο θύμωσαν. Φώναζαν, κουνούσαν τὰ χέρια τους. Ὁ Καϊάφας, ἀγανακτισμένος, εἶπε :

— Τὸν ἀκούσατε ποὺ ἐβλασφήμησε. Τί μᾶς χρειάζονται πιά οἱ μάρτυρες; Νά, τώρα, ἐβλασφήμησε! Τί λέτε καὶ σεῖς; ρώτησε γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἄλλους ἄρχοντες.

— Ἐνοχος! Νὰ θανατωθῆ! φώναξαν ὅλοι.

Τὸν πῆραν τότε οἱ δούλοι ἔξω, στὸ ἀπάνω προαύλιο τοῦ σπιτιοῦ, κι' ἄρχισαν νὰ Τὸν δέρνουν, νὰ Τὸν βρίζουν, νὰ Τὸν κοροϊδεύουν, νὰ Τὸν φτύνουν. Τοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια μ' ἓνα μαντίλι, κι' ὕστερα Τοῦ φώναζαν :

— Ἐ, Χριστέ! Προφήτεψε ποιὸς σὲ κτύπησε!...

Στὴν αὐλὴ κάτω, ἦταν ὁ Πέτρος καὶ περίμενε ἀκόμα. Καθὼς ἦταν ἀνήσυχος καὶ στενοχωρημένος, τὸν εἶδε μιὰ δούλη καὶ πῆγε κοντά του.

— Θαρρῶ πὼς καὶ σὺ ἦσουν μὲ τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο, τοῦ εἶπε μὲ ὑποψία.

Ὁ Πέτρος ἔκαμε ὄρκο, καὶ εἶπε :

— Δὲν καταλαβαίνω τί ἐννοεῖς...

Ἡ δούλη ἔφυγε. Μὰ καθὼς ὁ Πέτρος πηγαινοερχόταν, νευρικός, κι' ὄλο ρωτοῦσε καὶ ξαναρωτοῦσε, ἀνήσυχος, γιὰ τὴ δίκη, κίνησε πάλι τὴν ὑποψία τῶν δούλων, καὶ

ιδίως μὲ τὴν προφορὰ του, ποὺ ἔδειχνε πὼς ἦταν ἀπὸ τὴ Γαλιλαία. Ἐνας δοῦλος, συγγενῆς ἐκείνου ποὺ ὁ Πέτρος τοῦ εἶχε κόψει τὸ αὐτί, στὴ Γεθσημανῆ, πῆγε κοντά του.

— Μὰ ἐγὼ σὲ εἶδα στὸν κῆπο, μ' ἐκείνον...

— Βέβαια, βέβαια, φώναξαν οἱ ἄλλοι. Ἄπ' αὐτοὺς εἶναι κι' αὐτός, τὸ δείχνει ἡ προφορὰ του.

Μὰ ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ κάνη ὄρκους γιὰ νὰ τοὺς πείσει:

— Δὲν τὸν ξέρω καθόλου αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ λέτε, τοὺς εἶπε.

Δὲν πρόλαβε καλὰ - καλὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του, κι' ἕνας πετεινὸς λάλησε. Θυμήθηκε τότε ὁ Πέτρος τὴν προφητεία τοῦ Κυρίου, ὅτι πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινὸς θὰ τὸν ἔχη ἀρνηθῆ τρεῖς φορές. Συντριμμένος ἀπὸ τὴ ντροπὴ καὶ τὸν πόνο, βγήκε ἔξω. Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικρά.

3. ΣΤὸν Πιλάτο

Τὴν Παρασκευή, πρωὶ - πρωί, ξημερώματα, ξανάφεραν τὸν Κύριο στὸ Συνέδριο, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐπίσημη δίκη.

Ἐκεῖ, ἔκαμαν στὸν Ἰησοῦ πολλὰς ἐρωτήσεις καί, στὸ τέλος:

— Εἶσαι, λοιπόν, Υἱὸς τοῦ Θεοῦ; ρώτησαν.

— Ἀφοῦ τὸ λέτε καὶ μόνοι σας πὼς εἶμαι! τοὺς ἀποκρίθηκε.

— Ἐ, τώρα πιά ποὺ τὸ ἀκούσαμε ἀπὸ τὸ στόμα του, τί ἀνάγκη τοὺς ἔχουμε τοὺς μάρτυρες; εἶπαν αὐτοί.

Καί, σύμφωνα ὅλοι, ἀποφάσισαν πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν θανατώσουν, ἐπειδὴ ἐτόλμησε... νὰ βρῖσῃ τὸν Θεὸ λέγοντας πὼς εἶναι γιὸς του!

Ἄλλὰ οἱ Ἰουδαῖοι, λαὸς κατακτημένος, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καταδικάζῃ εἰς θάνατον. Γι' αὐτὸ, τὴν καταδίκη ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπικυρώσῃ ὁ Ρωμαῖος Ἡγεμόνας, δηλαδὴ ὁ Πόντιος Πιλάτος.

"Ἐφεραν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦ εἰς τὸ Πραιτώριον . . .

"Ἐφεραν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦ εἰς τὸ Πραιτώριον, δηλαδὴ εἰς τὸ Διοικητήριον. Πλῆθος μεγάλο ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω,

φωνάζοντας, χειρονομώντας και βρίζοντας και γέμισε σὲ λίγο τὴν αὐλή.

Ὅταν παρουσιάσθηκε ὁ Πιλάτος καὶ εἶδε τὸν Ἰησοῦ δεμένο, καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τὸν ὄχλο πού φώναζε, ρώτησε :

— Τί κατηγορία ἔχετε ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

— Ἄν δὲν ἦταν κακοῦργος, δὲ θὰ σοῦ τὸν φέρναμε, τοῦ ἀποκρίθηκαν οἱ Ἀρχιερεῖς.

— Ἐ, τότε πάρτε τον, καὶ τιμωρήστε τον κατὰ τοὺς νόμους σας, τοὺς εἶπε ὁ Ἡγεμόνας.

— Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ καταδικάζουμε εἰς θάνατον, εἶπαν τότε αὐτοί . . .

Καὶ ἐπειδὴ κατάλαβαν ὅτι ὁ Πιλάτος δὲν εἶχε καμιὰ ὄρεξη ν' ἀνακατεύεται μὲ θρησκευτικὰ ζητήματα, δὲν τοῦ εἶπαν ὅτι κατηγοροῦν τὸν Ἰησοῦ πὼς ὀνομάζει τὸν ἑαυτό Του γιὸ τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ θέλησαν νὰ τὸν παραστήσουν ἐπαναστάτη ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων!

— Εἶναι ἐπαναστάτης, φώναξαν.

— Δὲν ἀφήνει τὸ λαὸ νὰ πληρώνη τοὺς φόρους, εἶπαν ἄλλοι.

— Λέει πὼς εἶναι Βασιλέας τῶν Ἰουδαίων, ἀκούστηκαν ἄλλες φωνές.

Ὁ Πιλάτος γύρισε καὶ κοίταξε τὸν Κύριο, πού στεκόταν ἀκίνητος, γλωμῶς, ματωμένος, δεμένος.

— Ἀλήθεια, εἶσαι βασιλέας! Τὸν ρώτησε.

Ὁ Κύριος ἀποκρίθηκε ἤσυχα - ἤσυχα :

— Ἡ δική μου ἢ βασιλεία δὲν εἶναι σ' αὐτὸ τὸν κόσμον . . .

Ὁ Πιλάτος στενοχωρημένος γύρισε πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς :

— Δὲ βρῖσκω καμιὰ ἀφορμὴ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, εἶπε.

Ὁ Πιλάτος εἶχε καταλάβει πὼς ὁ Χριστὸς ἦταν ἀθῶος. Ἐκαμε μερικὲς ἀκόμη ἐρωτήσεις στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τὸν

Κύριο, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ τὸ φανατισμὸ τῶν Ἰουδαίων. Τότε σοφίσθηκε κάτι ἄλλο. Ἦταν συνήθεια, κάθε Πάσχα, νὰ ἐλευθερώνουν ἓνα φυλακισμένο.

Καὶ εἶχαν τότε στὴ φυλακὴ ἓναν κακοῦργο, τὸν Βαραββᾶ. Εἶπε λοιπὸν :

— Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θέλετε νὰ ἐλευθερώσω ; Τὸν Βαραββᾶ ἢ τὸν Ἰησοῦ ποὺ τὸν λέτε Χριστό ;

— Τὸν Βαραββᾶ ! φώναξε ὁ λυσσασμένος ὄχλος.

Ὁ Πιλάτος ὅμως προσπάθησε πάλι νὰ σώσῃ τὸν Κύριο. Τὸν ἔδωσε στοὺς στρατιῶτες γιὰ νὰ τὸν μαστιγώσουν. Ὑστερα τὸν ἔντυσαν μὲ μιὰ κόκκινη χλαμύδα — ὅπως ντύνονταν οἱ βασιλεῖς — καὶ στὸ κεφάλι τοῦ φόρέσαν ἓνα στεφάνι μὲ ἀγκάθια. Στὸ χέρι τοῦ ἔδωσαν νὰ κρατᾷ ἓνα καλάμι, δῆθεν βασιλικὸ σκῆπτρο. Ἔτσι τὸν παρουσίασε ὁ Πιλάτος πάλι στὸν ὄχλο. Γιατὶ εἶχε σκεφθῆ πὼς μπορεῖ νὰ τοὺς ἔκανε νὰ ξεθυμάνουν ὅταν θὰ τὸν ἔβλεπαν ματωμένο καὶ μασκαρεμένο.

— Ὅριστε ὁ ἄνθρωπος ! τοὺς εἶπε.

Ἦταν σὰ νὰ τοὺς ἔλεγε : « Γιαῖ ιδέστε τον τί χάλια ἔχει ! . . . » καὶ ἀπὸ μέγα του σκεφτόταν ὅτι μπορεῖ πιά νὰ τὸν λυπηθοῦν, κι' ἔτσι νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

Μὰ ὁ ὄχλος πάλι ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

— Σταύρωσέ τον !

— Μὰ γιατί ; Τί κακὸ ἔκαμε ; ρώτησε ὁ Πιλάτος, ἀπορώντας γιὰ τὴν τόση κακία.

— Σταύρωσέ τον !

— Σταύρωσέ τον ! Σταύρωσέ τον ! φώναζαν ἀπὸ κάτω.

Ἦταν ἀφάνταστο τὸ πανδαιμόνιο ποὺ γινόταν. Ὁ Πιλάτος θέλοντας νὰ σώσῃ τὸν Κύριο, ἔκαμε κι' ἄλλη ἐρώτηση, μὰ τίποτα δὲν ἔβγαλε. Ἀπὸ κάτω διαρκῶς φώναζαν :

— Σταύρωσέ τον !

Τότε ὁ Ἡγεμόνας πῆρε μιὰ λεκάνη, ἔχυσε νερὸ κι' ἔπλυνε τὰ χέρια του, γιὰ νὰ δείξη, κατὰ τὴ συνήθεια ποὺ εἶχαν τότε, πὼς αὐτὸς δὲν ἀνακατώνεται μὲ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἤθελαν νὰ κάμουν οἱ Ἑβραῖοι:

— Ἐγὼ εἶμαι ἄθῳος γιὰ τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ δικαίου.
 Ἄς ἔχετε σεῖς τὸ κρίμα, εἶπε.

— Τὸ αἷμα του νὰ πέση ἄπάνω μας κι' ἄπάνω στὰ παιδιά μας, φώναξαν τότε οἱ ἄνομοι.

Καὶ ὁ Πιλάτος τοὺς Τὸν παρέδωσε γιὰ νὰ πᾶνε νὰ Τὸν σταυρώσουν!...

4. Ἡ Σταύρωση

Τὸν πῆραν λοιπόν, ματωμένο, μὲ τὸ ἀγκαθένιο στεφάνι στὸ κεφάλι, καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸν Γολγοθᾶ, τὸ λόφο ὅπου γίνονταν οἱ ἐκτελέσεις. Στὸν ὄμο Τοῦ φόρτωσαν καὶ τὸ Σταυρὸ Του.

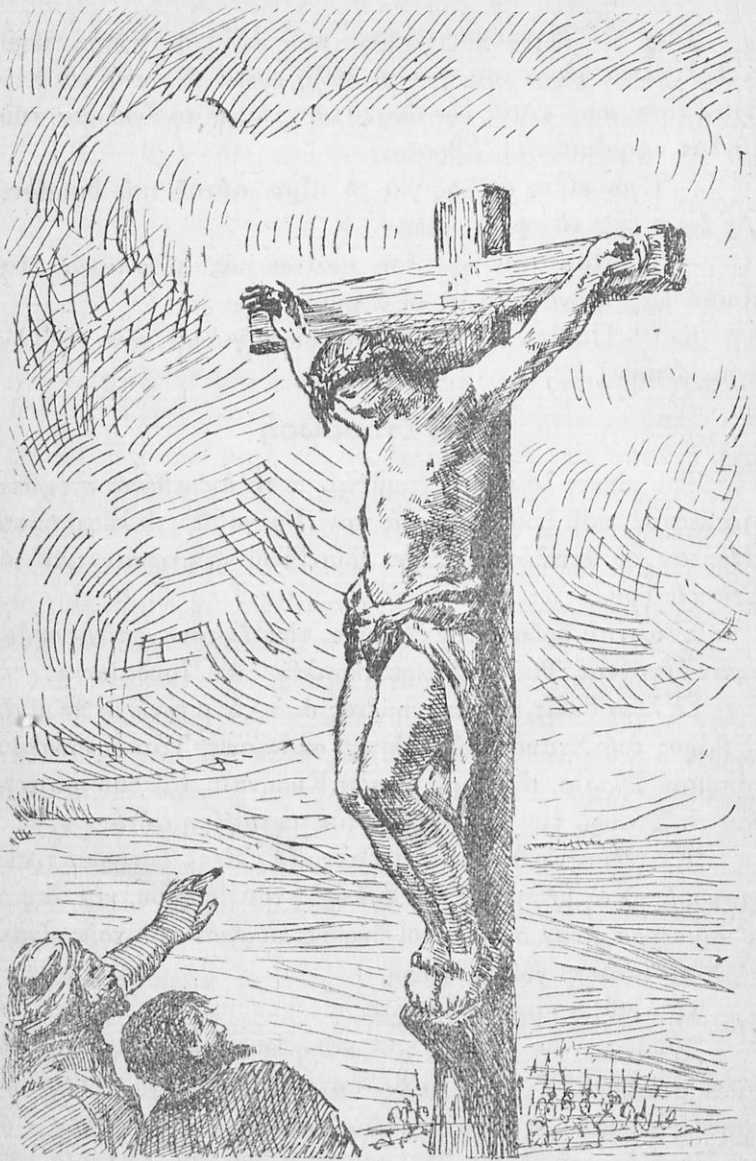
Σ' ὄλο τὸ δρόμο, τὸν ἔδεσαν, τὸν ἔφτυναν, τὸν κοροῖδευαν λέγοντάς Του: « Χαῖρε, βασιλέα τῶν Ἰουδαίων ».

Σὲ λίγο ὁμως, καταπονημένος ἀπὸ τὸ μαρτύριο κι' ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ, ὁ Κύριος σκόνταψε. Τότε, φώναξαν κάποιον Ἑβραῖο, τὸν Σίμωνα τὸν Κυρηναῖο, καὶ τοῦ φόρτωσαν τὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, νὰ τὸν μεταφέρει αὐτός.

Ἐπιτέλους ἔφθασαν στὸ Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ ἔστησαν τρεῖς σταυροὺς. Στὴ μέση ἦταν ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, καί, δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἦταν οἱ σταυροὶ δύο κακούργων ποὺ τοὺς εἶχαν φέρεῖ κι' αὐτοὺς γιὰ ἐκτέλεση.

Τὸ φοβερὸ μαρτύριο ἄρχισε.

Ἐγδυσαν τὸν Κύριο, τοῦ κάρφωσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια στὸ ξύλο. Κι' ἀπὸ τὸ θεῖο στόμα Του μιλιὰ δὲν ἀκούσθηκε. Ὑπέμενε τὸ φρικτὸ πάθος γαλήνιος καὶ ἄφωνος, γιὰ αὐτὸ ἤξερε ὅτι τὸ Αἷμα Του χυνόταν γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

«*Αν είσαι γιός του Θεού, κατέβα λοιπόν από τὸ Σταυρὸ... (Σελ. 83)*

Τὸ μόνο πού εἶπε, σὲ μιὰ στιγμή, ἦταν :

— Πατέρα, συγχώρησέ τους, γιατί δὲν ξέρουν τί κάνουν!

Ἀπάνω στὸ Σταυρό, ὁ Πιλάτος εἶχε διατάξει νὰ βάλουν τὴν ἐπιγραφή :

« ἸΗΣΟΥΣ ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ »

Στὸ μεταξύ, αὐτοὶ πού ἦταν ἀπὸ κάτω κοροΐδευαν τὸν Κύριο :

— Αὐτὸς ἄλλους ἔσωσε. Ἄλλὰ τὸν ἑαυτό του δὲ μπορεῖ νὰ τὸν σώση!

— Ἄν εἶσαι γιὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα λοιπὸν ἀπὸ τὸ σταυρό!... — κι' ἄλλα πολλά.

Ἀπὸ τοὺς δυὸ κακούργους, πού ἦταν σταυρωμένοι δεξιά κι' ἀριστερὰ τοῦ Χριστοῦ, ἄρχισε, σὲ λίγο, ὁ ἓνας νὰ βρίζη κι' αὐτὸς τὸν Κύριο :

— Ἄν εἶσαι ὁ Χριστός, γλίτωσε τὸν ἑαυτό σου κι' ἐμᾶς, ἔλεγε.

Μὰ ὁ ἄλλος, σὲ μιὰ στιγμή, τὸν ἀποπῆρε :

— Δὲ φοβᾶσαι τὸν Θεό, λοιπόν; Ἐμεῖς πληρώνουμε δικαίως γιὰ τὰ κακὰ πού ἐκάναμε. Αὐτὸς ὅμως κανένα κακὸ δὲν ἔκαμε!...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κυρίου, παρακάλεσε :

— Θυμήσου με, Κύριε, ὅταν φθάσῃ ἡ βασιλεία Σου...

Τότε ὁ Σωτήρας, πού καὶ ἐκείνη τῇ στιγμή εἶχε μείνει σιωπηλός, τοῦ εἶπε :

— Σὲ βεβαιώνω ὅτι ἀπὸ σήμερα θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν Παράδεισο.

Μαζὶ μὲ τὸν κόσμον πού κοίταζε, σὲ μιὰ ἄκρη, ἦταν ἡ Παναγία, μὲ ἄλλες γυναῖκες, καὶ μὲ τὸ Μαθητὴ Ἰωάννη. Θρηνοῦσε ἡ Ἁγία Μητέρα γιὰ τὸ μαρτύριο τοῦ Θείου Γιοῦ της.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὴν εἶδε ὁ Κύριος. Καὶ παρ' ὅλο τὸ

φοβερό Του μαρτύριο, μᾶς ἔδωσε ἕνα μεγάλο παράδειγμα ἀγάπης πρὸς τοὺς γονεῖς.

Τὴν κοίταξε, καθὼς ἦταν ἀπελπισμένη καὶ πνιγμένη στὰ δάκρυά της, καί, κάνοντάς της νόημα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰωάννη, τῆς εἶπε :

— Μητέρα, νά ὁ γιός σου...

Κί' ὕστερα, κοιτάζοντας τὸν ἀγαπημένο Του Μαθητὴ εἶπε :

— Νά ἡ μητέρα σου...

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Ἰωάννης πῆρε τὴν Παναγία στὸ σπίτι του, καὶ τὴν εἶχε σὰν ἀληθινὴ του μάνα.

Πάνω - κάτω, μεσημέρι ἦταν. Ἀλλά, μεμιας, ὁ ἥλιος κρύφθηκε, ὁ οὐρανὸς μαύρισε, σκοτάδι πλάκωσε τὴ Γῆ. Ὅλοι ὅσοι ἦταν στὸ Γολγοθᾶ, ἄρχισαν νὰ τρομάζουν.

Ξαφνικά, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου :

— Ἥλί, Ἥλί, λαμὰ σαβαθανί; — δηλαδή: Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με ἐγκατέλειπες;

Ἦταν μιὰ στιγμή πού τὸ μαρτύριο τοῦ Κυρίου εἶχε φθάσει στὸ μεγαλύτερο σημεῖο. Οἱ πόνοι ξέσκιζαν τὴν καρδιά Του, ἡ δίψα ἔκαιγε τὰ χεῖλη Του.

Κάποιος πού τὸν ἄκουσε εἶπε :

— Τὸν Θεὸ φωνάζει!...

Τὴν ἴδια ὥρα ξανακούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου :

— Διψῶ...

Ἐτρεξε ἕνας ρωμαῖος στρατιώτης, πῆρε ἕνα σφουγγάρι, τὸ πότισε στὸ ξύδι, τῶβαλε σ' ἕνα καλάμι καὶ δρόσισε τὰ χεῖλη τοῦ Κυρίου. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ κεφάλι τοῦ Σωτήρα ἐγειρε στὸ πλευρό, κι' ἀδύνατη ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ Του :

— Τετέλεσται! — δηλαδή, ἦλθε τὸ τέλος.

Ἀμέσως, σεισμὸς δυνατὸς καὶ φοβερὸς τράνταξε ὅλη τὴ Γῆ, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος σχίσθηκε στὰ δύο. Ὡς καὶ τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν ἀνοιξαν, καὶ πολ-

Τότε ὁ Ἡγεμόνας πῆρε μιὰ λεκάνη, ἔχυσε νερὸ κι' ἔπλυνε τὰ χέρια του, γιὰ νὰ δείξη, κατὰ τὴ συνήθεια ποὺ εἶχαν τότε, πὼς αὐτὸς δὲν ἀνακατώνεται μὲ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἤθελαν νὰ κάμουν οἱ Ἑβραῖοι :

— Ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος γιὰ τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ δικαίου.
 Ἄς ἔχετε σεῖς τὸ κρίμα, εἶπε.

— Τὸ αἷμα του νὰ πέση ἄπάνω μας κι' ἄπάνω στὰ παιδιά μας, φώναξαν τότε οἱ ἄνομοι.

Καὶ ὁ Πιλάτος τοὺς Τὸν παρέδωσε γιὰ νὰ πᾶνε νὰ Τὸν σταυρώσουν!...

4. Ἡ Σταύρωση

Τὸν πῆραν λοιπόν, ματωμένο, μὲ τὸ ἀγκαθένιο στεφάνι στὸ κεφάλι, καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸν Γολγοθᾶ, τὸ λόφο ὅπου γίνονταν οἱ ἐκτελέσεις. Στὸν ὄμο τοῦ φόρτωσαν καὶ τὸ Σταυρὸ Του.

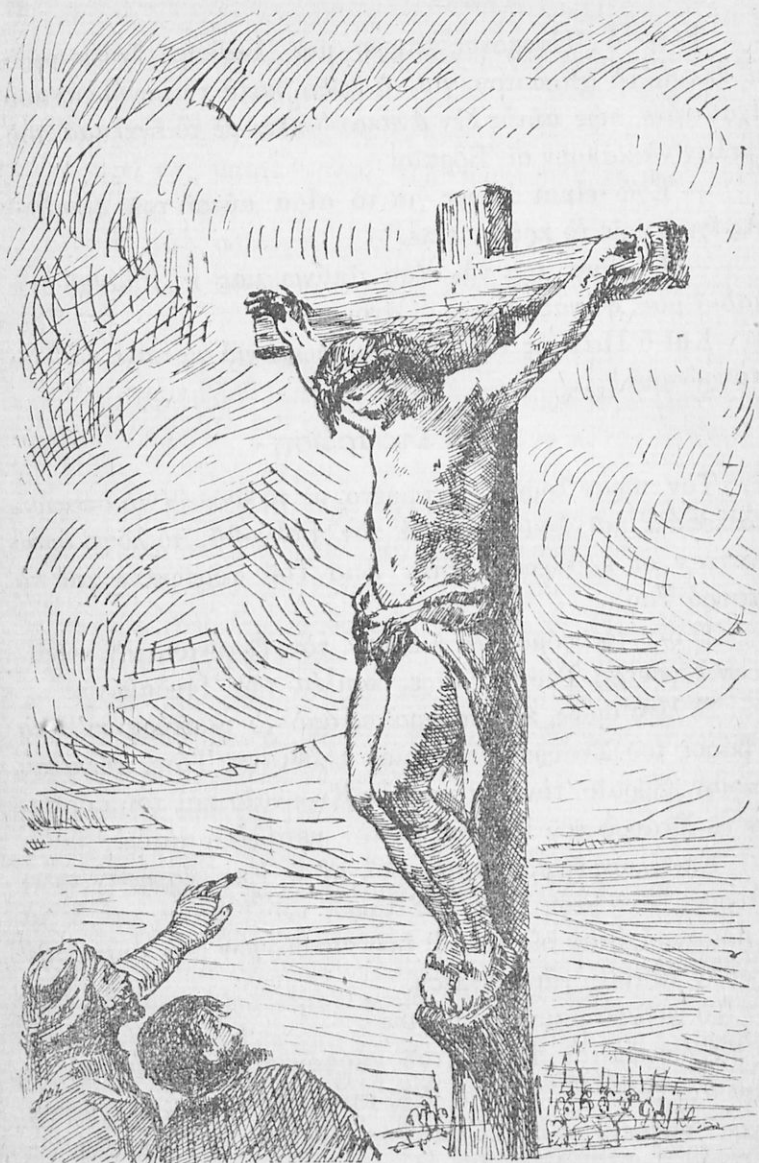
Σ' ὄλο τὸ δρόμο, τὸν ἔδεραν, τὸν ἔφτυναν, τὸν κοροῖδευαν λέγοντάς Του: « Χαῖρε, βασιλέα τῶν Ἰουδαίων ».

Σὲ λίγο ὅμως, καταπονημένος ἀπὸ τὸ μαρτύριο κι' ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ, ὁ Κύριος σκόνταψε. Τότε, φώναξαν κάποιον Ἑβραῖο, τὸν Σίμωνα τὸν Κυρηναῖο, καὶ τοῦ φόρτωσαν τὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, νὰ τὸν μεταφέρει αὐτός.

Ἐπιτέλους ἔφθασαν στὸ Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ ἔστησαν τρεῖς σταυροῦς. Στὴ μέση ἦταν ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, καί, δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἦταν οἱ σταυροὶ δύο κακούργων ποὺ τοὺς εἶχαν φέρεи κι' αὐτοὺς γιὰ ἐκτέλεση.

Τὸ φοβερὸ μαρτύριο ἄρχισε.

Ἐγδυσαν τὸν Κύριο, τοῦ κάρφωσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια στὸ ξύλο. Κι' ἀπὸ τὸ θεῖο στόμα Του μιλιὰ δὲν ἀκούσθηκε. Ὑπέμενε τὸ φρικτὸ πάθος γαλήνιος καὶ ἄφωνος, γιὰ τὴν ἔξοδον ὅτι τὸ Αἷμα Του χυνόταν γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

«Αν είσαι γιός του Θεού, κατέβα λοιπόν από το Σταυρό... (Σελ. 83)

Τὸ μόνο ποὺ εἶπε, σὲ μιὰ στιγμή, ἦταν :

— Πατέρα, συγχώρησέ τους, γιατί δὲν ξέρουν τί κάνουν!

Ἄπάνω στὸ Σταυρό, ὁ Πιλάτος εἶχε διατάξει νὰ βάλουν τὴν ἐπιγραφή :

« ΙΗΣΟΥΣ ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ »

Στὸ μεταξύ, αὐτοὶ ποὺ ἦταν ἀπὸ κάτω κοροΐδευαν τὸν Κύριο :

— Αὐτὸς ἄλλους ἔσωσε. Ἄλλὰ τὸν ἑαυτὸ του δὲ μπορεῖ νὰ τὸν σώση!

— Ἄν εἶσαι γιὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα λοιπὸν ἀπὸ τὸ σταυρό!... — κι' ἄλλα πολλά.

Ἄπὸ τοὺς δυὸ κακούργους, ποὺ ἦταν σταυρωμένοι δεξιά κι' ἀριστερὰ τοῦ Χριστοῦ, ἄρχισε, σὲ λίγο, ὁ ἓνας νὰ βρίζη κι' αὐτὸς τὸν Κύριο :

— Ἄν εἶσαι ὁ Χριστός, γλίτωσε τὸν ἑαυτὸ σου κι' ἐμᾶς, ἔλεγε.

Μὰ ὁ ἄλλος, σὲ μιὰ στιγμή, τὸν ἀποπῆρε :

— Δὲ φοβᾶσαι τὸν Θεό, λοιπόν; Ἐμεῖς πληρώνουμε δικαίως γιὰ τὰ κακὰ ποὺ ἐκάναμε. Αὐτὸς ὅμως κανένα κακὸ δὲν ἔκαμε!...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κυρίου, παρακάλεσε :

— Θυμήσου με, Κύριε, ὅταν φθάση ἡ βασιλεία Σου...

Τότε ὁ Σωτήρας, ποὺ καὶ ἐκεῖνη τῇ στιγμή εἶχε μείνει σιωπηλός, τοῦ εἶπε :

— Σὲ βεβαιώνω ὅτι ἀπὸ σήμερα θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν Παράδεισο.

Μαζὶ μὲ τὸν κόσμον ποὺ κοίταζε, σὲ μιὰ ἄκρη, ἦταν ἡ Παναγία, μὲ ἄλλες γυναῖκες, καὶ μὲ τὸ Μαθητὴ Ἰωάννη. Ὁρηνοῦσε ἡ Ἁγία Μητέρα γιὰ τὸ μαρτύριο τοῦ Θείου Γιοῦ της.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὴν εἶδε ὁ Κύριος. Καὶ παρ' ὄλο τὸ

φοβερό Του μαρτύριο, μᾶς ἔδωσε ἓνα μεγάλο παράδειγμα ἀγάπης πρὸς τοὺς γονεῖς.

Τὴν κοίταξε, καθὼς ἦταν ἀπελπισμένη καὶ πνιγμένη στὰ δάκρυά της, καί, κάνοντάς της νόημα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰωάννη, τῆς εἶπε:

— Μητέρα, νά ὁ γιός σου...

Κι' ὕστερα, κοιτάζοντας τὸν ἀγαπημένο Του Μαθητὴ εἶπε:

— Νά ἡ μητέρα σου...

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Ἰωάννης πῆρε τὴν Παναγία στὸ σπίτι του, καὶ τὴν εἶχε σὰν ἀληθινὴ του μάνα.

Πάνω - κάτω, μεσημέρι ἦταν. Ἀλλά, μεμιάς, ὁ ἥλιος κρύφθηκε, ὁ οὐρανὸς μαύρισε, σκοτάδι πλάκωσε τὴ Γῆ. Ὅλοι ὅσοι ἦταν στὸ Γολγοθᾶ, ἄρχισαν νὰ τρομάζουν.

Ξαφνικά, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου:

— Ἥλί, Ἥλί, λαμὰ σαβαχθανί; — δηλαδή: Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ ἐγκατέλειψες;

Ἦταν μιὰ στιγμὴ πού τὸ μαρτύριο τοῦ Κυρίου εἶχε φθάσει στὸ μεγαλύτερο σημεῖο. Οἱ πόνοι ξέσκιζαν τὴν καρδιά Του, ἡ δίψα ἔκαιγε τὰ χεῖλη Του.

Κάποιος πού τὸν ἄκουσε εἶπε:

— Τὸν Θεὸ φωνάζει!...

Τὴν ἴδια ὥρα ξανακούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου:

— Διψῶ...

Ἐτρεξε ἓνας ρωμαῖος στρατιώτης, πῆρε ἓνα σφουγγάρι, τὸ πότισε στὸ ξύδι, τῶβαλε σ' ἓνα καλάμι καὶ δρόσισε τὰ χεῖλη τοῦ Κυρίου. Τὴν ἴδια στιγμὴ, τὸ κεφάλι τοῦ Σωτήρα ἔγειρε στὸ πλευρό, κι' ἀδύνατη ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ Του:

— **Τετέλεστα!** — δηλαδή, ἦλθε τὸ τέλος.

Ἀμέσως, σεισμὸς δυνατὸς καὶ φοβερὸς τράνταξε ὅλη τὴ Γῆ, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος σχίσθηκε στὰ δύο. Ὡς καὶ τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν ἀνοιξαν, καὶ πολ-

λοὶ ἅγιοι ἄνδρες, πεθαμένοι ἀπὸ χρόνια, σηκώθηκαν καὶ παρουσιάσθηκαν σὲ ἄρκετοὺς ἀνθρώπους.

Φόβος καὶ τρόμος τοὺς ἔπιασε ὅλους. Ὁ ρωμαῖος ἐκατόνταρχος, ταραγμένος, βλέποντας αὐτὰ τὰ σημεῖα, εἶπε:

— Ἀλήθεια, Θεοῦ γιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

5 Ἡ Ταφή

Ἐπειδὴ δὲν ἔπρεπε νὰ μείνουν τὸ Σάββατο στὸ σταυρὸ τὰ σώματα τῶν καταδικασμένων, (γιατὶ ἦταν Πάσχα) πήγαν οἱ ἄρχοντες στὸν Πιλάτο καὶ τοῦ ζήτησαν τὴν ἄδεια νὰ τοὺς σπάσουν τὰ κόκαλα τῶν ποδιῶν τους, γιὰ νὰ πεθάνουν γρηγορότερα κι' ἔτσι νὰ τοὺς κατεβάσουν ἀμέσως. Ὁ Πιλάτος τὸ ἐπέτρεψε. Κι' ἔτσι, ἔσπασαν τὰ πόδια τῶν δυὸ κακούργων, ὄχι ὅμως καὶ τοῦ Κυρίου. Γιατὶ κάποιος στρατιώτης τὸν τρύπησε μὲ τὴ λόγχη του στὸ πλευρὸ, κι' ἀμέσως βγῆκε αἷμα καὶ νερό. Ἦταν βέβαιοι πιά ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε πεθάνει.

Τότε, κάποιος κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, ἄρχοντας κι' αὐτός, πήγε στὸν Πιλάτο καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσει τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου γιὰ νὰ τὸ θάψῃ. Καὶ ὅταν ὁ Πιλάτος τοῦ τὸ ἐπέτρεψε, πήγε ὁ Ἰωσήφ στὸ Γολγοθᾶ καί, μαζὶ μ' ἓναν ἄλλο κρυφὸ μαθητὴ, τὸν Νικόδημο καὶ μερικὲς γυναῖκες, κατέβασαν τὸν Ἐσταυρωμένο, τὸν τύλιξαν σ' ἓνα καθαρὸ σινδόνι καὶ τὸν πῆραν. Τὸν πῆγαν καὶ τὸν ἔθαψαν στὸν οἰκογενειακὸ τάφο τοῦ Ἰωσήφ, ποὺ ἦταν σκαμμένος σὲ βράχο, κι' ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀμεταχείριστος. Ἀπὸ πάνω, κύλησαν, γιὰ νὰ τὸν κλείσουν, μιὰ τεράστια βαριὰ πέτρα.

Οἱ ἄρχοντες, φοβισμένοι ἀπὸ ὅσα ἔγιναν ὅταν ὁ Κύριος τελείωσε, ζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ στείλῃ στρατιῶτες νὰ φυλάνε τὸν τάφο. Γιατὶ εἶπαν πὼς ὑπῆρχε φόβος νὰ

πᾶνε τὴ νύκτα οἱ Μαθητές, νὰ κλέψουν τὸ σῶμα καὶ νὰ ποῦν ψέματα ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε! Ὁ Πιλάτος ἔστειλε ἀμέσως φρουρά. Στὸ μεταξύ, ὁ Ἰούδας μετανιωμένος καὶ τρέμοντας γιὰ τὴν φορικτὴ προδοσίᾳ του, πῆγε στὸ Συνέδριο.

— Ἀμάρτησα, εἶπε κατακίτρινος, πὸν σᾶς παρέδωσα αἷμα ἄθωο!

— Καὶ τί μᾶς τὸ λὲς ἐμᾶς; τοῦ εἶπαν, ἀδιάφοροι, οἱ ἄνομοι Ἄρχοντες. Ἐσένα θὰ τιμωρήσῃ ὁ Θεός!

Τότε, ὁ Ἰούδας τοὺς πέταξε τὰ τριάκοντα ἀργύρια, καί, τρέχοντας, ἔφυγε καὶ πῆγε καὶ κρεμάσθηκε.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ προδότη.

6. Ἡ Ἀνάσταση

Τὸ Σάββατο, ὅταν νύκτωσε, μερικὲς γυναῖκες πὸν ἦταν μαθήτριες τοῦ Κυρίου, ξεκίνησαν κρυφὰ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ ἀλείψουν μὲ μύρα τὸ Σῶμα Του. Στὸ δρόμο ὁμως κουβέντιαζαν κι' ἔλεγαν:

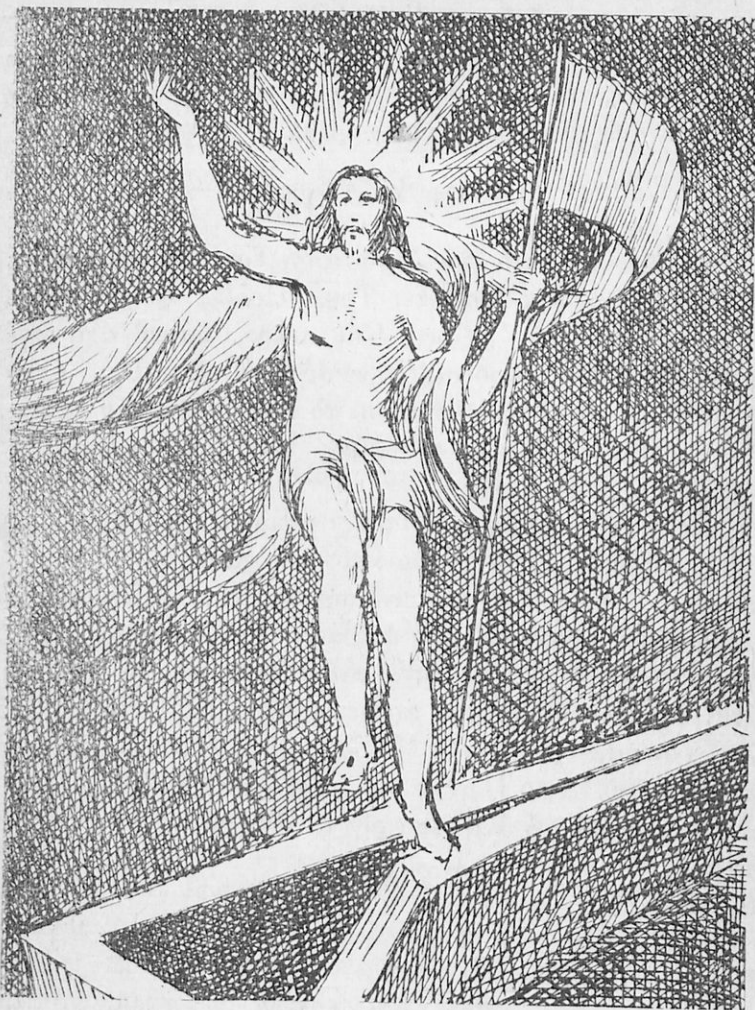
— Ποιὸς τάχα θὰ κυλήσει τὴν πέτρα τοῦ τάφου;

Ἔτσι κουβεντιάζοντας κι' ἀνησυχώντας, ἔφθασαν. Καί, ξαφνικά, ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό. Ἡ μεγάλη πέτρα ἦταν τραβηγμένη στὴν ἄκρη. Ἄδειος ὁ τάφος, κι' ἕνας Ἄγγελος στεκόταν ἐκεῖ μπροστά.

— Τί ζητᾶτε; τοὺς ρώτησε. Τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο; Ἀναστήθηκε! Νὰ ὁ τόπος πὸν τὸν εἶχαν βάλει...

Ἀναστατωμένες ἀπὸ τὴν χαρὰ τους ἔτρεξαν καὶ τὸ εἶπαν στοὺς ἄλλους Μαθητές. Ἡ εἴδηση διαδόθηκε σὰν ἀστραλή.

Οἱ τέσσερις Εὐαγγελιστὲς — ὁ Ματθαῖος, ὁ Μάρκος, ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Ἰωάννης — διηγοῦνται μὲ πολὺ ἀπλὰ λόγια, ἀλλὰ πολὺ ὠραῖα, ὅλα τὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

τοῦ Κυρίου κι' ὕστερα. Ὁ δάσκαλός σας, ἢ ὁ πατέρας σας, ἢ στὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο, πού ἀσφαλῶς θὰ πηγαίνετε, μποροῦν νὰ σᾶς τὰ διαβάσουν καὶ νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσουν. Κι' ἐσεῖς, παιδιά, θὰ τὰ μάθετε ὥραϊα, κι' ὕστερα θὰ γρά-

ψετε μιὰ ὁμορφη ἔκθεση: Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ὁ δάσκαλός σας, ἂν θέλη, μπορεῖ νὰ μᾶς στείλῃ τὴν πιὸ καλὴν ἔκθεση, κι' ἐμεῖς θὰ στείλουμε στὸ παιδί πού τὴν ἔγραψε ἓνα ὠραῖο βιβλίο γιὰ βραβεῖο.

7. Ἡ Ἀνάληψη

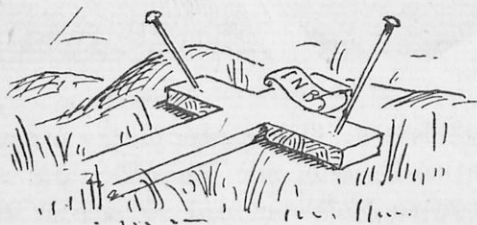
Ὁ Κύριος, μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του, παρουσιάσθηκε πολλὰς φορὰς στοὺς Μαθητὲς Του. Πολλὰς φορὰς ἔφαγε μαζί τους καὶ τοὺς μίλησε. Καί, τέλος, ὕστερ' ἀπὸ σαράντα μέρες, τοὺς παρουσιάσθηκε στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἦταν μαζεμένοι. Τοὺς μίλησε γιὰ τὸ ἔργο πού εἶχαν νὰ κάμουν ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός, κι' ὕστερα τοὺς πῆρε καὶ πῆγαν ὅλοι μαζί στὴ Βηθανία.

Ἐκεῖ ἐξακολούθησε νὰ τοὺς διδάσκη, κι' ὅταν τέλειωσε, ἄπλωσε τὰ χέρια Του καὶ τοὺς εὐλόγησε.

Καί, ξαφνικά, ἓνα φωτεινὸ σύννεφο τὸν σήκωσε ἀπαλὰ - ἀπαλὰ στὸν οὐρανό. Ὅσο ἀνέβαινε, τόσο λιγότερο τὸν ἔβλεπαν οἱ Μαθητὲς. Κι' ὅταν πιά χάθηκε τελείως ἀπὸ τὰ μάτια τους, γονάτισαν καὶ προσευχήθηκαν.

Ὑστερα, γύρισαν στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ περιμένουν νὰ κατεβῇ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ τοὺς φωτίσῃ, ὅπως τοὺς τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Κύριος πρὶν ἀναληφθῆ.

Τ Ε Λ Ο Σ

λοὶ ἅγιοι ἄνδρες, πεθαμένοι ἀπὸ χρόνια, σηκώθηκαν καὶ παρουσιάσθηκαν σὲ ἀρκετοὺς ἀνθρώπους.

Φόβος καὶ τρόμος τοὺς ἔπιασε ὅλους. Ὁ ρωμαῖος ἐκατόνταρχος, ταραγμένος, βλέποντας αὐτὰ τὰ σημεῖα, εἶπε:

— Ἀλήθεια, Θεοῦ γιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

5 Ἡ Ταφή

Ἐπειδὴ δὲν ἔπρεπε νὰ μείνουν τὸ Σάββατο στὸ σταυρὸ τὰ σώματα τῶν καταδικασμένων, (γιατὶ ἦταν Πάσχα) πῆγαν οἱ ἄρχοντες στὸν Πιλάτο καὶ τοῦ ζήτησαν τὴν ἄδεια νὰ τοὺς σπάσουν τὰ κόκαλα τῶν ποδιῶν τους, γιὰ νὰ πεθάνουν γρηγορώτερα κι' ἔτσι νὰ τοὺς κατεβάσουν ἀμέσως. Ὁ Πιλάτος τὸ ἐπέτρεψε. Κι' ἔτσι, ἔσπασαν τὰ πόδια τῶν δυὸ κακούργων, ὄχι ὁμως καὶ τοῦ Κυρίου. Γιατὶ κάποιος στρατιώτης τὸν τρύπησε μὲ τὴ λόγχη του στὸ πλευρό, κι' ἀμέσως βγήκε αἷμα καὶ νερό. Ἦταν βέβαιοι πιά ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε πεθάνει.

Τότε, κάποιος κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, ἄρχοντας κι' αὐτός, πῆγε στὸν Πιλάτο καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσει τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου γιὰ νὰ τὸ θάψῃ. Καὶ ὅταν ὁ Πιλάτος τοῦ τὸ ἐπέτρεψε, πῆγε ὁ Ἰωσήφ στὸ Γολγοθᾶ καί, μαζί μ' ἕνα ἄλλο κρυφὸ μαθητὴ, τὸν Νικόδημο καὶ μερικὲς γυναῖκες, κατέβασαν τὸν Ἐσταυρωμένο, τὸν τύλιξαν σ' ἕνα καθαρὸ σινδόνι καὶ τὸν πῆραν. Τὸν πῆγαν καὶ τὸν ἔθαψαν στὸν οἰκογενειακὸ τάφο τοῦ Ἰωσήφ, ποὺ ἦταν σκαμμένος σὲ βράχο, κι' ὡς τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἀμεταχείριστος. Ἀπὸ πάνω, κύλησαν, γιὰ νὰ τὸν κλείσουν, μιὰ τεράστια βαριὰ πέτρα.

Οἱ ἄρχοντες, φοβισμένοι ἀπὸ ὅσα ἔγιναν ὅταν ὁ Κύριος τελείωσε, ζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ στείλῃ στρατιῶτες νὰ φυλάνε τὸν τάφο. Γιατὶ εἶπαν πὼς ὑπῆρχε φόβος νὰ

πᾶνε τὴ νύκτα οἱ Μαθητές, νὰ κλέψουν τὸ σῶμα καὶ νὰ ποῦν ψέματα ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε! Ὁ Πιλάτος ἔστειλε ἀμέσως φρουρά. Στὸ μεταξύ, ὁ Ἰούδας μετανωμένος καὶ τρέμοντας γιὰ τὴν φρικτὴ προδοσίᾳ του, πῆγε στὸ Συνέδριο.

— Ἀμάρτησα, εἶπε κατακίτρινος, ποῦ σᾶς παρέδωσα αἷμα ἄθωο!

— Καὶ τί μᾶς τὸ λὲς ἐμᾶς; τοῦ εἶπαν, ἀδιάφοροι, οἱ ἄνομοι Ἄρχοντες. Ἐσένα θὰ τιμωρήσῃ ὁ Θεός!

Τότε, ὁ Ἰούδας τοὺς πέταξε τὰ τριάκοντα ἀργύρια, καί, τρέχοντας, ἔφυγε καὶ πῆγε καὶ κρεμάσθηκε.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ προδότη.

6. Ἡ Ἀνάσταση

Τὸ Σάββατο, ὅταν νύκτωσε, μερικὲς γυναῖκες ποῦ ἦταν μαθήτριες τοῦ Κυρίου, ξεκίνησαν κρυφὰ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ ἀλείψουν μὲ μύρα τὸ Σῶμα Του. Στὸ δρόμο ὅμως κουβέντιαζαν κι' ἔλεγαν :

— Ποιὸς τάχα θὰ κυλήσει τὴν πέτρα τοῦ τάφου;

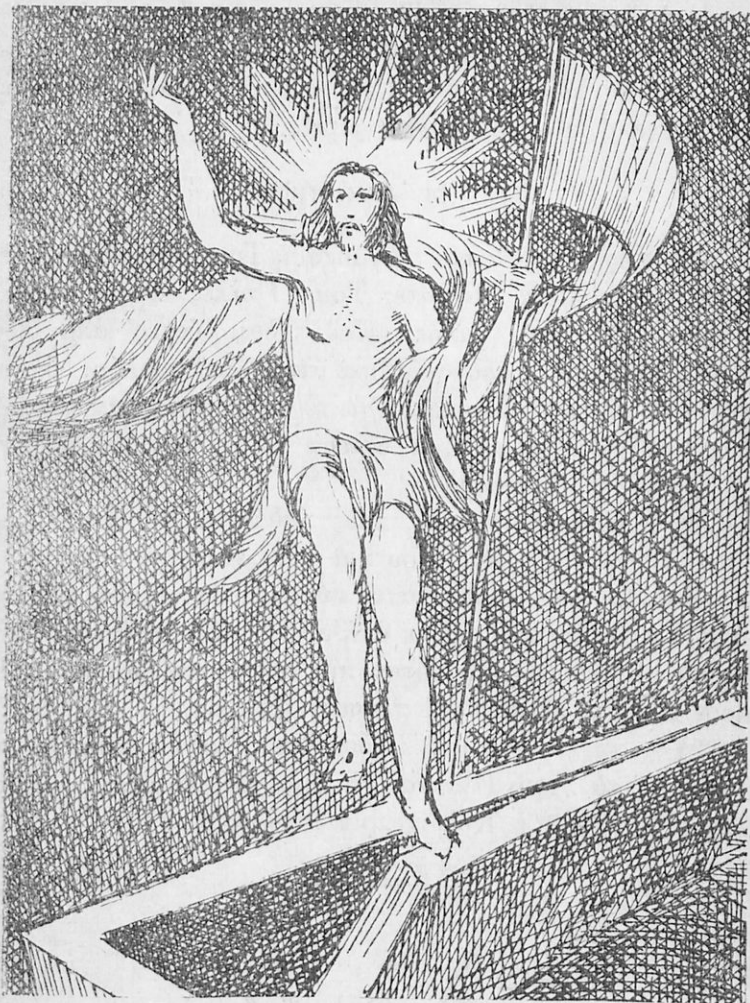
Ἔτσι κουβεντιάζοντας κι' ἀνησυχώντας, ἔφθασαν. Καί, ξαφνικά, ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό. Ἡ μεγάλη πέτρα ἦταν τραβηγμένη στὴν ἄκρη. Ἄδειος ὁ τάφος, κι' ἕνας Ἄγγελος στεκόταν ἐκεῖ μπροστά.

— Τί ζητᾶτε; τοὺς ρώτησε. Τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο; Ἀναστήθηκε! Νὰ ὁ τόπος ποῦ τὸν εἶχαν βάλει...

Ἀναστατωμένες ἀπὸ τὴ χαρὰ τους ἔτρεξαν καὶ τὸ εἶπαν στοὺς ἄλλους Μαθητές. Ἡ εἶδηση διαδόθηκε σὰν ἀστραπή.

Οἱ τέσσερις Εὐαγγελιστὲς — ὁ Ματθαῖος, ὁ Μάρκος, ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Ἰωάννης — διηγοῦνται μὲ πολὺ ἀπλὰ λόγια, ἀλλὰ πολὺ ὠραῖα, ὅλα τὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου.

τοῦ Κυρίου κι' ὕστερα. Ὁ δάσκαλός σας, ἢ ὁ πατέρας σας, ἢ στὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ πηγαίνετε, μποροῦν νὰ σᾶς τὰ διαβάσουν καὶ νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσουν. Κι' ἐσεῖς, παιδιά, θὰ τὰ μάθετε ὥραϊα, κι' ὕστερα θὰ γρά-

ψετε μιὰ ὁμορφη ἔκθεση: Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ὁ δάσκαλός σας, ἂν θέλη, μπορεῖ νὰ μᾶς στείλῃ τὴν πιὸ καλύτερη ἔκθεση, κι' ἐμεῖς θὰ στείλουμε στὸ παιδί πού τὴν ἔγραψε ἓνα ὥραϊο βιβλίο γιὰ βραβεῖο.

7. Ἡ Ἀνάληψη

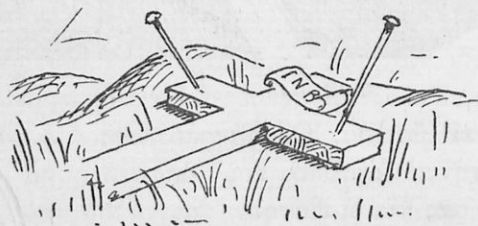
Ὁ Κύριος, μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του, παρουσιάσθηκε πολλὲς φορές στοὺς Μαθητὲς Του. Πολλὲς φορές ἔφαγε μαζί τους καὶ τοὺς μίλησε. Καί, τέλος, ὕστερ' ἀπὸ σαράντα μέρες, τοὺς παρουσιάσθηκε στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἦταν μαζεμένοι. Τοὺς μίλησε γιὰ τὸ ἔργο πού εἶχαν νὰ κάμουν ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός, κι' ὕστερα τοὺς πῆρε καὶ πῆγαν ὅλοι μαζί στὴ Βηθανία.

Ἐκεῖ ἔξακολούθησε νὰ τοὺς διδάσκῃ, κι' ὅταν τέλειωσε, ἄπλωσε τὰ χέρια Του καὶ τοὺς εὐλόγησε.

Καί, ξαφνικά, ἓνα φωτεινὸ σύννεφο τὸν σήκωσε ἀπαλὰ - ἀπαλὰ στὸν οὐρανό. Ὅσο ἀνέβαινε, τόσο λιγότερο τὸν ἔβλεπαν οἱ Μαθητὲς. Κι' ὅταν πιά χάθηκε τελείως ἀπὸ τὰ μάλα τους, γονάτισαν καὶ προσευχήθηκαν.

Ὑστερα, γύρισαν στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ περιμένουν νὰ κατεβῆ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ τοὺς φωτίσῃ, ὅπως τοὺς τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Κύριος πρὶν ἀναληφθῆ.

Τ Ε Λ Ο Σ

0020561043

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΙ ΠΕΔΑΓΩΓΙΚΟ ΕΡΓΟ

Νέα Βοηθητικά Βιβλία

Α. 'Αλοΐζου - Γ. Σακκά		
Παλαιά Διαθήκη	Γ'	τάξεως
Καινή Διαθήκη	Δ'	>
'Εκκλ. 'Ιστορία	Ε'	>
Λειτουργική και Κατήχηση	ΣΤ'	>
Α. 'Αλοΐζου		
'Ελληνική 'Ιστορία	Γ'	>
'Αρχαία 'Ελλάδα	Δ'	>
Βυζαντινή 'Ιστορία	Ε'	>
Νεώτερη 'Ελλάδα	ΣΤ'	>
Γεωγραφία 'Ελλάδος	Δ'	>
Γεωγραφία 'Ηπείρων	Ε'	>
Γεωγραφία Εύρωπης	ΣΤ'	>
Γραμματική Δημοτικής	Γ'-Δ'	>
Γραμμ. Καθαρευούσης	Ε'-ΣΤ'	>
Ζωολογία	Γ'-Δ'	>
Ζωολογία	Ε'-ΣΤ'	>
Φυτολογία	Γ'-Δ'	>
Φυτολογία	Ε'	>
Φυτολογία	Ε'-ΣΤ'	>
Φυτολογία	Ε'-ΣΤ'	>
Φυσική 'Ιστορία	Γ'	>
Φυσική 'Ιστορία	Δ'	>
Φυσική 'Ιστορία	Ε'	>
Φυσική 'Ιστορία	ΣΤ'	>
Πειραματική	Ε'	>
Πειραματική	ΣΤ'	>
Χημεία	Ε'	>
Χημεία	ΣΤ'	>
Χημεία	Ε'-ΣΤ'	>
Πειραματική και Χημεία	Ε'	>
Πειραματική και Χημεία	ΣΤ'	>
'Αριθμητική & Προβλήματα	Γ'	>
'Αριθμητική & Προβλήματα	Δ'	>
'Αριθμητική & Προβλήματα	Γ'-Δ'	>
Γεωμετρία	Ε'-ΣΤ'	>
Σ. 'Αλοΐζου - Γ. Σακκά		
Γεωγραφία Στερεάς 'Ελλάδος	Γ'	>
Γεωγραφία Πελοποννήσου	Γ'	>
Γεωγραφία Μακεδονίας	Γ'	>
Μ. Λευδάκη - Σ. 'Αλοΐζου		
Παλαιά Διαθήκη	Γ'	>
Καινή Διαθήκη	Δ'	>
'Εκκλ. 'Ιστορία	Ε'	>
Λειτουργική και Κατήχηση	ΣΤ'	>
'Αριθμητική & Προβλήματα	Ε'	>
'Αριθμητική & Προβλήματα	ΣΤ'	>
'Αριθμητική & Προβλήματα	Ε'-ΣΤ'	>
Γεωμετρία	Ε'-ΣΤ'	>
Ε. Χατζηγιάννη - Σ. 'Αλοΐζου		
Μαθήματα Χημείας	Ε'	>
Μαθήματα Χημείας	ΣΤ'	>
Μαθήματα Χημείας	Ε'-ΣΤ'	>
Γ. Σακκά		
Μυθικά Χρόνια	Γ'	>
'Ιστορικά Χρόνια	Δ'	>
Βυζαντινά Χρόνια	Ε'	>
Νεότερα Χρόνια	ΣΤ'	>
Γεωγραφία 'Ηπείρων	Ε'	>
Γεωγραφία Εύρωπης	ΣΤ'	>
Γεωμετρία	Ε'	>
Γεωμετρία	ΣΤ'	>
Σακκά - Πεκλάρη - Ξηροτύρη		
Φυσική 'Ιστορία	Ε'	>
Φυσική 'Ιστορία	ΣΤ'	>
Κ. Στεργιοπούλου - Γ. Σακκά		
'Αριθμητική & Προβλήματα	Γ'	τάξεως
'Αριθμητική & Προβλήματα	Δ'	>
'Αριθμητική & Προβλήματα	Ε'	>
'Αριθμητική & Προβλήματα	ΣΤ'	>
Φυσ. Πειραματική	Ε'-ΣΤ'	>
Χημεία	Ε'-ΣΤ'	>
Πειραματική και Χημεία	Ε'	>
Πειραματική και Χημεία	ΣΤ'	>
Β. Παπαγεωργίου - Γ. Σακκά		
Γεωγραφία 'Ελλάδος	Γ'-Δ'	>
Γραμματική Δημοτικής	Γ'-Δ'	>
Γραμματ. Καθαρευούσης	Ε'-ΣΤ'	>
Α. Γ. Καλογεροπούλου		
Παλαιά Διαθήκη	Γ'	>
Καινή Διαθήκη	Δ'	>
'Εκκλησιαστική 'Ιστορία	Ε'	>
Λειτουργική & Κατήχησις	ΣΤ'	>
Χαρ. Δημητράκοπούλου		
Ποιήματα & Προσευχές	Α'-ΣΤ'	>
Παλαιά Διαθήκη	Γ'	>
Καινή Διαθήκη	Δ'	>
'Εκκλησιαστική 'Ιστορία	Ε'	>
Λειτουργική & Κατήχησις	ΣΤ'	>
Ευαγγελικά Περικοπαι	Ε'-ΣΤ'	>
Δ. Ζήση		
Γραμματική τῆς Νεοελληνικής Γλώσσης	Γ'-Δ'	>
Σ. Παπαδόκη - Χ. Πάτση		
Πατριδογνωσία	Α'	>
Πατριδογνωσία	Β'	>
Πατριδογνωσία	Γ'	>
Α. Βογιατζή		
Διηγήσεις για τοὺς Θεοὺς και 'Ἦρωες	Γ'	>
Οἱ 'Αρχαῖοι 'Ελληνες	Δ'	>
Ε. Καλλιτάκη		
Γεωγραφία Κρήτης	Γ'-Δ'	>
Ο. Κοκκινάκη - Ε. Καλλιτάκη		
Καινή Διαθήκη	Δ'	>
'Ιστ. 'Αρχ. 'Ελλάδας	Δ'	>
Πάτση - Πλέσσα		
Γραμματ. Καθαρευούσης	Ε'-ΣΤ'	>
Χ. Κακουλάκη		
Ζωολογία	Γ'-Δ'	>
Ζωολογία	Ε'-ΣΤ'	>
Φυτολογία	Ε'-ΣΤ'	>
Φυσική 'Ιστορία	Ε'	>
Φυσική 'Ιστορία	ΣΤ'	>
Ν. 'Αμπατζόγλου		
Θεοὶ και 'Ἦρωες	Γ'	>
Καινή Διαθήκη	Δ'	>
Στρατή Παπαδόκη		
Γραμματική Δημοτικής	Γ'-Δ'	>
'Αρσινόης Ταμπακοπούλου		
Γραμματική Δημοτικής	Δ'-ΣΤ'	>
Π. Βαρουλέ		
Για τὰ μάθησ δρθογραφία. (Γραμματ. Δημοτικής)	Δ'-ΣΤ'	>